ಮಾನವ ಕರ್ಮ ದರ್ಶನ

ಮಧ್ಯಸ್ಥ ದರ್ಶನ – ಭಾಗ ೨

ಪ್ರಸ್ತಾಪಕ –

ಮುಗಲೂರು ಅಗ್ರಹಾರ ನಾಗರಾಜ್

(ಮೂಲತಃ ಹಿಂಧಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ)

ಊಹೆ – ವ್ಯಾಪಕ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಅನಾದಿತ್ವ.

ಸಿದ್ಧಾಂತ - ಶ್ರಮೆ – ಗತಿ – ಪರಿಣಾಮ

ಸಂಯುಕ್ತ ಹಿಂಧಿ-ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕರಣ

ದಿವ್ಯ ಪಥ ಸಂಸ್ಥಾನ

ಅಮರ್ಕಂಟಕ್

ಭಾಷಾಂತರಕಾರರ ಟಿಪ್ಪಣಿ

ಮಧ್ಯಸ್ಥ ದರ್ಶನದ ಗ್ರಂಥಗಳು ಮೂಲತಃ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೀ ಎ. ನಾಗರಾಜ್ ರವರ ಸಲಹೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ನಾನು ಅವರ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಮಧ್ಯಸ್ಥ ದರ್ಶನದ ಹಾಗೂ ಅದರ ಪರಿಷ್ಕರಣೆಯ ಅಧಿಕಾರ ಶ್ರೀ ಎ. ನಾಗರಾಜ್ ರವರದಾಗಿದ್ದು, ಈ ಭಾಷಾಂತರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಾನು ವಹಿಸಿರುತ್ತೇನೆ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸಾಧಾರಣ. ಮಧ್ಯಸ್ಥ ದರ್ಶನದ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ, ಇದನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಅಧ್ಯಯನದ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪುಷ್ಟಿದಾಯಕ ಅಭ್ಯಾಸವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಭಾಷಾಂತರದಲ್ಲಿ ಪರಿಷ್ಕರಣೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಮಧ್ಯಸ್ಥ ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ನಿರತರಾದವರು ಹಾಗೂ ಈ ಭಾಷಾಂತರ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪಠಿಸುವವರು, ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವವರು, ನೀಡುವ ಆಲೋಚನೆ ಹಾಗೂ ಸಲಹೆಯ ಆಧಾರದಮೇಲೆ ಇದರ ಪರಿಷ್ಕರಣವಾಗುತ್ತಲಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾಷಾಂತರದಿಂದ ಶ್ರೀ ಎ. ನಾಗರಾಜ್ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿರುವ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ದರ್ಶನದ ಮೂಲ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡಭಾಷಿಯರಿಗೆ ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾಗಲೆಂದು ನಾನು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಗೌರಿ ಶ್ರೀಹರಿ

(ಅಮರ್ಕಂಟಕ್)

gowrisrihari@gmail.com

ಹೆಚ್ಚು ಮಾಹಿತಿಗೆ HYPERLINK "http://www.madhyasth-darshan.info/"www.madhyasth-darshan.info ನೋಡಿ

The final version will have the original Hindi text along with the Kannda text. This book is to be always read with the original in Hindi. Due to technical reasons the Hindi version has not been incorporated here. The original book in Hindi is provided in the zip file. Please download it and read it along with the Kannda version.

ಅಂತಿಮ ಸಂಸ್ಕರಣವು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪಠ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಮೂಲ ಹಿಂದಿ ಪಠ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಯಾವಾಗಲು ಮೂಲ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯ ಪುಸ್ತಕದ ಜೊತೆ ಓದುವುದೇ ಉತ್ತಮ. ತಾಂತ್ರಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಮೂಲ ಹಿಂದಿ ಪಠ್ಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಜಿಪ್ ಫೈಲ ನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಡೌನ್ಲೋಡ್ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕದೊಂದಿಗೆ ಓದಿ.

ಅಧ್ಯಾಯ – ಒಂದು

ಕರ್ಮ

(“ಕಾಯಿಕ(ದೈಹಿಕ), ವಾಚಿಕ (ಮೌಕಿಕ), ಮಾನಸಿಕ, ಕೃತ (ಮಾಡುವ), ಕಾರಿತ (ಮಾಡಿಸುವ), ಅನುಮೋದಿತ, ಭೇದಗಳಿಂದ ಒಂಬತ್ತು ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಫಲವಿರುತ್ತದೆ”)

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕಾಯಿಕ, ವಾಚಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನಸಿಕ ಕರ್ಮ ಮೂರೂ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದು ಕೃತ-ಕಾರಿತ ಹಾಗೂ ಅನುಮೋದಿತ ಭೇದಗಳಿಂದ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಂಬತ್ತು ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಮಾನವನ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಕೇವಲ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಬೌದ್ಧಿಕ, ಇವುಗಳ ಅಭೀಷ್ಟ, ಸುಖ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಅಥವ ಕಡಿಮೆ ಇಲ್ಲ. ಇದಿಲ್ಲದೇ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಶ್ರಮೆಯ ವಿಶ್ರಾಮದ ಪ್ರಕಟಣೆ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾಂಕ್ಷೆ ಸಹಿತ ಕ್ರಿಯೆಯೇ ಕರ್ಮ, ಸಂಚೇತನ ಸಹಿತ ಗತಿಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕ್ರಿಯೆ.

ಅಸ್ವೀಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಒತ್ತಡವೇ ವೇದನೆ. ವಾತಾವರಣವೇ ಒತ್ತಡ ನೀಡುವ ತಥ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಾಪೇಕ್ಷತೆ, ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಸಾಪೆಕ್ಷತೆಯೇ ಅವನತಿ ಹಾಗೂ ವಿಕಾಸದ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ ತಥ್ಯ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ಕರ್ತಾ, ಕಾರಣ, ಉದ್ದೇಶ, ಫಲ ಹಾಗೂ ಪ್ರಭಾವ, ಈ ಐದು ಅಂಗಗಳು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಸಂಪರ್ಕ ಹಾಗೂ ಸಂಬಂಧಗಳಿರುವುದು ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಪೂರ್ತಿಗಾಗಿಯೇ. ಆವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಚ್ಛೆ, ಇದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜ, ಸಾಮಾಜಿಕತೆ, ಅದರ ಪಾಲನೆ, ಪರಿಪಾಲನೆ, ನಡತೆ, ಅನುಸರಣೆ ಹಾಗೂ ಅನುಶೀಲನೆ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ದರ್ಶನ ಮೂಲಕ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳ ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಹಾಗೂ ಅನುಸರಿಸುವ ಸ್ವೀಕೃತಿಗಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗುವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಇಚ್ಛೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ, ಇದು ಚೈತನ್ಯ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಂಚೇತನದ ಪ್ರಕಟಣೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಇಚ್ಛೆ ಹಾಗೂ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಪೂರ್ತಿಯಿಂದ ಮಾನವ ಸುಖ ಉಳ್ಳವವನಾಗುವ ಕಾಮನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕರ್ಮದಲ್ಲಿರುವ ಸುಖದ ಆಸೆ, ಇದೇ ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ ಹಾಗೂ ಆನಂದ ಸಹಜ ರೂಪದಿಂದ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಇಚ್ಛೆ, ಕರ್ಮ ಹಾಗೂ ಫಲದ ಸಮತೋಲನವೇ ಅಭೀಷ್ಟ ಸಿದ್ಧಿ, ಇದರ ಸಂಭವನೀಯತೆಯಿದೆ. ಬೌದ್ಧಿಕ, ಸಾಮೂಹಿಕ (ಸಾಮಾಜಿಕ) ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಉಥಾನಕ್ಕಾಗಿ ನಿಶ್ಚಿತ ದಿಶೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿಯಮ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಇದೆ, ಇದೇ ಮಾನವನ ಅಭೀಷ್ಟೆ. ಆದ್ದರಿಂದ –

ಸಮಸ್ತ ಕರ್ಮ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಚಿರಾಷಿತ ಸುಖದ ಪೋಷಕ ಹಾಗೂ ಶೋಷಕ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದು ಮೂರೂ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ....ಸುಕರ್ಮ, ದುಷ್ಕರ್ಮ ಹಾಗೂ ಮಿಶ್ರಿತ ಕರ್ಮ. ಯೋಗ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿ ಲಕ್ಷೆ ಭೇದದಿಂದ ಸುಕರ್ಮ, ಅಪರಾಧ ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿಕಾರಾತ್ಮಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದುಷ್ಕರ್ಮ ಹಾಗೂ ಭೋಗ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಕಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಿಶ್ರಿತ ಕರ್ಮ ದ್ರಿಷ್ಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಶೇಷ ಕರ್ಮ ಫಲ ಸಾಪೇಕ್ಷವಾಗಿದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ -

ಸಂಪೂರ್ಣ ಕರ್ಮಗಳ ಫಲ ನಾಲ್ಕು ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ.... ಮೋಕ್ಷ, ಧರ್ಮ, ಕಾಮ ಮತ್ತು ಅರ್ಥ. ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕರ್ಮವಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಇಚ್ಛೆಗಳು ತೀವ್ರ, ಕಾರಣ, ಹಾಗೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಭೇದಗಳಿಂದ ತಿಳಿದುಬಂದಿವೆ. ತೀವ್ರ ಇಚ್ಛೆ, ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸುತ್ತದೆ. ಕಾರಣ ಇಚ್ಛೆ ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪ ಸಂಭವನೀಯ. ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಇಚ್ಛೆಗಳು, ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಸಂಭವನೀಯ.

ತೀವ್ರ ಇಚ್ಛೆಗಳು - ಇವು ಇಲ್ಲದೆ ಬಾಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಾರಣ ಇಚ್ಛೆಗಳು – ಯೋಗ, ಸಂಯೋಗ, ಘಟನೆಗಳ ವಶವಾಗುವ ಪ್ರೇರಣೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣ ಇಚ್ಛೆಗಳು.

ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಇಚ್ಛೆಗಳು – ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ಎಂಬುವ ವಸ್ತು ಇದೆ, ಸತ್ಯ ಧರ್ಮ, ನ್ಯಾಯ, ಎಂಬುವ ವಸ್ತುಗಳಿವೆ, ಇವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಸ್ಪಷ್ಟ ವಿಚಾರ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾಧನೆ ಅಂತರಂಗ ಹಾಗೂ ಬಹಿರಂಗ ಭೇದಗಳಿಂದ ದ್ರಿಷ್ಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂತರಂಗ ಸಾಧನೆ ಆಸೆ, ವಿಚಾರ, ಇಚ್ಛೆ, ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಅನುಭವ ಪ್ರಮಾಣಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಬಹಿರಂಗ ಸಾಧನೆ ತನು ಮತ್ತು ಧನದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಜಡ ಮತ್ತು ಚೈತನ್ಯ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ರೂಪ. ಜಡ ಮತ್ತು ಚೈತನ್ಯದ ಏಕ-ಸೂತ್ರತೆ, ಸಮತೋಲನ ಹಾಗೂ ಸಾಮಂಜಸ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದೇ ಅಭೀಷ್ಟ ಸಿದ್ಧಿ. ಅಭೀಷ್ಟ ಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಪ್ರಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ.

ಸಾಧ್ಯಕ್ಕಾಗಿ (ಅಭೀಷ್ಟಕ್ಕಾಗಿ) ಸಾಧಕನ ಸಮರ್ಪಣೆ ಹಾಗೂ ಸಾಧನೆಯ ನಿಯೋಜನೆ ಆವಶ್ಯಕ. ಸಾಧನೆಯ ಅರ್ಥ, ತನು, ಮನಸ್ಸು ಹಾಗೂ ಧನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದ್ರಿಷ್ಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಕಾರ್ಯದಿಂದ ನಿರ್ಮಿತವಾಗುವ ಜೊತೆಗೆ ಕರ್ಮ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಧನವೂ ಆಗಿದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ಅನುಭೂತಿ ಹಾಗೂ ಅನುಮಾನ ಕ್ರಮ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿದೆ. ಕರ್ಮಗಳ ಈ ಕ್ರಮ ಅನುಭವ ಪಡೆಯುವ ತನಕ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯಾನುಭೂತಿಯೇ ಪೂರ್ಣತೆ. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ, ವಸ್ತುಗತ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಿತಿ ಸತ್ಯದ ಅನುಭವ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅರ್ಥದ ಪೂರ್ಣ ಅರ್ಥ ಅನುಭವವೇ.

ಸಮಸ್ತ ಕರ್ಮ ಅರ್ಥ ಅರ್ಜನೆಗಾಗಿಯೇ, ಇದರ ಪ್ರಯೋಜನೆ ಅನುಭವ. ಸಮಸ್ತ ಅರ್ಥದ ಅರ್ಜನೆ ಉಪಯೋಗ, ಸದುಪಯೋಗ ಹಾಗೂ ವಿತರಣೆಯು ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡುವ ಮೂಲದಲ್ಲಿರುವುದು ಅನುಭವವೇ. ಇದು ಕೇವಲ ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಸಮಗ್ರ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವುದರದೇ ದರ್ಶನ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ಜ್ಞಾನವೇ ಅನುಭವ.

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸುಖ ರೂಪದ ಅಭೀಷ್ಟ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ. ಅಂತರಂಗ ಹಾಗೂ ಬಹಿರಂಗ ಸಾಧನದ ಅನುಭವಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗುವುದೇ ಪ್ರಬುದ್ಧತೆ. ಅನ್ಯಥಾ, ಅದು ಅಪ್ರಬುದ್ಧತೆ. ಈ ಎರಡು ಸ್ಥಿತಿಗಳ ಸಂಭವನೀಯತೆಯೇ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯ ಆಧಾರ.

ಅಂತರಂಗ ಸಾಧನದ (ಆಸೆ, ವಿಚಾರ, ಇಚ್ಛೆ, ಸಂಕಲ್ಪ, ಪ್ರಮಾಣ) ಕ್ಷಮತೆಯ ಅನುರೂಪವೇ ಬಹಿರಂಗ ಸಾಧನಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣವಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತರಂಗ ಸಮುಚ್ಛಯವೇ ಚೈತನ್ಯ. ಜಡ ಚೈತನ್ಯಾತ್ಮಕ ಪ್ರಕೃತಿ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ (ಸತ್ವದಲ್ಲಿ) ಒಳಗೊಂಡಿದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಯಂತ್ರಿತವಾಗಿವೆ, ಇಂತಹ ಸಮಾನ ನಿಯಂತ್ರಣದ ಅನುಭವ ತನಕ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯಿದೆ.

ಜ್ಞಾನಪೂರ್ಣ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಭ್ರಮತೆಯ ಉದಯ ಹಾಗೂ ವಿಪರೀತದಲ್ಲಿ ಭ್ರಮೆ ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಅನುಭವ, ಸಂಕಲ್ಪ, ಇಚ್ಛೆ, ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಆಸೆ ಇದೆ, ಇವುಗಳ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಕಟಣೆಯಿಂದಲೇ ಚೈತನ್ಯ ಘಟಕದ ಜಾಗೃತಿಶೀಲತೆ ಹಾಗೂ ಕ್ಷಮತೆಯ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಿತವಾಗಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ನಿರ್ಭ್ರಮತೆ ಪೂರ್ಣ ಕ್ಷಮತೆಯೇ ಉಚಿತ ಹಾಗೂ ಪರಿಮಾರ್ಜನೆ ಮಾಡಿರುವ ಕರ್ಮ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಅಭೀಷ್ಟ ಸಿದ್ಧಿ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಜ್ಞಾನ ಮೂರೂ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ – (೧) ಭೌತಿಕ (೨) ಬೌದ್ಧಿಕ ಹಾಗೂ (೩) ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ (ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ). ಇವುಗಳ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ ಕುಶಲತೆ, ನಿಪುಣತೆ ಹಾಗೂ ಪಾಂಡಿತ್ಯ.

ಪ್ರಧಾನತಃ ಸಮಸ್ತ ಬಹಿರಂಗ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಪದಾರ್ಥ ವಿಜ್ಞಾನದ ಸಾಧನ ಹಾಗೂ ಅಂತರಂಗ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಬೌದ್ಧಿಕ ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ವಿಜ್ಞಾನದ ಸಾಧನವಾಗುತ್ತದೆ. ಪದಾರ್ಥ ವಿಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ಮನೋವಿಜ್ಞಾನವು ಸಾಪೇಕ್ಷ ಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಯನ. ಅಧ್ಯಾತ್ಮ (ಸತ್ವ) ನಿರಪೇಕ್ಷ (ನಿಶ್ಚಿತ) ಜ್ಞಾನ. ಸಾಪೇಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಆಯ, ವ್ಯಯ, ಹ್ರಾಸ, ವಿಕಾಸ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿಯಿದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಶಬ್ದ– ಶಕ್ತಿಗಳ ಸದ್ವ್ಯಯ ಜ್ಞಾನಕಾರಕ ಹಾಗೂ ಅಪವ್ಯಯ ಅಜ್ಞಾನಕಾರಕ. ಯಾರು ಯಾವುದರ ಅಪವ್ಯಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಅದರಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಸಮಸ್ತ ಕರ್ಮಗಳ ಫಲಿತಾಂಶವೇ ಅರ್ಥ, ಅನರ್ಥ, ಸುಕಾಮ, ದುಷ್ಕರ್ಮ, ಧರ್ಮ, ಅಧರ್ಮ ಹಾಗೂ ಮೋಕ್ಷ-ಬಂಧನ ಇರುತ್ತದೆ. ಅರ್ಥ, ಸುಕಾಮ, ಧರ್ಮ ಹಾಗೂ ಮೊಕ್ಷ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿ ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸುಖ ಹಾಗೂ ಇದರ ವಿಪರೀತ ಅನರ್ಥ, ದುಷ್ಕರ್ಮ, ಅಧರ್ಮ, ಹಾಗೂ ಬಂಧನದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಹಾಗೂ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ದುಃಖ ಮತ್ತು ಪೀಡೆ.

ಧರ್ಮದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸರ್ವತೋಮುಖಿ ಸಮಾಧಾನ. ಅರ್ಥದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ತನು, ಮನಸ್ಸು, ಧನ. ಪರಮ ಅರ್ಥದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಅನುಭವ. ಜಾಗೃತ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕಾಮದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸಂಜ್ಞಾನೀಯತೆ ಮೂಲಕ ಸಂವೇದನೆಗಳು ನಿಯಂತ್ರಿತವಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವುದು. ಮೋಕ್ಷದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಭ್ರಮೆಮುಕ್ತಿ.

"ಅರ್ಥವೇ ಸುಖ, ಸುಕರ್ಮವೇ ಶಾಂತಿ, ಧರ್ಮವೇ ಸಂತೋಷ ಹಾಗೂ ಮೋಕ್ಷವೇ ಪರಮಾನಂದ".

ಸಮಸ್ತ ಇಚ್ಛೆಗಳ ಏಳು ಭೇದಗಳಿವೆ -

ಮೋಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಥ, ಅರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಮೋಕ್ಷ, ಇದು ಕ್ರಮಶಃ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ ಅಧಮಾಧಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಧರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಥ, ಅರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಧರ್ಮ, ಇದು ಕ್ರಮಶಃ ಮಧ್ಯಮೋಥಮ ಅಧಮ; ಕಾಮಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಥ, ಅರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಮ, ಇದು ಕ್ರಮಶಃ ಉತ್ತಮ ಅಧಮ ಮಧ್ಯಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಥ, ಇದು ಮಧ್ಯಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇಚ್ಛೆ-ಭೇದದಿಂದ ಅನ್ವೇಷಣೆ, ಅನ್ವೇಷಣೆ-ಭೇದದಿಂದ ಗಮ್ಯತೆ, ಗಮ್ಯತೆ-ಭೇದದಿಂದ ಅನುಭವ, ಅನುಭವ-ಭೇದದಿಂದ ಆಕರ್ಷಣ, ಆಕರ್ಷಣ-ಭೇದದಿಂದ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಭೇದದಿಂದ ಆವಶ್ಯಕತೆ, ಆವಶ್ಯಕತೆ ಭೇದದಿಂದ ಅನ್ವೇಷಣೆ, ಅನ್ವೇಷಣೆ ಭೇದದಿಂದ ಇಚ್ಛೆ ಭೇದಗಳಿವೆ.

ಮೂರು ಪ್ರಕಾರದ ಅನ್ವೇಷಣೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ -

(1) ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಣೆ, (2) ಏಷಣಾನ್ವೇಷಣೆ, (3) ವಿಷಯಾನ್ವೇಷಣೆ

ವಿಷಯಾನ್ವೇಷಣೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದೃಷ್ಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಶೇಷ ಎರಡು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಷಯಾನ್ವೇಷಣೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಅಪರಾಧದಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲ.

ವಿಷಯೋಪಭೋಗದಲ್ಲಿ ಮೂರೂ ಅವಸ್ಥೆಗಳಿರುತ್ತವೆ -

(1) ನಿಮಿತ್ತ (ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ನಗಣ್ಯತೆ) ವಿಷಯಿ

(2) ಪ್ರಮಾದ ವಿಷಯಿ

(3) ಪ್ರಮತ್ತ ವಿಷಯಿ. ಇವು ಕ್ರಮವಾಗಿ ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಅಲಿಪ್ತ, ಗ್ರಸ್ತ, ದಗ್ಧ ವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಅನಾಸಕ್ತಿಯೇ ವೈರಾಗ್ಯ, ಇದೇ ವಿಕಾರಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಿ. ಏಷಣಗಳಿಂದ ಅನಾಸಕ್ತಿಯೇ ಪರ-ವೈರಾಗ್ಯ, ಇದೇ ಸದ್ವ್ಯಯತೆಯ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಹಾಗೂ ನಿರ್ವಾಹ.

ವಿಷಯಾನ್ವೇಷಣೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಸ್ವಾರ್ಥ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ, ಏಷಣಾನ್ವೇಷಣೆ ಪರಾರ್ಥ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷಣೆ ಪರಮಾರ್ಥ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ

ಸ್ವಾರ್ಥಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಹಾರ ಅಧಮ ಮತ್ತು ಅಸಾಮಾಜಿಕ, ಪರಾರ್ಥ ಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಹಾರ ಮಧ್ಯಮೊತ್ತಮ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ, ಪರಮಾರ್ಥ ಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಹಾರ ಉತ್ತಮ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪರಮಾರ್ಥ ಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಹಾರವೇ ಸರ್ವಶುಭ ಮನಸ್ಥಿತಿ.

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿ ಮೂಲಕ ಹಾಗೂ ರುಚಿ ಮೂಲಕ ಯೋಗಗಳಿಂದ ಸುಕರ್ಮ-ದುಷ್ಕರ್ಮ ಜನ್ಯ ಗತಿವಿಧಿಗಳು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಕಾಸಾ, ಆಕೂತಿ, ಮೇಧಾ,ಯೋಗ-ಜನ್ಯ-ಬುದ್ಧಿ ಪ್ರಾಪ್ತ ಯೋಗ ಜನ್ಯ ಬುದ್ಧಿ; ಮತಿ ಸುಮತಿ ಅನುಮತಿ ಸುಕರ್ಮ-ಜನ್ಯ ಬುದ್ಧಿ; ಅಮತಿ, ಕುಮತಿ, ದುರ್ಮತಿ, ದುಷ್ಕರ್ಮ-ಜನ್ಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ.

ಯೋಗ– ಜನ್ಯ ಕಾಸವಿನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ ಕವಿ, ಕೊವಿದ, ಕಲಾವಿದ ರೂಪದಲ್ಲಿ; ಆಕೊತಿ ದಿವ್ಯ ಕರ್ಮಿ (ಸ್ಪಷ್ಟ ಅಭ್ಯುದಯಕರ) ದಿವ್ಯ-ಪ್ರಯೋಜನಶೀಲ ಉಪಯೋಗ (ಸಂಯತ ಭೋಗ) ದಿವ್ಯ ಜ್ಞಾನಿಯ (ನಿರ್ಭ್ರಾಂತ) ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಮೇಧಾ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನ ಸಮೇತ ಮೋಕ್ಷದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಇದೇ ದಯ, ಕೃಪೆ, ಕರುಣೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟ ಮತ್ತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಸುಕರ್ಮ-ಜನ್ಯ-ಮತಿ ಮಾನ್ಯ (ಸಾಮಾಜಿಕ) ಕರ್ಮ, ನಡತೆ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯ-ವ್ಯವಹಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ; ಸುಮತಿ-ಸುಕರ್ಮ (ಸಮಾಜಕ್ಕಾಗಿ ಅವಶ್ಯವಾದ ಕರ್ಮ) ನಡತೆ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅನುಮತಿ ಅನುಪಮ ಕರ್ಮ (ಅನುಸರಣೆ ಯೋಗ್ಯ), ನಡತೆ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಸುಕರ್ಮವೇ ಸದ್ಬುದ್ಧಿ, ಸುಬೋಧ, ಸದ್ವಿಜಾನ, ಸಾಮಾಜಿಕತೆ ಹಾಗೂ ಸತ್ಸಂಕಲ್ಪ.

ದುಷ್ಕರ್ಮ ಜನ್ಯ ಅಮತಿ ಅಮಾನ್ಯ (ಅಸಾಮಾಜಿಕ) ಕರ್ಮ, ನಡತೆ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯ-ವ್ಯವಹಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕುಮತಿ, ಕುತ್ಸಿತ ಕರ್ಮ (ವಿಶೇಷ ರೂಪದಿಂದ ನಿಷಿದ್ಧ ಕರ್ಮ) ನಡತೆ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯ-ವ್ಯವಹಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ದುರ್ಮತಿ ದುಷ್ಕ-ಕರ್ಮ, ನಡತೆ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯ-ವ್ಯವಹಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಪರ-ಧನ, ಪರ-ನಾರಿ ಪರ-ಪುರುಷ, ಪರ-ಪೀಡನವಂತಹ ಕಾರ್ಯ.

ವಿಷಯಾನ್ವೇಷೀ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ದುಷ್ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ, ಏಷಣಾನ್ವೇಷೀ ಬುದ್ಧಿ ಸತ್ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ, ಸತ್ಯಾನ್ವೇಷೀ ಬುದ್ಧಿ ಯೋಗ ಅರ್ಥಾತ್ ಜಾಗೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಕ್ತ, ಪ್ರಯಾಸ ಹಾಗೂ ಅಭ್ಯಾಸರತವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಸಹಜ ಪ್ರವರ್ತನ ವಾತಾವರಣ, ಅಧ್ಯಯನ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕಾರದ ಯೋಗಫಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಮಾನವ ಕೃತ ಭೇದಗಳಿಂದ ವಾತಾವರಣ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಮಾನವ ಕೃತ ವಾತಾವರಣದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ.

ಮಾನವನ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾತ್ರ "ಅನ್ವೇಷಣೆ-ತ್ರಯದ" ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ವಾತಾವರಣದ ಗಣನೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕಂಡುಬರುವ ಶೀತ–ಉಷ್ಣ ಹಾಗೂ ವರ್ಷಮಾನದ ಸಮತೋಲನ ಸಹಿತ ಮಾನವೇತ್ತರ ಮೂರು ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಸಂಬಂಧಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಧರಣಿಯ ಮೇಲಿರುವ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ವಾತಾವರಣ ಆ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕಂಡುಬರುವ ಖನಿಜ ಹಾಗೂ ವನಸ್ಪತಿಯ ರಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಆ ಧರಣಿಯ ವಿಕಾಸದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿದೆ.

ಯಾವುದೇ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಜೀವಿಗಳು ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯ ಮಾನವನ ಅವಸ್ಥಿತ ಘಟನೆಯ ಪೂರ್ವವಾಗಿಯೇ ವನಸ್ಪತಿಗಳ ಸಮೃದ್ಧವಾಗುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಇದರ ಪೂರ್ವವಾಗಿ ಜಲವಿರುವುದು ಅವಶ್ಯಕ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಯಾವುದಾದರು ಗರಿಷ್ಠ-ಕನಿಷ್ಠ ಶೀತ-ಉಷ್ಣ ಮತ್ತು ವರ್ಷಮಾನದ ಸೀಮೆಯಲಿಯೇ ಜೀವಿ ಹಾಗೂ ಮಾನವ ತಮ್ಮ ಜೀವನೀ-ಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥ ಆಗಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ವಾತಾವರಣದ ಸಮತೋಲನವು ಮಾನವ ಸಹಜ ಜಾಗೃತಿಗಾಗಿ ಸಹಕಾರವಾಗಿದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ -

ಸಮತೋಲನಕ್ಕಾಗಿ ಆಧಾರ ಆವಶ್ಯಕ.

ಅಶೇಷ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸಮತೋಲನದ ಆಧಾರವೇ ಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವ ಸತ್ವ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸಮತೋಲನದ ಆಧಾರವೇ ಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವ ನಿಯಮ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯವಹಾರದ ಸಮತೋಲನದ ಆಧಾರವೇ ಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವ ನ್ಯಾಯ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಿಚಾರದ ಸಮತೋಲನದ ಆಧಾರವೇ ಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವ ಸಮಾಧಾನ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವದ ಆಧಾರ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ, ಸಮಗ್ರವಾಗಿರುವ, ಸತ್ಯ.

ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನವ ಸಮತೋಲನ ಹಾಗೂ ಅಸಮತೋಲನಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಮಾನವನೇ, ಭ್ರಮಿತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಕರ್ಮ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಸಮಯ ಸ್ವತಂತ್ರ ಹಾಗೂ ಫಲವನ್ನು ಭೋಗ ಮಾಡುವ ಸಮಯ ಪರತಂತ್ರನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಕರ್ಮ ಮಾಡುವ ಸಮಯ ಮತ್ತು ಫಲವನ್ನು ಭೋಗ ಮಾಡುವ ಸಮಯ ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಜಾಗೃತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಂಡು ಮಾಡುವ ಪರಂಪರೆಯಿರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಭ್ರಮಿತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಪರಂಪರೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ವೈಭವವನ್ನು ಮಾನವನೇ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುವುದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ –

ಋತು-ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಧರಣಿಯಲ್ಲಿ ಆವಶ್ಯವಾದ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಖನಿಜ ಮತ್ತುವತು ನಸ್ಪತಿಯನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬಳಸುವುದು , ಜೊತೆಗೆ ಅದರ ಉತ್ಪಾದನೆ-ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿಘ್ನ ಮಾಡದೇ ಇರುವುದು ಮತ್ತು ಸಹಾಯಕವಾಗಿರುವುದೇ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ನಿಯಮದ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇದು ಪೂರ್ಣತಃ ಮಾನವನ ದಾಯಿತ್ವ.

ಯಾವ ವನಸ್ಪತಿಗಳ ಹಾಗೂ ಖನಿಜಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಕ್ರಮ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆಯೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಅದೇ ಅನುಪಾತದಲ್ಲಿ ವ್ಯಯ ಮಾಡುವುದು ಉಚಿತ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ದುರ್ಘಟನೆಗಳಿಂದ ಗ್ರಸ್ತವಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಸಾಮೂಹಿಕ (ಸಾಮಾಜಿಕ) ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಉಪಾಯ.

ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮತೋಲನ ಸ್ವಧನ, ಸ್ವನಾರಿ / ಸ್ವಪುರುಷ ಹಾಗೂ ದಯೆ ಪೂರ್ಣ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತ ಅಸಮತೋಲನ, ಪರ ನಾರಿ, ಪರಪುರುಷ, ಪರ-ಧನ ಹಾಗೂ ಪರ-ಪೀಡನೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ, ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಿಚಾರ-ಸಮತೋಲನೆಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಆವಶ್ಯವಾದ ಹಾಗೂ ಅನಾವಶ್ಯವಾದ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಸಕ್ರಿಯತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮಾನವನ ಅಗತ್ಯ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿರುವುದು ಸಂಸ್ಕಾರವೇ. ಅನಾವಷ್ಯಕವಾಗಿರುವುದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಬದ್ಧತೆಗಳು ದೃಷ್ಟಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಆವಷ್ಯವಾದ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಐದು, ಅನಾವಷ್ಯವಾದ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳೂ ಐದು.

ಆವಷ್ಯವಾದ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅಸಂಗ್ರಹ (ಸಮೃದ್ಧಿ), ಸ್ನೇಹ, ವಿದ್ಯೆ, ಸರಳತೆ ಹಾಗೂ ಅಭಯದ (ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ) ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಅನಾವಶ್ಯಕವಾದ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಸಂಗ್ರಹ, ದ್ವೇಷ, ಅವಿದ್ಯೆ, ಅಭಿಮಾನ ಹಾಗೂ ಭಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿವೆ.

ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಸಮತೋಲನ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮತೋಲನ ಹಾಗೂ ಬೌದ್ಧಿಕ ಸಮತೋಲನ ಯೋಗ್ಯ ನಿಯಮವೇ ಆವಷ್ಯ ನಿಯಮ. ಇದೇ "ನಿಯಮ-ತ್ರಯ".

ಆವಷ್ಯ ನಿಯಮಗಳ ಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ಅನುಸರಣ ನಿರ್ಣಯ ಅದರ ಸದುಪಯೋಗದಿಂದ, ಸದುಪಯೋಗದ ನಿರ್ಣಯ ವಿಕಾಸ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ, ವಿಕಾಸ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿಯ ನಿರ್ಣಯ ಬೌದ್ಧಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ನಿಯಮಗಳ ಅರಿವು ಹಾಗೂ ಪಾಲನೆಯಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಿಗೆ ತನ್ನ ವಿಕಾಸ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ ಶೃಂಖಲವನ್ನು ಅವಿರತವಾಗಿ ಕಾಪಾಡಲು ಆವಷ್ಯವಾದ ನಿಯಮಗಳ ಅನುಸರಣ ಒಂದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ಇದೇ ಮಾನವ-ಜೀವನ, ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ, ಜೀವನದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪವೂ. ಆದ್ದರಿಂದ –

ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅವಗಾಹನೆ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಣೆ ಹಾಗೂ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನವೇ ಮಾನವಕೃತ ವಾತಾವರಣ.

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಸಂಸ್ಕಾರವೇ ಅವನ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ಸುಸಂಸ್ಕಾರ-ಪೂತದಿಂದಲೇ ಮಾನವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಉದ್ಗಮವಾಗುತ್ತದೆ. ಪೂರ್ಣವಾಗುವ ತನಕ ಮಾನವ ಸಂಸ್ಕಾರ ಪೂತನಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾನೆ.

ಮಾನವೀಯತೆ, ಅತಿಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಭಾವವೇ ಸಂಸ್ಕಾರ ಪೂರ್ಣತೆಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ.

ಸುಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಸ್ವಭಾವ.

ವಿಕೃತ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪವೇ ಅಮಾನವೀಯತೆ.

ಸಾಮಾಜಿಕತೆ ಪೂರ್ಣ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮಾನವೀಯತೆಯಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಪೋಷಣೆಗಾಗಿಯೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಭ್ಯತೆ, ವಿಧಿ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ.

ಇವು ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕ ಏಕೆಂದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪೋಷಣೆ ಸಭ್ಯತೆ, ಸಭ್ಯತೆಯ ಪೋಷಣೆ ವಿಧಿ, ವಿಧಿಯ ಪೋಷಣೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪೋಷಣೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಜಾಗೃತ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಸಂಸ್ಕಾರಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನವೇ ಏಕೆಂದರೆ ಜಾಗೃತ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರ ವಿಹೀನ ಮಾನವನು ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಭ್ರಮಿತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಗಳು ಸಮುದಾಯಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಕಾರಣ. ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಸಂಸ್ಕಾರದ ಪ್ರಮಾಣವಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಸಮಾಧಾನಿತ ಆಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಚಿತ್ರಣ ಹಾಗೂ ವಿಚಾರವೇ ಕ್ರಮಶಃ ಕಲೆ ಹಾಗೂ ಉಪಯುಕ್ತತೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿಚಾರ ಸುಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿತವಾಗಿರುವುದೇ ಜಾಗೃತಿ.

ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಸಂಸ್ಕಾರವೇ ಸಾರ್ವಭೌಮ – ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ದ್ಯೋತಕ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಕೀಳಾದ ಅಂದರೆ ಅಮಾನವೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಸಾರ್ವಭೌಮವಾಗುವುದು ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ -

ಸಾಮಾಜಿಕ ನಿಯಮಗಳ ಪಾಲನೆಯಿಂದಲೇ ಸ್ವಸ್ಥ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸಭ್ಯತೆಯ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಫಲತಃ ಸಮಾಜದ ಅಖಂಡತೆ ಹಾಗೂ ಅದು ಅವಿರತವಾಗಿರುವುದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ಕೇವಲ ತನ್ನ ಸುಖ-ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಂದ ಸಂತೃಪ್ತವಾಗದಿರುವಂತಹ ಘಟಕ, ಅಲ್ಲದೆ ಅರಿವು ಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಲೇ ಸಂತೃಪ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರಾಪ್ತ ಸೌಕರ್ಯಗಳ ರಕ್ಷಣೆ ಹಾಗೂ ಸದುಪಯೋಗವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ, ಇದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ನ್ಯಾಯ ಉಳ್ಳ ಇಕಾಯಿ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾನೆ ಅಥವ ಸಿದ್ಧನಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಧ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಸಾಮಾಜಿಕತೆ, ಬೌದ್ಧಿಕತೆ ಹಾಗೂ ಭೌತಿಕತೆಯ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪ.

ಬೌದ್ಧಿಕ ಕ್ಷಮತೆಯ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿ ಭೌತಿಕತೆಯಿದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ವಿಚಾರದ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಿಯಾಪ್ರಿಯ, ಹಿತಾಹಿತ, ಲಭಾಲಾಭ ದೃಷ್ಟಿಗಳು ಭೌತಿಕ ವ್ಯವಸಾಯ ಹಾಗೂ ಅದರ ಉಪಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಯುಕ್ತವಾಗಿವೆ, ಇದು ಜೀವ ಚೇತನದಲ್ಲಿ ಬಾಳುತ್ತಿರುವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮಾಧರ್ಮ, ಸತ್ಯಾಸತ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಗಳು ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಾಯಕ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಸದ್ ಶಾಸ್ತ್ರಾಧ್ಯಯನವಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ಯ ಕಾಮನೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಸತ್ಯ ಕಾಮನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ಯ-ಪ್ರೇಮ, ಸತ್ಯ-ಪ್ರೆಮವಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ಯ-ನಿಷ್ಠೆ, ಸತ್ಯ-ನಿಷ್ಠೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ಯ-ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ಸತ್ಯ-ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ಯ-ಪ್ರತೀತಿ, ಸತ್ಯ-ಪ್ರತೀತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ಯಾನುಭವ, ಸತ್ಯಾನುಭವವಿಲ್ಲದೆ ಸದ್ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಉದ್ಘಾಟನೆ ಹಾಗೂ ಸದ್ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಉದ್ಘಾಟನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸದ್ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಅಧ್ಯಯನ ಪೂರ್ಣ ಮತ್ತು ಸಾರ್ಥಕವಿಲ್ಲ.

ಸತ್ಯ ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಯತ ನಡತೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆ ಹಾಗೂ ನ್ಯಾಯ ಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ಪೂರ್ಣ ವಿನಿಮಯ ಹಾಗೂ ನ್ಯಾಯ ಸಮ್ಮತ ಹಿತವಿರುವುದು ಸಂಭವವಿಲ್ಲ.

ನ್ಯಾಯ ಸಮ್ಮತ ವಿನಿಮಯ ಮತ್ತು ಹಿತವೇ ಸಮೃದ್ಧಿ.

ಅನ್ಯಾಯ ಪೂರ್ಣ ಲಾಭ ಮತ್ತು ಹಿತವೇ ದುಃಖ ಹಾಗೂ ಸಮಸ್ಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿವೆ.

ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ಬೋಧ ಸಮ್ಮತ ಜೀವನವೇ ಮಾನವೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ.

ಸದ್ವ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ಯ-ಪ್ರೇಮ, ಸದ್-ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಸತ್ಕರ್ಮ, ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ ಹಾಗೂ ಆನಂದವಿಲ್ಲ.

ಮಾನವ ಸತ್ಯಜ್ಞಾನ, ಸತ್ಯತೆಯ ದರ್ಶನ–ಯೋಗ್ಯ ಅಧ್ಯಯನ, ಕರ್ಮ ಹಾಗೂ ನಡತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉನ್ಮುಖನಾಗಿದ್ದಾನೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಇದರ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ, ಇದೇ ಯಥೋಚಿತ ಜೀವನ.

ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಅಥವಾ ಮಾನವೀಯತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ವಿಧಿ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಅದರ ನಡತೆಯೇ ಸಭ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಪರಂಪರೆಯ ನಿರ್ವಹಣೆಯೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿ.

ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ದುಖ, ಅಶಾಂತಿ, ಅಸಂತೋಷವೇ ದ್ವಂದ್ವ ಮತ್ತು ಇವೇ ದ್ವಂದ್ವದ ಫಲವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಭ್ರಮಿತ ಮನುಷ್ಯನ ಪರಸ್ಪರ ದ್ವಂದ್ವ (ಸಂಗ್ರಹ, ಸೌಕರ್ಯ, ಭೋಗದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ) ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿದ್ವಂದ್ವವಶವೇ ಸಮೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಶೀಲ ಮಾನವ ಭಯ ಮತ್ತು ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಗ್ರಸ್ತನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ, ಹೇಗೆಂದರೆ, ಮನೋಹರ ವನದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಕ್ರೂರ ವನ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸ್ಮರಣ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಭಯಭೀತ ಅಥವಾ ಭಯದ ದೃಷ್ಟನಾಗುವಂತೆ.

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅಶೇಷ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಅವನಿಂದ ಸಂಪಾದಿತ ಕರ್ಮ, ಉಪಾಸನೆ, ಜ್ಞಾನ-ಯೋಗ್ಯ-ಕ್ಷಮತೆಯಿಂದಲೇ ನಿರ್ಮಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಉಚಿತ ಅನುಚಿತ ವಾತಾವರಣದ ರೂಪ ಧರಿಸುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ –

ಜಾಗೃತ-ಮನುಷ್ಯನ ನಡತೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರವೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಇದು ಶಾಂತಿಯ ಕಾರಣ.

ಮನುಷ್ಯನ ಸಂಪರ್ಕವಿರುವ ತನಕ ದಾಯಿತ್ವದ ಅಭಾವವಿಲ್ಲ.

ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ದಾಯಿತ್ವದ ನಿರ್ವಹಣೆ ಆಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ದಾಯಿತ್ವ ಪ್ರಧಾನ ಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿ ಕರ್ತವ್ಯ ಪ್ರಧಾನ ದಾಯಿತ್ವ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಸಾಮಾಜಿಕತೆ.

ಸರ್ವ ಸಮ್ಮತಿ ಯೋಗ್ಯ ಶಾಂತಿ, ಸಮಾಧಾನ ಹಾಗೂ ಸಮೃದ್ಧಿಯ ಕಾರಣ ಬೋಧ ಸಹಿತ ಯಥೋಚಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಶುಭ ವಾತಾವರಣದ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸದ್-ಶಾಸ್ತ್ರ-ಸೇವನೆ ಹಾಗೂ ಅಭ್ಯಾಸ ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಖಂಡ ಸಾಮಾಜಿಕತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಮಾಡುವಂತಹ ಯೋಗ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ಹಾಗೂ ವಿಚಾರ, ಪ್ರಚಾರ-ಸಂಪನ್ನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ, ಪರಿಷ್ಕೃತ ವಿಧಿ-ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ವಿಧಾನ ಸಂಪನ್ನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ನಡತೆ ಸಂಪನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಅದನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಲು ಯೋಗ್ಯ ಪರಿವಾರವೇ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ. ಇದು ಮಾನವನ ಚಿರ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣ. ಇದೇ ತೃಷ್ಣೆ ಮತ್ತು ಇದರ ಸಂಭವನೀಯತೆಯೂ ಇದೇ.

ಮಾನವನಿಗೆ ಜೀವನದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಿರತೆಯ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಸದ್ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಸೇವನೆ, ಮನನ ಹಾಗೂ ನಡತೆಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಿರತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಸಮಗ್ರತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ಭ್ರಮತೆಯನ್ನು ನೀಡಲು, ಜಾಗೃತಿಯ ದಿಶೆ ಹಾಗೂ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಪಡಿಸಲು, ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧಾರಿಸಲು, ಮಾನವೀಯತೆಯಿಂದ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆಗಾಗಿ ಸಮುಚಿತವಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಲು ಯೋಗ್ಯ-ಕ್ಷಮತೆ-ಸಂಪನ್ನ ಶಾಸ್ತ್ರ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಣಾಳಿಯೇ ಶಾಂತಿ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಿರತೆಪೂರ್ಣ ಜೀವನವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆ. ಇದಿಲ್ಲದೇ ಮಾನವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರತೆ ಹಾಗೂ ಶಾಂತಿ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ, ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಮಾನವ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ಅದರ ಸ್ಥಿರತೆಯ ಉಪಲಕ್ಷಣದ (ಉಪಾಯ ಸಹಿತ ಲಕ್ಷ್ಯ) ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಗತಿಶೀಲತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಸ್ತ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ.

ಮಾನವ ಕರ್ಮ ಮಾಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಕರ್ಮಫಲಗಳಿಂದಲೇ ಸುಖಿ ಹಾಗೂ ದುಖಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ, ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗುವ ಬೌದ್ಧಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕರ್ಮ ಸುಖದಾಯಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಅಮಾನವೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ದುಖದಾಯಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ.

ಈ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

(1) ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ

(2) ಪಾಪಾತ್ಮ

(3) ಸುಖಿ

(4) ದುಖಿ

ಮಾನವನ ಐದು ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ (ವ್ಯಕ್ತಿ, ಪರಿವಾರ, ಸಮಾಜ, ರಾಷ್ಟ್ರ ಹಾಗೂ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರ) ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ, ಪಾಪಾತ್ಮ, ಸುಖಿ ಹಾಗೂ ದುಖಿಯ ಜೊತೆ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡುವ ನೀತಿ-ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಿಶೇಷತೆಗಳು ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಯಥಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಪೂಜ್ಯ, ತಟಸ್ಥ, ಸಂತೋಷ ಹಾಗೂ ದಯ ಭಾವ; ಪರಿವಾರದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಗೌರವ, ಉಪೇಕ್ಷೆ, ಸಹಕಾರ ಭಾವ ಹಾಗೂ ಸೇವೆ ಭಾವ; ಸಮಾಜದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಪುರಸ್ಕಾರ, ಪರಿಷ್ಕರಣ, ಸಹಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಹಕಾರಭಾವ; ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಮನ್ನಣೆ, ದಂಡನೆ (ಸುಧಾರಣೆ), ಆಶ್ವಾಸನೆ ಹಾಗೂ ಸಹಯೋಗಭಾವ; ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಉದ್ಧಾರ, ಸಂವರ್ಧನ ಮತ್ತು ಪರಿಷ್ಕರಣ ಭಾವ ಪೂರ್ಣ ರೀತಿ-ನೀತಿ ಪದ್ಧತಿ, ವಿಧಿ-ವಿಧಾನ ವ್ಯವಹಾರ-ನಡತೆ-ಸಂಪನ್ನ ಜೀವನವೇ ಸಫಲ ಅನ್ಯಥವಾಗಿ ಅಸಫಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಥಾ

	ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ	**ಪಾಪಾತ್ಮ**	**ಸುಖಿ**	**ದುಖಿ**
ವ್ಯಕ್ತಿ	ಪೂಜ್ಯ	ತಟಸ್ಥ	ಸಂತೋಷ	ದಯ ಭಾವ
ಪರಿವಾರ	ಗೌರವ	ಉಪೇಕ್ಷೆ	ಸಹಕಾರ ಭಾವ	ಸೇವೆಭಾವ
ಸಮಾಜ	ಪುರಸ್ಕಾರ	ಪರಿಷ್ಕರಣ	ಸಹಯೋಗ	ಸಹಕಾರಭಾವ
ರಾಷ್ಟ್ರ	ಮನ್ನಣೆ	ದಂಡನೆ (ಸುಧಾರಣೆ)	ಆಶ್ವಾಸನೆ	ಸಹಯೋಗಭಾವ
ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರ	ಸಂರಕ್ಷಣೆ	ಉದ್ಧಾರ	ಸಂವರ್ಧನ	ಪರಿಷ್ಕರಣಭಾವ

ಅಹಂಕಾರ, ಈರ್ಷ್ಯೆ, ದ್ವೇಷ ಮತ್ತು ಅಭಿಮಾನ ಸಹಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಕುಟುಂಬ, ಸಮಾಜ, ರಾಷ್ಟ್ರ, ಹಾಗೂ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರದ ನೀತಿ ಹಾಗೂ ತದಾನುಕೂಲ ಮಾಡಲಾಗುವ ಕರ್ಮ-ಉಪಾಸನ, ವ್ಯವಹಾರ-ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಪ್ರಚಾರ-ಪ್ರಯೋಗ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಅಸಾಮಾಜಿಕ ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ.

ಸಮಾಜ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾನವ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಮೌಲ್ಯ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಇಲ್ಲದ ಮಾನವನಿಲ್ಲ.

ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೇ ಕರ್ಮ.

ಕರ್ಮ ಮಾತ್ರ ಅವನತಿ ಅಥವಾ ವಿಕಾಸ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿಗಾಗಿ ಸಹಾಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಅವನತಿ ಅಥವಾ ವಿಕಾಸದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಗತಿಶೀಲವಾಗದೇಯಿರುವಂತಹ ಇಕಾಯಿ ಜಡ-ಚೈತನ್ಯಾತ್ಮಕ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿವೇಕವೇ ಜಾಗೃತಿಯ ಪೂರ್ಣತೆಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಆಧಾರ. ಇಂತಹ ಕ್ಷಮತೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತನವಿದೆ. ಇದೇ ಮಾನವನ ಐದು ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಗೂ ನಾಲ್ಕು ಆಯಾಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವರ್ತನೀಯವಾಗಿದೆ.

ಯಥಾರ್ಥ ದರ್ಶನ-ವಿಹೀನ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರ; ಸಮಾಧಾನ ಪೂರ್ಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಗೂ ಕೋಶ-ರಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ; ಧರ್ಮ – ಪತಿತಾವಸ್ಥೆ, ನಿಶ್ಚಯ-ವಿಹೀನ ಸಮಾಜ; ಸಚ್ಚರಿತ್ರ-ರಹಿತ ಕುಟುಂಬ; ಸದಾಚಾರದಿಂದ ರಿಕ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸತತ ಚಿಂತಾತುರವಾಗಿದೆ.

ಧರ್ಮದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪವೇ ಸಾಮಾಜಿಕತೆ. ಇದೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಸಭ್ಯತೆ.

ಮಾನವನ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಿಶಮತೆಗಾಗಿಯೇ ಸಂಸ್ಕಾರ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಸಭ್ಯತೆಯ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇದೆ. ಇದೇ ಉಪಯುಕ್ತತೆಯು ಆಗಿದೆ.

ಸಮಗ್ರತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ರಹಸ್ಯವಿಹೀನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಧರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಥ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರ, ಸತ್ಯತೆಯ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಹಾಗೂ ಸಂವರ್ಧನೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಥ (ರಾಷ್ಟ್ರ) ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸತ್ಯತೆಯ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಥ ಸಮಾಜ, ಸತ್ಯತೆಯ ಅನುಸರಣ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಥ ಪರಿವಾರ, ಸತ್ಯತೆಪೂರ್ಣ ನಡತೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಥ ವ್ಯಕ್ತಿ ಘೋರ ಕ್ಲೇಶದಿಂದ ಪೀಡಿತವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.

ಅನಾವಶ್ಯಕತೆಯ ತ್ಯಾಗಹೀನ ಜೀವನ, ಆಧಾರ ಹಾಗೂ ನಿಶ್ಚಯ ವಿಹೀನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ-ವಿಧಿ, ಜಾಗೃತಿ ವಿಹೀನ ಕರ್ಮವೇ ಮಾನವ ಕುಲವನ್ನು ವ್ಯಾಕುಲ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪರಿಮಾರ್ಜಿತ ಹಾಗೂ ಸಮಾಧಾನಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅವಕಾಶಗಿಂತ (ಸಂಭಾವನೀಯತೆ) ಅಧಿಕ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಕಾರದ ದುಷ್ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಪ್ರಧಾನತಹ ಶೋಷಣೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಇದು ಸ್ವ-ಪರಕ್ಕೆ ಹಾನಿಕಾರಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ತನು, ಮನ, ಧನ ರೂಪಿ ಸಾಧನವೇ ಅವಕಾಶ.

ಅಸಂಯಮವಾದ ಆವಷ್ಯಕತೆಗಳಿಗಾಗಿ ಸಾಧನ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು, ಸಂಯಮವಾದ ಸಾಧನಗಳು ಅಧಿಕವಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಅಸಂಯಮವಾದ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಪವ್ಯಯ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ-

ಮಾನವನಿಗೆ ಮಾನವೀಯತೆಯೇ ಸಂಯಮದ ಸೂತ್ರ.

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ರೂಪ, ಬಲ, ಬುದ್ಧಿ, ಪದ, ಧನ, ಕರ್ಮ, ಉಪಾಸನ, ಆವಶ್ಯಕತೆ, ಅವಸರ ಹಾಗೂ ಅವಕಾಶ ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೂ -

ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಬರದೇಯಿರುವ ಆಶ್ವಾಸನೆ, ಯೋಗ್ಯತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಅಧಿಕಾರ, ಸಿದ್ಧಾಂತ ವಿಹೀನ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಆಧಾರ ವಿಹೀನ-ವಿಧಿ, ದಿಶೆ ವಿಹೀನ ನಡತೆ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಕ್ಲೇಶ ಪರಂಪರೆಯ ಕಾರಣ.

ವಿಧಿಯ ಆಧಾರ ಮೂರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ -

(1) ಸತ್ಯಾಧಾರ

(2) ಕರ್ಮಾಧಾರ ಮತ್ತು

(3) ವಿಷಯಾಧಾರ

ಸತ್ಯಾಧಾರವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡುವಂತಹ ಯೋಗ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಆಧಾರದ ಮೇಲಿರುವ ವಿಧಿ-ವಿಧಾನಗಳಿಂದಲೇ ಮಾನವನಿಗೆ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ ಹಾಗೂ ಆನಂದದ ಉಪಲಬ್ಧಿಗಳಿವೆ, ಇವು ಮಾನವೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆ ಸಹಜ ವೈಭವ ಸೂತ್ರ.

ಸತ್ಯತೆಯ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಿತ ವಿಧಿ-ವಿಧಾನ ಹಾಗೂ ನೀತಿಯೇ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಏಕಾತ್ಮತೆ. ಇದೇ ಪರಸ್ಪರ ರಾಜ್ಯ, ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಏಕಸೂತ್ರತೆ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಸಮುದಾಯ, ವರ್ಗವಾದಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತ ಮಾನವ-ಜೀವನದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ.

ಕರ್ಮಾಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧಾರಿತ ವಿಧಿ-ವಿಧಾನ ಸಂಪನ್ನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ-ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವ-ಪರ ಲಾಭಾಲಾಭ ಮುಕ್ತ ವಿನಿಮಯ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದು ವರ್ಗ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತ ಆಗಿಲ್ಲ.

ವಿಷಯಾಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಿತ ವಿಧಿ-ವಿಧಾನ ಸಂಪನ್ನ ಶಾಸನೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವ-ಪರ ಲಾಭ-ಹಾನಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ಯಾವುದೇ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಇಲ್ಲ. ಸಮುದಾಯವೇ ಇದರ ಸೀಮೆ.

ವಿವೇಕಪೂರ್ಣ ವಿಚಾರ, ಉಪಾಸನ-ಇಚ್ಛೆ ಸಹಿತ ಮಾಡಲಾಗುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕರ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ತರದಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು ತರುವಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ.

ದರ್ಶನ-ಕ್ಷಮತೆ ಜಾಗೃತಿಯ ಮೇಲೆ; ಜಾಗೃತಿ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಹಾಗೂ ನಡತೆಯ ಮೇಲೆ; ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಹಾಗೂ ನಡತೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಯನದ ಮೇಲೆ; ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಯನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೇಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ದರ್ಶನ ಕ್ಷಮತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಜ್ಞಾನಾನುಕೂಲ ಯತ್ನ, ಯತ್ನಾನುಕೂಲ ಕಾರ್ಯ, ಕಾರ್ಯಾನುಕೂಲ ಫಲ-ಪರಿಣಾಮ, ಫಲ-ಪರಿಣಾಮದ ಅನುಕೂಲ ಅನುಭವ, ಅನುಭವಾನುಕೂಲವೇ ಜ್ಞಾನ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ಇದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಮೂರೂ ಪ್ರಕಾರದ ಕರ್ಮ-ಫಲಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾನವ ಆದ್ಯಂತ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಸ್ವಾರ್ಥ, ಪರಾರ್ಥ, ಪರಮಾರ್ಥದ ಲಕ್ಷ್ಯ ಭೇದದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕರ್ಮ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳ ಮಿಶ್ರಣದಿಂದಲೂ ಕರ್ಮ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಥಾ-ಸ್ವಾರ್ಥ, ಸ್ವಾರ್ಥ-ಪರಾರ್ಥ, ಪರಾರ್ಥ, ಪರಾರ್ಥ-ಪರಮಾರ್ಥ, ಪರಮಾರ್ಥ, ಪರಮಾರ್ಥ-ಪರಾರ್ಥ ಮತ್ತು ಪರಮಾರ್ಥ-ಸ್ವಾರ್ಥದ ಪ್ರಭೇದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಮಾನವನ ವಿಷಮ, ವಿಷಮ-ಸಮ, ಸಮ, ಸಮ-ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಬುದ್ಧಿಯ ಪರಿಚಯ.

ಮಧ್ಯಸ್ಥ-ಬುದ್ಧಿ ಯೋಗದಲ್ಲಿ, ಸಮ-ಬುದ್ಧಿ ಸತ್ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ, ವಿಷಮ-ಬುದ್ಧಿ ದುಷ್ಕರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಕ್ತ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕರ್ಮ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯ ಕಾರಣ. ಈ ಸಂಪೂರ್ಣ ವೈವಿಧ್ಯತೆಗಳು ಮಾನವೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಸವಿರೋಧಿ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಿ "ನಿಯಮ-ತ್ರಯ"ದ ನಡತೆಯೇ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಯೋಗ ಮತ್ತು ವಿಯೋಗದಲ್ಲಿ ಮೌಲ್ಯದ ಪ್ರತೀತಿ ಹಾಗೂ ನಿಯೋಜನೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಭಾವ, ಭಾವದಿಂದ ಕ್ರಿಯೆ, ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಸಂಯೋಗ, ಇದೇ ಸಾಪೇಕ್ಷತೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರ-ಕ್ರಮ-ಚಕ್ರ.

ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ನಿರ್ಧಾರ ಹಾಗೂ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡುವ ಕ್ಷಮತೆಯೇ ಸಾಮಾಜಿಕತೆ ಪೂರ್ಣ ಹಾಗೂ ಅಸಾಮಾಜಿಕತೆ ಸಹಿತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಿದೆ. ಇದೇ ಮಾನವನ ಅವನತಿ ಮತ್ತು ವಿಕಾಸದ ಪರಿಚಯ.

ಉಚ್ಚ ಮತ್ತು ನೀಚ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಪರಸ್ಪರದಲ್ಲಿ ಭಾವ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದರಿಂದಲೇ ಅವುಗಳ ವಿಕಾಸದ ಪರಿಚಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉಚ್ಚ ಭಾವಪೂರ್ಣ ಪರಿವಾರ, ಸಮ-ಮಧ್ಯಸ್ಥ-ಸಂಯೋಗಪೂರ್ಣ ಸಮಾಜ, ಮಧ್ಯಸ್ಥ-ಸಮ-ಯೋಗಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥಾತಂತ್ರ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರವೇ ಸರ್ವಮಂಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ.

ನಿಮ್ನ (ನೀಚ) ಭಾವ ಹಾಗೂ ಸಮಸ್ಯಾಗ್ರಸ್ತ ಕುಟುಂಬ, ವಿಷಯ-ಸಂಯೋಗ ಸಹಿತ ಸಮಾಜ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ, ನ್ಯಾಯದ ಅಭಾವದಿಂದ ಗ್ರಸ್ತ ಶಾಸನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಅಸಂತುಲನ ಹಾಗೂ ಕ್ಲೇಶದ ಕಾರಣ.

ಸ್ಪಷ್ಟ ದರ್ಶನ ಕ್ಷಮತೆ ಇಲ್ಲದೇ ಸತ್ಕರ್ಮದ ನಿರ್ಧಾರ ಇಲ್ಲ. ಇದೇ ಕ್ಷಮತೆ ಸಮ-ವಿಷಮ-ಮಧ್ಯಸ್ಥ, ಕ್ರಿಯೆ-ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ, ಪ್ರಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ನಡತೆ, ವ್ಯವಹಾರ, ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಣಾಲಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತದೆ.

ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನ, ಉತ್ಪಾದನೆಗಾಗಿ ಜ್ಞಾನಸಮ್ಮತ ವಿವೇಕ, ವಿವೇಕ ಸಮ್ಮತ ವಿಜ್ಞಾನಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಜ್ಞಾನ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜಾಗೃತ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕ್ಷಮತೆ ಹಾಗೂ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಅನುಸಾರ ಪ್ರಕಟ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹೃತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ನಿರ್ಧಾರ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

ವಿವೇಚನೆಗಳು ಆತ್ಮದ ಅಮರತ್ವ, ಶರೀರದ ನಶ್ವರತೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರದ ನಿಯಮದ ಅನುಸಾರವಿರುತ್ತದೆ.

ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಮೌಲ್ಯ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಯಮ-ತ್ರಯ (ಬೌದ್ಧಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ) ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಮಾನವನ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗುವ ನಡತೆ ಹಾಗೂ ನಿರ್ವಹಣೆ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಾರ್ಥಕ ಹಾಗೂ ಅಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅಸಾರ್ಥಕ ಮತ್ತು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಯಥಾರ್ಥ ಜ್ಞಾನ-ಕ್ಷಮತೆಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪವೇ ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ನಡತೆ.

ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಕ್ಷಮತೆಯೇ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನದ ಉದ್ಘಾಟನೆ.

ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಕ್ಷಮತೆಯೇ ವ್ಯಂಜನೀಯತೆ. ಘಟಕದ ಮೂಲ ವ್ಯಂಜನೀಯತೆ ಸತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಪೃಕ್ತತೆಯೇ. ಈ ಸಂಪೃಕ್ತತೆಯ ಅನುಭೂತಿಯೇ ಪೂರ್ಣ ವ್ಯಂಜನೀಯತೆ. ಚೈತನ್ಯ ಘಟಕದ ವ್ಯಂಜನೀಯ ಕ್ಷಮತೆಯಲ್ಲಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪರಿಮಾರ್ಜನೆಯೇ ಸಂಸ್ಕಾರ, ಇದೇ ದರ್ಶನ-ಕ್ಷಮತೆ ಹಾಗೂ ಅನುಭವ ಕ್ಷಮತೆ. ಪರಿಮಾಣ ಹಾಗೂ ಸೀಮೆಯ ದರ್ಶನ, ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ವ್ಯಂಜನೀಯತೆಯ ಕ್ಷಮತೆ ಕ್ರಮವೇ ಜಾಗೃತಿಕ್ರಮವನ್ನು ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ದರ್ಶಕ ಹಾಗೂ ದೃಶ್ಯ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿದೆ – ಇದೇ ದರ್ಶನ ಪೃಷ್ಠಭೂಮಿ.

ಪ್ರಕಟಣೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದರ್ಶಕವಿರುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ದರ್ಶಕನೇ ವ್ಯಂಜನೀಯ-ಕ್ಷಮತೆಯಿಂದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ -

ಪ್ರಕೃತಿ ಅನಂತ ಘಟಕಗಳ ಸಮೂಹ. ಇದೇ ದೃಶ್ಯ ರಾಶಿ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ದರ್ಶಕ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ದರ್ಶಕನಿಗಾಗಿ ದೃಶ್ಯ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಇಕಾಯಿ ತನ್ನ ಜಾಗೃತಿಯ ಅನುರೂಪ ದರ್ಶಕ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ಜೀವನದ ಆದ್ಯಂತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಆಚಾರ ಮೂರೂ ವಿಧವಾಗಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ - (1) ಸತ್ಯಾಚಾರ, (2) ಲೋಕಾಚಾರ ಮತ್ತು (3) ವಿಶಯಾಚಾರ. ಇದು ಕ್ರಮವಾಗಿ, ಉತ್ತಮ, ಮಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಮದ ಪರಿಗಣನೆಯಲ್ಲಿದೆ.

ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ನಡತೆಯೇ ಅವಧಾರಣದ ಪ್ರಮಾಣ. ಅವಧಾರಣವೇ ನಿವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಹಾಗೂ ನಿವೃತ್ತಿಯೇ ಸಂವೇಗ ಹಾಗೂ ವಿವೇಕ, ಸಂವೇಗ ಹಾಗೂ ವಿವೇಕವೇ ಅನುಗಮನ ಹಾಗೂ ಅನುಸರಣ, ಅನುಗಮನ ಹಾಗೂ ಅನುಸರಣವೇ ಉದ್ಘಾಟನೆ, ಉದ್ಘಾಟನೆಯೇ ಪ್ರಕಟಣೆ, ಪ್ರಕಟಣೆಯೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೇ ಪ್ರಮಾಣ, ಪ್ರಮಾಣವೇ ಅನುಭೂತಿ, ಅನುಭೂತಿಯೇ ಕ್ಷಮತೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಪಾತ್ರತೆ, ಕ್ಷಮತೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಪಾತ್ರತೆಯೇ ಸ್ಥಿತಿವತ್ತ, ಸ್ಥಿತಿವತ್ತವೇ ವಿಭವ, ವಿಭವವೇ ವೈಭವ ಮತ್ತು ವೈಭವವೇ ನಡತೆ.

ದೃಷ್ಟಾ ಪದವೇ ದರ್ಶನ ಕ್ಷಮತೆಯ ಪ್ರತಿರೂಪ ಮತ್ತು ವ್ಯವಹಾರ ಅದರ ಅನುರೂಪವಿದೆ, ಇದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ವಿಚಾರದ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಶರೀರದಿಂದ ಯಾವುದೇ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶರೀರದಿಂದ ಮಾಡಲಾಗುವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕ್ರಿಯಾ-ಕಲಾಪಗಳ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರವೇ ಇರುವುದೆಂದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಶರೀರ ವಿಚಾರವಲ್ಲ. ಇದು ವಿಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡುವ ಮಾಧ್ಯಮ. ಈ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ, ವಿಚಾರ, ಶರೀರಗಿಂತ ಅತಿರಿಕ್ತವಾದದು ಹಾಗೂ ಇದೇ ಚೈತನ್ಯ.

ವೈಚಾರಿಕ ಕ್ಷಮತೆ ಮಾನವನ ಐದು ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಿತವಾಗಿದೆ.

ವೈಚಾರಿಕ ಕ್ಷಮತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಅಥವಾ ಕಡಿಮೆ ಮಾನವನಿಲ್ಲ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ವಮಾನವ ಕ್ಷಮತೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾನ.

ವೈಚಾರಿಕ ಕ್ಷಮತೆಯ ಪರಿಮಾರ್ಜನೆಗಾಗಿ ಸತ್ಮಾರ್ಗ ಹಾಗೂ ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಸಂಸ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯೂ ಕೂಡ. ಪುನಃ ಇದೇ ವೈಚಾರಿಕ ಕ್ಷಮತೆ. ಈ ಕ್ರಮ ಮಾನವೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಅತಿಮನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ನಡತೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವ ತನಕ ಪರಿಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಇದು "ನಿಯಮ-ತ್ರಯ"ದ ಪಾಲನೆ ಅನುಸರಣ ಹಾಗೂ ಅನುಶೀಲನದಿಂದ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ ಅನ್ಯಥಾ ಅಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ – ಮಿಲನದ ಅಭ್ಯಾಸ. ಮಿಲನದ ಅನಂತರ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಜೀವನ ಜಾಗೃತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ವಿಕೃತಿ ಅಮಾನವೀಯತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯಾಸರತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪವೇ ನಡತೆ. ಇದು ಮಾನವೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಅನ್ಯಥಾ ಅಪೂರ್ಣ.

ಜೀವನದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೇ ಕರ್ಮ. ಇದೇ ನಡತೆ.

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ನಡತೆಯ ಸ್ತರ ಏಳು ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ -

(1) ಪ್ರಾಣ

(2) ಜೀವ

(3) ಕಾಮ

(4) ಲಾಭ

(5) ಕಲಾ

(6) ಪ್ರದರ್ಶನ

(7) ಸಹಜ

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ, ಜೀವ, ಕಾಮ, ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ನಡತೆ ಪಶುಮಾನವ ಮತ್ತು ರಾಕ್ಷಸ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ, ಇದು ಅವರ ಸ್ವಭಾವ.

ಸಮೃದ್ಧಿ, ಕಲೆ ಮತ್ತು ಬೋಧಕ್ಕಾಗಿ ನಡತೆ ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಸತ್ಯ ಬೋಧ ಹಾಗೂ ಸಹಜತೆಗಾಗಿ ನಡತೆ ದಿವ್ಯ ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ, ಇದು ಅವರ ಸ್ವಭಾವ.

ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಮಾನವೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ನಡತೆಯೇ ನಿತಾಂತ ಉಪಯೋಗಿ ಹಾಗೂ ಆವಶ್ಯಕ. , ಅನ್ಯ ಅನುಪಯೋಗಿ ಹಾಗೂ ಅನಾವಶ್ಯಕ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಮಾನವನ ಐದು ಸ್ಥಿತಿಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕವಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳ ಏಕಸೂತ್ರತೆಯೇ ಅಖಂಡ ಸಾಮಾಜಿಕತೆ. ಇದು "ನಿಯಮ-ತ್ರಯ" ಪಾಲನೆ ಸರ್ವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಆಗುವುದರಿಂದ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಆವಿಷ್ಕಾರ ಹಾಗೂ ಅನುಸಂಧಾನ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮೂಲಕ ಉದ್ಘಾಟನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಪ್ರಚಾರದ ಮಾಧ್ಯಮದಿಂದ ಸರ್ವ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸರ್ವ-ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾಡುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ.

ಯಾವುದರ ವಿಭವ ಹಾಗೂ ವೈಭವವಿದೆಯೋ ಅದರದೇ ಆವಿಷ್ಕಾರ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದರ ಮುನ್ನ ಅದರ ಸ್ಪಷ್ಟ ಜ್ಞಾನ ಮಾನವ ಕೊಟಿಯಲ್ಲಿಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ ೨೦೦೦ ರ ಮುನ್ನ ಮಾನವ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಅರಿವಿನ ತುಲನದಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ದರ್ಶನ ಒಂದು ಅವಿಷ್ಕಾರ, ಅನುಸಂಧಾನ.

ಸಹ- ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ, ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವದಿಂದ, ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಕಟಣೆಯೇ ಆವಿಷ್ಕಾರ. ಆವಿಷ್ಕಾರವನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾಡುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ ಶಿಕ್ಷಣ.

ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಉನ್ನತಾವಕಾಶವಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಪತನಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಪತನೊನ್ಮುಖಿ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪವೇ ಅಪರಾಧ ಅಥವಾ ತಪ್ಪುಗಳು. ಇದರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪವೇ ದುಃಖ, ಅಶಾಂತಿ, ಅಸಂತೋಷ ಹಾಗೂ ಅಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ.

ಪತನೋನ್ಮುಖಿ ಜೀವನದ ಶೃಂಖಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧದ ಮೂರೂ ಕಾರಣ ಕಾಣಬಹುದಾದುದು – (1) ಅಭಾವ (2) ಅತೀ ಆಸೆ ಹಾಗೂ (3) ಅಜ್ಞಾನ. ಇದರ ಜೊತೆಯೇ ರಾಗ, ದ್ವೇಷ, ಅಸತ್ಯ, ಅಭಿಮಾನ, ಭಯ, ಆಲಸ್ಯ, ರೋಗ ಮತ್ತು ಅಸಫಲತೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರ ನಿರಾಕರಣೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅಭಾವವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ, ಅತ್ಯಾಶೆಯನ್ನು ವಿವೇಕದಿಂದ, ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಜ್ಞಾನದಿಂದ, ರಾಗವನ್ನು ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದ, ದ್ವೇಷವನ್ನು ಸ್ನೇಹದಿಂದ, ಅಸತ್ಯವನ್ನು ಸತ್ಯದಿಂದ, ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಸರಳತೆಯಿಂದ, ಭಯವನ್ನು ಅಭಯದಿಂದ, ಆಲಸ್ಯವನ್ನು ಚೇಷ್ಟೆಯಿಂದ, ಅಸಫಲತೆಯನ್ನು ಪರಾಕ್ರಮ ಹಾಗೂ ಪುನಃ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ, ರೋಗವನ್ನು ಔಷಧಿ, ಆಹಾರ ಹಾಗೂ ವಿಹಾರದಿಂದ, ಸಮಾಧಾನ ಹಾಗೂ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿದೆ, ಇದು ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಅವಸರ. ಇದೇ ಆವಶ್ಯಕತೆ.

ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಕ್ಷಮತೆಯ ಅಪವ್ಯಯವಾಗದೇಯಿರುವುದೇ ಅರ್ಥದ ಅನರ್ಥವಾಗದೇಯಿರುವುದು.

ವಿವೇಕದ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದೇ ಸಮಾಜದ ಅಖಂಡತೆ, ಇದು ಸ್ವರ್ಗೀಯತೆ.

ವಿಜ್ಞಾನ (ನಿಪುಣತೆ, ಕೌಶಲ್ಯ) ಮಾನವನಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ವಿಕಸಿತದ ಪರಿಮಾಣೀಕರಿಸುವ ಮೂಲಕ ನಿಯಂತ್ರಣಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದೆ, ಇದು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಉಪಯುಕ್ತವೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಆಂಶಿಕ ರೂಪದಿಂದ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ, ಆದರೆ ವಿವೇಕ ತನಗೆ ತಾನೇ (ಮಾನವನ) ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯಿಂದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಮೌಲ್ಯವೇ ಸ್ಥಿರವಾದ ಮೌಲ್ಯ.

ಮಾನವ ಸಂಬಂಧ ಹಾಗೂ ಸಂಪರ್ಕ ಸೀಮೆ ತನಕ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಧ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಮೌಲ್ಯ ವಿಹೀನ ಸಂಪರ್ಕ ಹಾಗೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಅಪೇಕ್ಷೆಗಳು ಒಳಗೊಂಡಿವೆ. ಮೂಲತಹ ಇದೇ ಸಾಪೇಕ್ಷತೆ (ಪರಸ್ಪರ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದು). ಇದೇ ಬಾಧ್ಯತೆ.

ಜ್ಞಾನಗೊಚರ, ದೃಷ್ಟಿಗೋಚರದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ, ಅನುಮಾನ ಹಾಗೂ ಆಗಮ ಕ್ರಿಯೆಯ ವರ್ಗೀಕರಣೆ ಹಾಗೂ ನಿರ್ಧಾರ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಸಾನಿಧ್ಯದ ನಿರಂತರತೆಯ ಅನುಭವವೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ, ಸಾನಿಧ್ಯದ ನಿರಂತರತೆಯ ಸಂಭವನೀಯತೆಯೇ ಅನುಮಾನ, ಸಾನಿಧ್ಯ ಸಂಭವನೀಯತೆಯ ಅತಿರಿಕ್ತ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಆಗಮ ಕ್ರಿಯೆ.

ಪ್ರಕೃತಿಯ ಅನಂತತೆ ಹಾಗೂ ಸತ್ವದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣತೆಯೇ ಅನುಮಾನಾತಿರಿಕ್ತ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಮಾಣ.

ಸ್ಥೂಲ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಹಾಗೂ ಕಾರಣ ಭೇದಗಳಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿವೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಸ್ಥೂಲ, ವಿಶೇಷ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ, ವಿಶಿಷ್ಟ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಕಾರಣದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷೀಕರಣ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಅನುಮಾನ ಮತ್ತು ಆಗಮ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸ್ಥೂಲ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮತ್ತು ಕಾರಣ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಮಾಣ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ರೂಪ ಮತ್ತು ಗುಣ ಸ್ಥೂಲ; ಗುಣ ಮತ್ತು ಸ್ವಭಾವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ; ಸ್ವಭಾವ ಮತ್ತು ಧರ್ಮ ಕಾರಣ ಕ್ರಿಯೆಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ

ವ್ಯವಹಾರ ಉತ್ಪಾದನೆ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ:- (1) ಸ್ವತಂತ್ರ (2) ಅನುಕರಣ (3) ಅನುಸರಣ

ವಿಶೇಷಜ್ಞತೆ ಇರುವ ಪರಿಪೇಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ವಿಶೇಷಜ್ಞನಾಗುವ ಇಚ್ಛೆಯಿರುವವರು ಅನುಕರಣ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಯಾರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಜ್ಞತೆಯ ಪ್ರತಿ ಇಚ್ಛೆ ಜಾಗೃತವಾಗಿಲ್ಲವೋ ಅವರಿಗೆ ಅನುಸರಣ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಶೀಲನದಿಂದಲೇ ಕರ್ಮ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರ ನಿರತರಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ವಿಕಾಸ ಹಾಗೂ ಅವಸರದ ಯೋಗಫಲದ ದ್ಯೋತಕ. ಅವಸರ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣವೇ.

ಸ್ವತಂತ್ರ-ಸಕ್ರಿಯತೆ ಸ್ಥೂಲ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಹಾಗೂ ಕಾರಣ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸಾನಿಧ್ಯಾನುಭೂತಿ–ಕ್ಷಮತೆಯಿಂದ; ಅನುಕರಣಾತ್ಮಕ ಸಕ್ರಿಯತೆ ಸ್ಥೂಲ ಹಾಗೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸಾನಿಧ್ಯಾನುಭೂತಿ ಕ್ಷಮತೆಯಿಂದ; ಅನುಸರಣಾತ್ಮಕ-ಸಕ್ರಿಯತೆ ಸ್ಥೂಲ ಕ್ರಿಯೆಯ ಅನುಭೂತಿ-ಕ್ಷಮತೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ವ್ಯಂಜನೀಯತೆ ಕ್ಷಮತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅಂತರಾಂತರ.

ಸ್ವತಂತ್ರ ಸಕ್ರಿಯತೆಯಲ್ಲಿ ನಿಯಂತ್ರಣ-ಕ್ಷಮತೆ ಸ್ವಾಯತ್ತ, ಅನುಕರಣ-ಕ್ಷಮತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ನಿಯಂತ್ರಿತವಾಗುವ ಕ್ಷಮತೆ, ಅನುಸರಣ ಸಕ್ರಿಯತೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಶಾಸಿತವಾಗುವ ಕ್ಷಮತೆ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ ಕಾಮನಾನುರೂಪ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಿರತವಾಗುವುದರಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ದ್ವೇಶ ದೂರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಮಾಂಗಲ್ಯಪ್ರದ.

ಪರ-ಧನ, ಪರ-ನಾರಿ/ಪರ-ಪುರುಷ ಹಾಗೂ ಪರ-ಪೀಡನೆಯೇ ವ್ಯವಹಾರಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಭೌತಿಕ ಉನ್ನತಿ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಧಕ.

ರಾಗ, ದ್ವೇಷ, ಅವಿದ್ಯೆ ಹಾಗೂ ಅಭಿಮಾನ ಭೌದ್ಧಿಕ ಜಾಗೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರೋಧಕ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಭಯ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭೂತಿ (ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವಾನುಭೂತಿ) ಯೋಗ್ಯ ಕ್ಷಮತೆಯ ವಿಕಾಸದಲ್ಲಿ ಅವರೋಧಕ.

ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ವೈಭವದ ಅಪವ್ಯಯದಿಂದ ಋತು-ಅಸಂತುಲನ ಹಾಗೂ ಅದರಿಂದ ಕ್ಲೇಶೋದಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ.

ಸ್ವ-ಧನ, ಸ್ವನಾರಿ/ಸ್ವ ಪುರುಷ ಹಾಗೂ ದಯಾಪೂರ್ಣ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ನಡತೆಯಿಂದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸುಖ ಹಾಗೂ ಸಮತೋಲನದ; ಅಸಂಗ್ರಹ (ಸಮೃದ್ಧಿ), ಸ್ನೇಹ, ವಿದ್ಯೆ ಹಾಗೂ ಸರಳತೆಯಿಂದ ಬೌದ್ಧಿಕ ಸುಖದ; ಅಭಯತೆಯಿಂದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆನಂದದ ಅನುಭವವಿದೆ. ಇದೇ ಭೌತಿಕ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಹಾಗೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯ ಉತ್ಪಾದನೆ, ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಅನುಭೂತಿಯ, ವ್ಯಕ್ತಿಯ, ವ್ಯಕ್ತಿ-ಪರಿವಾರ-ಸಮಾಜ-ರಾಷ್ಟ್ರ ಹಾಗೂ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಏಕಸೂತ್ರತೆ, ಸಮತೋಲನ, ಸಮಾಧಾನ ಹಾಗೂ ಸಮೃದ್ಧಿ. ಇದೇ ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ ಸಾಮ್ಯ ಕಾಮನೆ.

ಸಮಸ್ತ ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ಮಾನವನು ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಆರೂಢತೆ, ನ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರತೆ ಹಾಗೂ ವಸ್ತುವಿನ ಉಪಯೋಗಿತೆಯ ಅನುಭವಿಸುವ ಕಾಮನೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸತ್ಯಾಭಿಮುಖಿ, ಧರ್ಮಾಭಿಮುಖಿ, ನ್ಯಾಯಾಭಿಮುಕಿ ಮತ್ತು ವಿಷಯಾಭಿಮುಕಿ ಪ್ರಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ.

ಭೌತಿಕ ದ್ರವ್ಯಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣ, ಉಪಾರ್ಜನೆ, ಉಪಯೋಗ ಹಾಗೂ ಸದುಪಯೋಗ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ವಹನ-ನಿರ್ವಹಣೆ, ನಡತೆ ಹಾಗೂ ನಿರಂತರತೆ, ಸತ್ಯತೆ-ಸತ್ಯದ ಬೋಧ ಹಾಗೂ ಅನುಭವವೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಳು. ಇವುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಮಾನವ ತೃಪ್ತ ಹಾಗೂ ನಿಭ್ರಾಂತನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಉತ್ಪಾದನೆ ಮತ್ತು ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥದ ಅರ್ಜನೆ, ಅರ್ಥದ ಸದುಪಯೋಗದಲ್ಲಿ ಸಮೃದ್ಧಿ, ಸಂಯಮವಾದ ಉಪಯೋಗ ಹಾಗೂ ಸದುಪಯೋಗದಲ್ಲಿ ಸಮತೋಲನ, ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ, ಸತ್ಯ-ಸತ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ಹಾಗೂ ಆನಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಅನುಭೂತಿ ಆನಂದವೇ ನಿತ್ಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠ; ಧರ್ಮ ಹಾಗೂ ನ್ಯಾಯ ಸಮ್ಮತ ನಡತೆ, ವ್ಯವಹಾರ, ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ವಿಧಿ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಸಮಾಧಾನ ಹಾಗೂ ಅಮರ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ; ವಿಷಯ-ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ ಅಲ್ಪ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಇಂದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ -

ಕ್ರಿಯೆ, ಕರ್ಮ, ಪದಾರ್ಥ, ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ, ಫಲ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕ. ಕ್ರಿಯೆಯೇ ಪದಾರ್ಥ, ಪದಾರ್ಥವೇ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ, ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ ಫಲ, ಫಲವೇ ಶಕ್ತಿಗಳು, ಶಕ್ತಿಗಳೇ ಕ್ರಿಯೆ ಹಾಗೂ ಕರ್ಮ. ಇವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ .

ಶ್ರಮ, ಗತಿ ಹಾಗೂ ಪರಿಣಾಮಶೀಲತೆ ಕ್ರಿಯೆಯ, ಅದರ ಪರಾವರ್ತನೆ ಕರ್ಮದ, ಅರ್ಥವತ್ತಾದದು ಪದದ, ವಿಕಾಸಶೀಲತೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ, ಉಪಯೋಗಿತೆ ಫಲದ, ತರಂಗ, ಒತ್ತಡ ಹಾಗೂ ಪ್ರಭಾವ ಶಕ್ತಿವತ್ತಾದದು ಸ್ಥಿತಿವತ್ತಾದವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪರಾವರ್ತನೆ ಅಥವಾ ಪರಿವರ್ತನಶೀಲ ಪ್ರಕಟಣೆ. ಆದ್ದರಿಂದ –

ಸಾಪೇಕ್ಷ ರೂಪದಿಂದ ಜಡ ಶಕ್ತಿಗಳು ಹಾಗೂ ಅಪೇಕ್ಷರೂಪದಲ್ಲಿ ಚೈತನ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳು ಸ್ಥಿತಿಶೀಲವಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ನಿರಪೇಕ್ಷ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ-ಸತ್ವ ಸ್ಥಿತಿಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ.

ಜಡ ಶಕ್ತಿಗಳು ತಾಪ, ಪ್ರಕಾಶ, ವಿದ್ಯುತ, ಆಕರ್ಷಣೆ ಹಾಗೂ ಧ್ವನಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ; ಚೈತನ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳು, ಆಸೆ, ವಿಚಾರ, ಇಚ್ಛೆ, ಸಂಕಲ್ಪ ಹಾಗೂ ಅನುಭೂತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಜಡ-ಚೈತನ್ಯಾತ್ಮಕ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಆಧಾರಪೂರ್ಣ ಸತ್ವವೇ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ, ಇದು ನಿರಪೇಕ್ಷ.

ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಕ್ರಿಯೆ ಹಾಗೂ ಸತ್ವದಲ್ಲಿ ಬೋಧ ಹಾಗೂ ಅನುಭೂತಿ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಕ್ರಿಯೆಯೇ ಆತ್ಮ ಮತ್ತು ಸತ್ವವೇ ಮಧ್ಯಸ್ಥ. ಆದ್ದರಿಂದ

ಜಡ ಶಕ್ತಿಗಳು ಪ್ರಧಾನತಃ ಗತಿಶೀಲ, ಚೈತನ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳು ಸಂಚೇತನಶೀಲ.

ಅಭಾವ, ಭಾವ ಮತ್ತು ತಿರೋಭಾವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ-ಕ್ಷಮತೆಯೇ ಸಂವೇದನೆ. ಇದು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ವೇದನೆ, ಭಾವದಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯ ಸಂವೇದನೆ ಹಾಗೂ ತಿರೋಭಾವದಿಂದ ಸಂಬೋಧನೆ. ಇದೇ ಪೂರ್ಣವಾದ ಭೋದ. ಇದೇ ಅನುಭವದ ಪೂರ್ವ ಲಕ್ಷಣ.

ಅಭಾವ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಪರ್ವರ್ತಿತವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನೆ. ಭಾವದ ಪೂರ್ಣತೆಗಾಗಿ ನಡತೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಅಭಾವದ ತಿರೋಭಾವ ಭಾವವೇ.

ಭಾವವೇ ಮೌಲಿಕತೆ, ಮೌಲ್ಯ ಹಾಗೂ ಅರ್ಥ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅರ್ಥದ ಪೂರ್ಣ ಅರ್ಥ ಅನುಭವವೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಚೇತನೆಯ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಮೌಲ್ಯ, ಭಾವ ಹಾಗೂ ಮೌಲಿಕತೆಯ ನಿರ್ಧಾರ ಇಲ್ಲ. ಸಂಚೇತನ-ಕ್ಷಮತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಿತಿವತ್ತವಿನ ದಿಶೆ, ಕಾಲ, ಮಾತ್ರ, ಗತಿ, ಉಪಯೋಗ, ಗಂತವ್ಯ, ಯೋಗ, ವಿಯೋಗ, ಹ್ರಾಸ, ಜಾಗೃತಿ, ಉಚಿತ, ಅನುಚಿತ ಹಾಗೂ ವಿಧಿ ನಿಷೇಧದ ನಿರ್ಣಯ ಹಾಗೂ ವಿವೇಚನೆ ಮಾಡುವ ವಿಶೇಷತೆ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಇದು ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣಪ್ರದ ಹಾಗೂ ಅವಗಾಹನೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗುವ ತನಕ ಸಂದಿಗ್ಧತೆ ವಾದ-ವಿವಾದ ಸೀಮೆ ಮತ್ತು ಭ್ರಾಂತಿಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಫಲತಹ ವರ್ಗ ಹಾಗೂ ಸಮರೋನ್ಮುಖತೆ ಭಾವಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ನಿರ್ಣಾಯಕ ಕ್ಷಮತೆ ಕಾರಣ, ಗುಣ, ಗಣಿತದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ವಿವೇಚನೆ ಕ್ಷಮತೆ ಆತ್ಮದ ಅಮರತ್ವ, ಶರೀರದ ನಶ್ವರತ್ವ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಪಡಿಸುವ ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ.

ಜಡ ಶಕ್ತಿಗಳ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಚೈತನ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳು ಅಧಿಕಾಧಿಕ ಸಕ್ಷಮ. ಇದರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಿ ಏನೆಂದರೆ ಚೈತನ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಶರೀರದಿಂದ ಸಂಪಾದಿತವಾಗುವ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ –

ಮಾನವ ಶರೀರಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಇಂಧನ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾನೋ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಗಳ ಬಹಿರ್ಗಮನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಆದ್ದರಿಂದ -

ಐದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾದ ಚೈತನ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳ ಕ್ಷಮತೆಗಳ ಮೌಲೀಕರಣೆ ಹಾಗೂ ಅನುಭವ ಅವುಗಳ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಸೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ಮನ, ವಿಚಾರದಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ವೃತ್ತಿಯ ಅನುಭವ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಿಚಾರದಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ವೃತ್ತಿ, ಆಸೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ಮನದ ದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಿಚಾರದಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ವೃತ್ತಿ, ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ಚೀತ್ತದ ಅನುಭವ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ಚಿತ್ತ, ವಿಚಾರದಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ವೃತ್ತಿಯ ದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಶುಭ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ಚಿತ್ತ, ಸತ್ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಪೂರ್ಣ ಆತ್ಮ, ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ. ಅನುಭವಪೂರ್ಣ ಆತ್ಮ, ಸಂಕಲ್ಪ ಸಂಪನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯ ದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಅನುಭವ ಸಮುಚ್ಚಯ. ಇದೇ ಪೂರ್ಣ ಜಾಗೃತಿ.

ಅಧಿಕ ಜಾಗೃತ, ಕಡಿಮೆ ಜಾಗೃತದ ದರ್ಶನ; ಕಡಿಮೆ ಜಾಗೃತ, ಅಧಿಕ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಜಾಗೃತಿಗಾಗಿ ಜಿಜ್ಞ್ಯಾಸುವನ್ನು ಗುರತಿಸುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಜಿಜ್ಞಾಸು ಜಾಗೃತನನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಜಿಜ್ಞಾಸುವಿನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತ ಮಾನವನ ಜೊತೆ ಅನುಶಾಸಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.

ಕಡಿಮೆ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುವುದರ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುವುದರ ನಿಯಂತ್ರಣವಿದೆ: ಕಡಿಮೆ ಜಾಗೃತ, ಅಧಿಕ ಜಾಗೃತದರ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿದೆ.

ಮಾನವ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥೂಲ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ, ಕಾರಣ ಸಂಬದ್ಧ ವಿಶೇಷತೆಗಳು ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಮೂರೂ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ ಹಾಗೂ ಆನಂದ, ಇವುಗಳ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ಮಾನವನ ಸ್ಥೂಲ ಜೀವನ ಸುಖ ಹಾಗೂ ಶಾಂತಿಯ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಜೀವನ ಶಾಂತಿ ಹಾಗೂ ಸಂತೋಷದ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಕಾರಣ ಜೀವನ ಆನಂದ ಹಾಗೂ ಪರಮಾನಂದದ ಪ್ರತೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿದೆ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಜಾಗೃತಿ ಸಹಜ ಪ್ರಮಾಣ ಇದೆ. ಇದೇ ಭೌತಿಕ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಹಾಗೂ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಉಪಲಬ್ಧಿಗಳೂ ಇವೆ. ಇದು ಕೇವಲ ಮಾನವೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಿಂದ ಸಫಲವಾಗಿದೆ.

ಜಡ-ಚೈತನ್ಯಾತ್ಮಕ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಶಕ್ತಿಗಳ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಹಾಗೂ ನಿಯೋಜನೆ ಉದ್ಭವ, ವಿಭವ ಹಾಗೂ ಪ್ರಳಯದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಪರಿಪೇಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುಣ ನಿಯೋಜನೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಇಲ್ಲ.

ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿಯೋಜನೆಯ ಅಧ್ಯಾಂತ ಅಭೀಷ್ಟವೇ ಜಾಗೃತಿಯ ಪೂರ್ಣತೆ.

ಘಟಕದ ಜಾಗೃತಿಪೂರ್ಣತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಬೋಧನೆ-ಕ್ಷಮತೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ.

ಉದ್ಭವ, ವಿಭವ, ಪ್ರಳಯದಲ್ಲಿಯೇ ವಿಭವವೇ ಸರ್ವಸ್ವೀಕೃತ ಘಟಣೆ. ಜಾಗೃತಿಯ ಪೂರ್ಣತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿಭವವತ್ತ್ವದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಪೂರ್ವ ಯೋಗ, ವಿಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಂಯೋಗ, ಸಾಪೇಕ್ಷತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರ, ಕರ್ಮ, ವಿಹಾರ ರತ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಜಾಗೃತಿಯ ಕ್ರಮಾಂತರದ ದ್ಯೋತಕ.

ಕರ್ಮ ಫಲದಾಯಕ. ಭ್ರಮಿತ ಮಾನವ ಫಲವನ್ನು ಭೋಗಿಸುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪರತಂತ್ರ. ಇದೇ ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ ನಿಯಮವಶವೇ ಮಾನವ ಕರ್ಮ ಮತ್ತು ಅದರ ಫಲವತ್ತಾವಿನ ಪ್ರತಿ ನಿರ್ಭ್ರಮವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಧ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಮಾನವನಿಂದ ಭ್ರಮಿತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗುವ ಕರ್ಮ ಹಾಗೂ ಅದರ ಫಲದ ಪ್ರತಿ ಸಂದಿಗ್ಧತೆ, ಸಶಂಕೆ ಹಾಗೂ ಅಜ್ಞಾನತೆಯಿರುವುದು ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ, ಈ ಉಪಲಬ್ಧಿ ಮಾನವನಿಂದ, ಮಾನವನಲ್ಲಿ, ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ವಂಚಿತವಾಗಿಲ್ಲ.

ವಿಭವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಗುಣವೇ ಮಧ್ಯಸ್ಥ, ಪ್ರಳಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯುಕ್ತ ವಿಷಮ, ಉದ್ಭವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಸಮ. ಇದೇ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಪರಮಾರ್ಥ, ಸ್ವಾರ್ಥ, ಪರಾರ್ಥ ಕರ್ಮ. ವ್ಯವಹಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಭ್ರಾಂತ, ಭ್ರಾಂತ ಹಾಗೂ ಭ್ರಾಂತಾಭ್ರಾಂತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ.

ಸಮ, ವಿಷಮ, ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಶಕ್ತಿಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ರಜೋಗುಣ, ತಮೋಗುಣ ಹಾಗೂ ಸತ್ವಗುಣ.

ಸತ್ವಗುಣ ಸಂಪನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನಡತೆ ವ್ಯವಹಾರದ ಜೊತೆ ದಯ, ಸಮ್ಮಾನ, ಪ್ರೇಮದಂತಹ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಸಹಿತ ವಿವೇಕ ಹಾಗೂ ವಿಜ್ಞಾನ ಕ್ಷಮತೆಪೂರ್ಣವಿರುತ್ತದೆ.

ರಜೋಗುಣ ಸಂಪನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯ, ಸಾಹಸ, ಸುಶೀಲತೆಯಂತಹ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಸಹಿತ ವಿಜ್ಞಾನದ ಸದುಪಯೋಗವಿರುತ್ತದೆ.

ತಮೋಗುಣ ಸಂಪನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಈರ್ಷೆ, ದ್ವೇಷ, ಅಭಿಮಾನ ಹಾಗೂ ಅಹಂಕಾರದಂತಹ ಅವಂಚನೀಯ ವಿಕೃತಿಗಳ ಸಹಿತ ವಿಜ್ಞಾನ ಕ್ಷಮತೆಯ ಅಪವ್ಯಯವಿರುತ್ತದೆ.

ಸತ್ಯ-ಸಂಬದ್ಧ-ವಿಧಿ-ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ವಿಚಾರ, ನಡತೆ, ವ್ಯವಹಾರ, ಶಿಕ್ಷಣ, ದಿಶೆ, ಕರ್ಮ ಹಾಗೂ ಪದ್ಧತಿಯ ಅನುಸಾರ ವರ್ತಿಸುವುದೇ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ವ್ಯಷ್ಟಿ ಹಾಗೂ ಸಮಷ್ಟಿಯ ಧರ್ಮ ಪಾಲನೆ.

ಮಾನವನ ಸ್ವ-ಧರ್ಮ ಪಾಲನೆಯೇ ವರ್ಗ ಹಾಗೂ ಸೀಮೆ ವಿಹೀನತೆ, ಇದು ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಾಮಾಜಿಕತೆ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಸಮತೋಲನ, ನಿಯಂತ್ರಣೆ, ಸಂಯಮತೆ, ಅಭಯ, ನಿರ್ವಿಶಮತೆ, ಸರಳತೆ ಹಾಗೂ ಉದಾರತೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ದಯೆ, ಸ್ನೇಹ, ಉದಾರತೆ, ಗೌರವ, ಆದರ, ವಾತ್ಸಲ್ಯ, ಶ್ರದ್ಧೆ, ಪ್ರೇಮ, ಕೃತಜ್ಞತೆಯಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿರ ಮೌಲ್ಯಗಳ ವಹನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಮಾನವನ ಚಿರವಾಂಛವೂ ಆಗಿದೆ. ಇದೇ ಸ್ವಸ್ಥ ಸಾಮಾಜಿಕತೆಯ ಅದ್ಯಾಂತ ಉಪಲಬ್ಧಿ.

ಸಚಾರಿತ್ರ್ಯ-ಪೂರ್ಣ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಬಾಹುಳ್ಯತೆಗಾಗಿ ಅವರ ಸಹಯೋಗ ಹಾಗೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹನೆ, ಅವರ ಸಮುಚಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಅನುಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳೇ ವಿಶ್ವ ಶಾಂತಿಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ. ಇದರ ವಿಪರೀತದಲ್ಲಿ ಅಶಾಂತಿವಿರುತ್ತದೆ, ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

"ವ್ಯವಹಾರ-ತ್ರಯ" ನಿಯಮ ಪಾಲನೆಯೇ ಸಚ್ಚಾರಿತ್ರತೆ. ಇದೇ ಮಾನವನ ಐದು ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಹಿರಿಮೆ. ಇದೇ ಸಹಜ ನಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿವೇಕ ಪೂರ್ಣರೂಪದಲ್ಲಿ ಚರಿತಾರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಫಲತಃ ಸ್ವಸ್ಥ ವ್ಯವಸ್ಥೆ-ಪದ್ಧತಿ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ-ಪ್ರಣಾಳಿ ಪ್ರಭಾವಶೀಲವಾಗುತ್ತದೆ.

“ವ್ಯವಹಾರ-ತ್ರಯ”ದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಜಾಗೃತ ಮಾನವನಿಂದ ಮಾಡಲಾಗುವ ಕಾಯಕ, ವಾಚಿಕ, ಮಾನಸಿಕ ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ.

ಸಮಸ್ತ ಪರಿಣಾಮ, ಪರಿಮಾರ್ಜನೆ ಹಾಗೂ ಪರಿವರ್ತನೆ ಐದು ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ :-

(1) ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ

(2) ವಿಕಾಸಕ್ರಮ

(3) ವಿಕಾಸ

(4) ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ

(5) ಜಾಗೃತಿ ಪೂರ್ಣತೆ

ಇದರಲ್ಲಿ ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ ಪೂರಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನಶೀಲವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಸ್ಪಂದನೆ, ಪುಷ್ಟಿ ಸಹಿತ ರಚನೆಶೀಲ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗೂ ಪೂರಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನಶೀಲವಾಗಿದೆ. ಜೀವಾವಸ್ಥೆ ಪರಿವರ್ತನೆ, ಪರಿಣಾಮ ಸಹಿತ ಬಾಳುವ ಆಸೆಯಿಂದ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ ಪೂರಕತೆಯ ಜೊತೆ ಪ್ರಯೋಜನಶೀಲವಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ಪರಿಮಾರ್ಜನೆಯಿಂದ ಜಾಗೃತಿ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿ ಪೂರ್ಣತೆ ಸಹಜ ಪರಂಪರೆ. ಇದೇ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ ಪೂರಕತೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ.

ಭೋಗ ಹಾಗೂ ಬಹು ಭೋಗದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ತನ್ನನ್ನೇ ಸ್ವಸ್ಥನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆ ನಡತೆಯಿಂದ ಜಾಗೃತಿಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಸಮರ್ಥನಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಜ್ವಲಂತ ತಥ್ಯವೇ ವಿಚಾರ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹಾಗೂ ಪರಿಮಾರ್ಜನೆಯ ಪ್ರಧಾನ ಕಾರಣ. ಭೋಗ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಆಧಾರವಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತಿ ವಿಹೀನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ, ಅಭಯ, ಸಮತೋಲನ ಹಾಗೂ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜಾಗೃತಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ತೃಪ್ತಿ, ಅಭಯ, ಸಮತೋಲನ ಮತ್ತು ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ -

ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಸಭ್ಯತೆ, ವಿಧಿ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಸಂದಿಗ್ಧತೆಯಾಗಿರುವುದು ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದೇ ಕ್ಷೋಭ, ಸಂತಾಪ, ಆವೇಶ, ರೋಷ, ಆಕ್ರೋಶ, ದ್ವಂದ್ವ, ಪ್ರತಿದ್ವಂದ್ವ, ಆತಂಕ, ಭಯ, ಉದ್ವೇಗದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.ಇದು ಮಾನವನ ಇಷ್ಟವಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಈಷ್ಟದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಬಾಧ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇದೇ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹಾಗೂ ಪರಿಮಾರ್ಜನೆಯ ಸಂಭವನೀಯತೆ. ಜೊತೆಗೆ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಉದಯಕ್ಕಾಗಿ ಅವಸರ.

ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಉದಯದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪವೇ "ನಿಯಮ-ತ್ರಯ"ದಪಾಲನೆ. ಇದೇ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಂಯಮದ ಭೋಗ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆ ಕ್ಷಮತೆ ಸ್ವಭಾವ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಯತ ಭೋಗ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಹಜ ಪ್ರಮಾಣ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಬಾಳಿ ನೋಡಲಾಗಿದೆ.

ಇದೇ ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ ಕಾಮನೆಯೂ ಆಗಿದೆ.

ಪರಿಮಾರ್ಜಿತ ವಿಚಾರವೇ ವಿವೇಕ ಪೂರ್ಣ ವಿಜ್ಞಾನ. ಇದೇ ನಿಪುಣತೆ, ಕುಶಲತೆ ಹಾಗೂ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಿದ್ಧಿ ಪ್ರಯೋಗ, ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ಅನುಭವದಿಂದಾಗಿದೆ, ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ.

ಭೋಗ ಪರಿಣಾಮದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಪಶು ಮಾನವ ಹಾಗೂ ರಾಕ್ಷಸ ಮಾನವ ದೃಷ್ಟವ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ವಿಚಾರ ಪರಿಣಾಮದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಹಾಗೂ ದೇವ ಮಾನವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ದಿವ್ಯ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಪರಿಣಾಮ, ಪರಿಮಾರ್ಜನೆ ಹಾಗೂ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಸಂಭವನೀಯತೆಯಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ದಿವ್ಯ ಮಾನವ ಗಂತವ್ಯ ಸ್ಥಿತ. ಇದರ ನಿರಂತರತೆಯೇ ಭಾವಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ವಿಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ವಿವೇಕಪೂರ್ಣ ಕ್ಷಮತೆಯೇ ಪದಾರ್ಥದ ರೂಪ, ರೂಪದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಗುಣ, ಗುಣದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಪ್ರಭಾವ, ಪ್ರಭಾವದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಸ್ವಭಾವ, ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಒಳದೊಂದಿರುವ ಕ್ಷಮತೆ, ಕ್ಷಮತೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಗತಿ, ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ವಿಧಿ, ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಪ್ರಭುತ್ವ, ಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ವಿಭುತ್ವ, ವಿಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ವಿಭವ, ವಿಭವದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ವಿಶ್ವ, ಸತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ವಿಶ್ವದ ಅನುಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪರಿಮಾರ್ಜನಶೀಲತೆಯ ಉಪಲಬ್ಧಿ. ಪ್ರಮಾಣದ ಮುಂಚೆ ಅನುಮಾನ ಜ್ಞಾತವ್ಯವಾಗಿದೆ.

ವಿಜ್ಞಾನದ ಊರ್ಧ್ವ ಹಾಗೂ ಅಧೋಮುಖಿ ಪ್ರಯೋಗವಾಗಿದೆ ಆದರೆ ವಿವೇಕ ಕೇವಲ ಊರ್ಧ್ವಮುಖಿ ಪ್ರಯೋಗದರದೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ. ವಿಜ್ಞಾನದ ಊರ್ಧ್ವ ಮುಖಿ ಪ್ರಯೋಗದ ತಾತ್ಪರ್ಯ – ಊರ್ಧ್ವ ಮುಖಿ ಪ್ರಯೋಗದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೂರಸಂಚಾರ ಸುಲಭವಾಗುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅಧೋಮುಖಿ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಯುದ್ಧ ತಂತ್ರವಾಗುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರದೂಷಣದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಖನಿಜ ಇದ್ದಿಲು, ಖನಿಜ ತೈಲ, ವಿಕಿರಣೀಯ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಇಂದನಾವಶೇಷದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ವಿಜ್ಞಾನ ಶಕ್ತಿಯ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಯೋಗದಲ್ಲಿ ಭಯ ಹಾಗೂ ಆತಂಕವಂತಹ ಅನಿಷ್ಟ ಘಟಣೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಿವೇಕದ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಯೋಜನೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅನಿಷ್ಟ ಸಿದ್ಧಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ -

ವಿವೇಕಪೂರ್ಣ ಕ್ಷಮತೆಯ ಉದಯವಾಗುವುದು ಅಥವಾ ಉದಯವಾಗದೇಯಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ; ವಿವೇಕಪೂರ್ಣ ಕ್ಷಮತೆಯ ಅಪವ್ಯಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಿಜ್ಞಾನಪೂರ್ಣ ಕ್ಷಮತೆಯ ಅಪವ್ಯಯ ಹಾಗೂ ಸದ್ವ್ಯಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ, ವಿಜ್ಞಾನದ ನಿಯಂತ್ರಣ ವಿವೇಕದಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತದೆ, ವಿಜ್ಞಾನದ ನಿಯಂತ್ರಣ ವಿಜ್ಞಾನದಿಂದಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ವಿಕಾಸದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯೇ ಊರ್ಧ್ವಮುಖ, ಹ್ರಾಸದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ವಿವಶತೆಯೇ ಅಧೋಮುಖ, ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ವಿಕಾಸದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಿತಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವಿಕಾಸದ ಶೃಂಖಲೆ-ಸಂಬದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಿತಿ ಅಗ್ರಿಮ ವಿಕಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ವಿಕಾಸದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ, ಪ್ರಸನ್ನತೆ ಹಾಗೂ ಹರ್ಷದ ಅನುಭವವಿದೆ. ಇದರ ವಿಪರೀತದಲ್ಲಿ ಹ್ರಾಸದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಗತಿಯಿಂದ ಖಿನ್ನತೆ, ನಿರುತ್ಸಾಹ, ವಿವಷತೆ ಹಾಗೂ ಕ್ಲೇಶವಿದೆ.

ಊರ್ಧ್ವಮುಖಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಶುದ್ಧ ರಜೋಗುಣ ಹಾಗೂ ಸತ್ವ-ಗುಣದಿಂದ ವಿಭವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಕ್ತವಾಗಿದೆ, ಇದು ವಿಜ್ಞಾನದ ವಾಸ್ತವಿಕ ಚರಿತಾರ್ಥತೆ. ಜೊತೆಗೆ, ಇದರ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಕಳಂಕಿತ ರಜೋಗುಣ ಹಾಗೂ ತಮೋಗುಣದಿಂದ ಸಂಹಾರ ಮತ್ತು ಅತಿಭೋಗ ಪ್ರಸಕ್ತವಾಗಿದೆ, ಇದು ವಿಜ್ಞಾನದ ಪೂರ್ಣ ದುರುಪಯೋಗದ ದ್ಯೋತಕ.

ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಮಾನವ ಮತ್ತು ಅಧಿಕ ಜಾಗೃತಿಶೀಲತೆಯೇ ಊರ್ಧ್ವಮುಖಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ, ಇದರಲ್ಲಿ ದಯೆ, ಸರಳತೆ, ತ್ಯಾಗ, ತಪ, ಪರೋಪಕಾರ, ಸತ್ಯ, ಅಹಿಂಸೆ, ಅಸ್ತೇಯ, ಅಪರಿಗ್ರಹ ಹಾಗೂ ಗೌರವದಂತಹ ಮೌಲಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಆಚರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸ್ವ-ಅನ್ಯ, ಮಂಗಳಕರ.

ದುಶ್ಚರಿತ್ರಪೂರ್ಣ ಜೀವನದ ಭಯ-ಹೆದರುವುದು ವಿವಷತೆ, ಇದು ಸ್ವ-ಅನ್ಯ ಪೀಡೆಯ ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ. ಇದೇ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಅಮಾನವೀಯತೆಯ ಭಯ. ಇದೇ ಅಸಾಮಾಜಿಕತೆ ಹಾಗೂ ಅಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಮೂಲ ರೂಪ.

ಮಾನವ-ಕುಲದ ಜೊತೆ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡುವ ಕ್ಷಮತೆಯೇ ವಿಶ್ವಾಸ ಹಾಗೂ ಸಂತೋಷದ ನಿರಂತರತೆ. ಇದೇ ಅಗ್ರಿಮ ವಿಕಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಉತ್ಸಾಹ ಹಾಗೂ ಪ್ರವರ್ತನೆಯೂ ಆಗಿದೆ.

ವಿಶ್ವಾಸವಿಹೀನ ಸಂಬಂಧ ಸಫಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಬಂಧ ರಹಿತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಮ ಸಿದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯದ ನಿರ್ವಹಣೆ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದಲೇ ಸಫಲವಾಗಿದೆ.

ನ್ಯಾಯಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಹಾರ, ಸಮಾಧಾನ ಪೂರ್ಣ ವಿಚಾರ, ಹಾಗೂ ಸತ್ಯಾನುಭೂತಿಪೂರ್ಣ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕ್ಲೇಶಗಳ ಅತ್ಯಾಭಾವವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದೇ ಸರ್ವಮಂಗಳ.

ವಿವೇಕಾನುಗಾಮಿ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದಲೇ ಮಾನವನ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅವಸ್ಥೆಯ ಜೀವನ ಸರ್ವಾಂಗ ಸುಂದರ. ಇದೇ ಸಮಸ್ತ ಮಾನವ ಕಲ್ಯಾಣಕಾರಿ ಕರ್ಮ-ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಹಾಗೂ ಉಪಲಬ್ಧಿ, ಇದೇ ಸರ್ವಮಂಗಳ.

ಜ್ಞಾನ ಸಮ್ಮತ ವಿವೇಕ ಹಾಗೂ ವಿಜ್ಞಾನ ಸಂಪನ್ನ ಕರ್ಮ ಪರಂಪರೆಯೇ ಲೋಕಮಂಗಳ ಕರ್ಮ. ಇದೇ ಮಾನವನ ಚಿರ ಆಸೆ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆ, ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹಾಗೂ ಅವಕಾಶ.

"ಸರ್ವ ಶುಭವಾಗಲಿ, ನಿತ್ಯ ಶುಭವಾಗಲಿ"

ಅಧ್ಯಾಯ – ೨

ಉಪಾಸನ – ವಿವೇಕ

ಜ್ಞಾನ – ಅಸ್ತಿತ್ವ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ, ಜೀವನ ಜ್ಞಾನ, ಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆ ಜ್ಞಾನ

ವಿವೇಕ – ಜೀವನದ ಅಮರತ್ವ, ಶರೀರದ ನಶ್ವರತ್ವ, ವ್ಯವಹಾರದ ನಿಯಮವೇ ಜ್ಞಾನ ಸಹಿತ, ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ, ಜೀವನ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವುದು

ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ – ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ

ಜೀವನ ಲಕ್ಷ್ಯ – ಸುಖ, ಸಂತೋಷ, ಶಾಂತಿ, ಆನಂದ

ಮಾನವ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಉಪಾಸನ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಭಾಗ. ಉಪಾಸನವೇ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಪರಿಮಾರ್ಜನೆ ಹಾಗೂ ಪರಿವರ್ತನೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ಇದೇ ಸಂಸ್ಕಾರ ಹಾಗೂ ಸ್ವಭಾವ ಪರಿವರ್ತನೆಯೂ.

ಉಪಾಯದಿಂದ ಸಹವಾಸ ಪಡೆಯುವುದೇ ಉಪಾಸನದ ಅವಧಾರಣ, ಇದಕ್ಕೆ ಪರಿಶ್ರಮ (ಪರಿಮಾರ್ಜಿತ ಶ್ರಮ) ಹಾಗೂ ಅಭ್ಯಾಸವಿದೆ. ಅಭ್ಯಾಸ ಹಾಗೂ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದಲೇ ಸ್ಥೂಲ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ, ಕಾರಣದ ಸತ್ಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ತತ್ಸಂಬಂಧವಾಗಿರುವ ಪದಾರ್ಥ, ನಿಯತಿ-ಕ್ರಮ, ಶಕ್ತಿ, ಮಹಿಮೆ, ವಿಭೂತಿ ಹಾಗೂ ನಿಯಮ ಸಂಬಂಧಿ ಅನುಸಂಧಾನ, (ಅನುಗಮನದಿಂದ ಅವಧಾರಣ) ಶೋಧ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅನುಸಂಧಾನ, ಭೌತಿಕ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಹಾಗೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಭೇದಗಳಿಂದಿವೆ. ಅನುಸಂಧಾನ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಮನನ, ಚಿಂತನ, ಸಂಕಲ್ಪ ಹಾಗೂ ಅನುಭೂತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ.

ಸ್ಥೂಲ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ, ಕಾರಣದ (ದೃಷ್ಟ) ತಾತ್ಪರ್ಯ ನೋಡುವುದು, ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುವುದು, ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಅನುಭವಿಸಲು ಯೋಗ್ಯ ಕ್ಷಮತೆ ಸಂಪನ್ನಆಗುವುದು.

ಉಪಾಸನಗಳು ಕೂಟಸ್ಥ, ರೂಪಸ್ಥ ಹಾಗೂ ಆತ್ಮಸ್ಥ ಭೇದಗಳಿಂದಾಗುತ್ತವೆ. ಪೂರ್ಣ ಅನುಭವಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಕೂಟಸ್ಥ ಉಪಾಸನ. ಮಹಿಮೆಯ ಜೊತೆ ರೂಪ ಸಾನಿಧ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ರೂಪಸ್ಥ ಉಪಾಸನ. ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ ಆತ್ಮಸ್ಥ ಉಪಾಸನ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವ ಬಾಧ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಪರಿಷ್ಕಾರವೇ ಮಾನವ ಜೀವನದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ. ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣತೆ ಹಾಗೂ ಪರಿಷ್ಕಾರಶೀಲತೆಯ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪರಿಷ್ಕಾರ ಶೀಲತೆಯೇ ನಿಪುಣತೆ ಹಾಗೂ ಕುಶಲತೆ. ಪೂರ್ಣತೆಯೇ ಪಾಂಡಿತ್ಯ. ಪಾಂಡಿತ್ಯಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ನಿಪುಣತೆ, ಕುಶಲತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ಉತ್ಪಾದನೆ ಇಲ್ಲ. ಪರಿಮಾರ್ಜನಶೀಲತೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಪಾಂಡಿತ್ಯವೇ ಪ್ರಬುದ್ಧತೆ, ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಯೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಯಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗುವ ತನಕ ಉಪಾಸನ ಅತ್ಯಂತ ಸಹಾಯಕ.

ದೇವಿ-ದೇವರು ಮೂರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ :- ಭೂ, ಅಂತರಿಕ್ಷ ಮತ್ತು ದಿವ್ಯ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿರುವವರು. ಇದು ಅವರ ಸಂಚರಿಸುವ ಕ್ಷಮತೆಯ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ಚೈತನ್ಯ ಘಟಕ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಹಾಗೂ ಕಾರಣ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸಮ್ಮಿಲಿತ ರೂಪ. ಇದೇ ಆತ್ಮ-ಪುಂಜ. ಇವುಗಳೇ ದೇವಿ-ದೇವರು. ಸ್ಥೂಲ ಶರೀರ ಪ್ರಾಣ ವಾಯುವಿನಿಂದ, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕ್ರಿಯೆ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಹಾಗೂ ಕಾರಣ ಕ್ರಿಯೆ ಆತ್ಮದಿಂದ ನಿಯಂತ್ರಿತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಹಾಗೂ ಕಾರಣದ ವಿಯೋಗವಿಲ್ಲ, ಇದೇ ಅಮರತ್ವದ ಸಾಕ್ಷಿ. ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಮತ್ತು ಕಾರಣದ ಸಂಕೇತ ಕೇವಲ ಸ್ಥೂಲ ಶರೀರವನ್ನು ಚಲಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಜೊತೆಗೆ ಇದು ಅನಿವಾರ್ಯವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಸ್ಥೂಲ-ಶರೀರ ರಹಿತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯ ಸಂಕೇತದ ಅನುಸಾರವೇ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತವೆ.

ಮೂರೂ ಪ್ರಕಾರದ ದೇವರು, ದ್ಯೌ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿರುವವರು (ಅಸೀಮಿತ ಆವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವವರು) ಅಂತರೀಕ್ಷ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿರುವವರು (ಒಂದು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಆವಾಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವವರು) ಮತ್ತು ಭೂ-ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿರುವವರು (ಒಂದು ಭೂಮಿಯ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಚರಿಸುವವರು) ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರೇ ಕ್ರಮವಾಗಿ ದಿವ್ಯ ಆತ್ಮ, ದೇವಾತ್ಮ ಹಾಗೂ ಭೂತಾತ್ಮ.

ನಡತೆಪೂರ್ಣತೆ, ಪೂರ್ಣ ಜಾಗೃತಿ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ಕಾರಣ ದಿವ್ಯಾತ್ಮ, ಕ್ರಿಯೆಪೂರ್ಣತೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ಸತರ್ಕತೆ ಸಹಿತವಿರುವ ಕಾರಣ ದೇವ ಆತ್ಮ ಹಾಗೂ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಆಸಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಕಾತುರತೆ ಜೊತೆ ಭಯವಶ ಭೂತಾತ್ಮವಿರುತ್ತಾರೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಮಾನವ ಹಾಗೂ ಪಶು ಮಾನವರೇ ದೇಹಾನಂತರ ಭೂತಾತ್ಮ, ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಮಾನವ ಹಾಗೂ ದೇವಮಾನವರೇ ಶರೀರಾನಂತರ ದೇವಾತ್ಮಾ ಹಾಗೂ ದಿವ್ಯ ಮಾನವರೇ ಶರೀರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದನಂತರ ದಿವ್ಯಾತ್ಮರ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯರಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಭೂತಾತ್ಮಗಳು ಅಧಿಭೌತಿಕ ತತ್ವಗಳಲ್ಲಿ, ದೇವಾತ್ಮಗಳು ಅಧಿದೈವಿಕ ತಥ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ದಿವ್ಯಾತ್ಮಗಳು ಅಧ್ಯಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ತದಾತ್ಮವಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೂರೂ ಶ್ರೇಣಿಗಳು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಅಧಿಭೌತಿಕಿ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಹಾರ, ಅಧಿದೈವಿಕ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರ ಪ್ರಧಾನ ಉತ್ಪಾದನೆ, ಅಧ್ಯಾತ್ಮಪೂರ್ಣ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಮೂಲಕ ವಿಚಾರ, ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ಉತ್ಪಾದನೆ ಕ್ರಮ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ರಮ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸಾಯ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಪೂರ್ಣ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಂಯತ ಹಾಗೂ ನಿಯಂತ್ರಿತ, ಅಧಿದೈವಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಹಾಗೂ ಅನುಶಾಸಿತ ಹಾಗೂ ಭೌತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನಾನುಶಾಸಿತ ಹಾಗೂ ಅವ್ಯವಸ್ಥಿತತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಪೂರ್ಣ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವನ ನಾಲ್ಕು ಆಯಾಮಗಳ ಏಕಸೂತ್ರತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

“ವಿಷಯ – ಚತುಷ್ಟಯಕ್ಕಾಗಿ” ಅಧಿಭೌತಿಕ ತತ್ವಗಳಲ್ಲಿ, “ಏಷಣ-ತ್ರಯಕ್ಕಾಗಿ” ಅಧಿದೈವಿಕ (ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರಿಕ) ಮೌಲ್ಯಗಳಲ್ಲಿ, ಭ್ರಮೆ – ಮುಕ್ತಿಗಾಗಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ತಾದಾತ್ಮಯ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿ, ಉಪಾಸನ ಹಾಗೂ ನಿಷ್ಠೆ ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪರಮಾತ್ಮದಲ್ಲಿ (ಸತ್ವದಲ್ಲಿ) ಸಂಪೂರ್ಣ ಜಡ-ಚೈತನ್ಯಾತ್ಮಕ ಪ್ರಕೃತಿ ಸಂಪೃಕ್ತವಾಗಿದೆ ಆದ್ದರಿಂದ “ ಇದರಲ್ಲಿಯೇ” ಅನುಭವ ಪರ್ಯಂತ ಜಾಗೃತಿಗಾಗಿ ಬಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಬಾಧ್ಯತೆ ಸತ್ವದಲ್ಲಿ ನಿಹಿತ ಮಾನವ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಅಜಾಗೃತಿ ಅಥವಾ ಭ್ರಾಂತಿವಶವೇ.

ಭ್ರಮಿತ ಮಾನವ ಸಾಪೇಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಪೀಡಿತ, ಆವೇಶಗೊಂಡಿದ್ದು ಅಥವಾ ಸಂಬದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾನೆ, ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಈ ಸಾಪೇಕ್ಷತೆ, ಇಕಾಯಿ ಭ್ರಮೆ-ಮುಕ್ತಿಯಾಗುವ ತನಕ ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಭ್ರಮೆ-ಮುಕ್ತಿ ಅವಸ್ಥೆಯೇ ಅದರ ಪರಮೊತ್ಕರ್ಷ.

ನಿಯಂತ್ರಣವೇ ನಿಯಮ, ಪ್ರೇರಣೆ, ಸಂಯೋಜನೆ, ಸಾಪೇಕ್ಷತೆ, ಶ್ರಮ, ಗತಿ, ಪರಿಣಾಮ, ಕ್ರಿಯೆ, ನಡತೆ, ಯೋಗ, ವಿಯೋಗ, ಸಂಯೋಗ, ಪದ, ಅವಸ್ಥೆ ಹಾಗೂ ನಿಯಂತ್ರಣ, ಇದು ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ.

ದಿವ್ಯಾತ್ಮಗಳ ಉಪಾಸನವೇ ವಿದ್ಯೆ, ದೇವಾತ್ಮಗಳ ಉಪಾಸನವೇ ಉಪವಿದ್ಯೆ, ಹಾಗೂ ಬೂತಾತ್ಮಗಳ ಉಪಾಸನವೇ ಕ್ಷುದ್ರ ವಿದ್ಯೆ. ದಿವ್ಯಾತ್ಮಗಳ ಉಪಾಸನ ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ಭ್ರಮೆ-ಮುಕ್ತಿ ಸಹಿತ ಬೌದ್ಧಿಕ ಸಮಾಧಾನ ಹಾಗೂ ಭೌತಿಕ ಸಮೃದ್ಧಿಗಾಗಿ, ದೇವಾತ್ಮಗಳ ಉಪಾಸನ ಬೌದ್ಧಿಕ ಸಮಾಧಾನ ಹಾಗೂ ಭೌತಿಕ ಸಮೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಹಾಗೂ ಭೂತಾತ್ಮಗಳ ಉಪಾಸನ ಕೇವಲ ಭೌತಿಕತೆಗಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗುವುದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಆತ್ಮಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಅದರ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವ ಪ್ರಕಟಣೆ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ.

ಕೇವಲ ಭೌತಿಕತೆಯೇ ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಪರ್ಯಾಪ್ತವೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ನಾಲ್ಕು ಆಯಾಮಗಳು ಕೇವಲ ಭೌತಿಕ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದ ತೃಪ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ, ಉತ್ಪಾದನೆ, ವ್ಯವಹಾರ, ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಅನುಭೂತಿಯ ಏಕಸೂತ್ರತೆಯಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗುವ ತನಕ ಪ್ರಯೋಗ, ಪ್ರಯಾಸ, ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಧ್ಯನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.

ದಿವ್ಯಾತ್ಮಗಳ ಉಪಾಸನದಲ್ಲಿ ವಿವೇಕ ಪೂರ್ಣ ವಿಜ್ಞಾನ, ತಪ (ದೃಡ ನಿಷ್ಠೆ), ನಿಶ್ಚಯ, ನಿರ್ಣಯ ಹಾಗೂ ಸಂಕಲ್ಪದ ಕ್ಷಮತೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದೇ ಅವರ ಉಪಾಸನದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಫಲ. ದೇವಾತ್ಮಗಳ ಉಪಾಸನದಿಂದ ಅರ್ಧವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನ, ಧೈರ್ಯ, ಸಾಹಸ, ಸ್ನೇಹ, ವಿಶ್ವಾಸ, ತ್ಯಾಗ ಹಾಗೂ ಜೀವನ-ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪಗಳಲ್ಲಿ ನಿಯಂತ್ರಣ, ಸಂಯಮ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಇದೇ ದೇವ ಉಪಾಸನದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಉಪಲಬ್ಧಿ. ಭೂತಾತ್ಮಗಳ ಉಪಾಸನದಿಂದ ಅವಿವೇಕ ಪೂರ್ಣ ವಿಜ್ಞಾನ, ಅಧೈರ್ಯ ದುಸ್ಸಾಹಸ, ರಾಗ ದ್ವೇಷ, ಸಂದೇಹ ಹಾಗೂ ಅನಿಯಂತ್ರಿತ ಜೀವನ – ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಮೂರೂ ಉಪಸನಗಳ ಫಲಸ್ವರೂಪವೇ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಜಗತೆ ಸತರ್ಕತೆಪೂರ್ಣ, ಜಾಗೃತಿ ಸತರ್ಕತೆಪೂರ್ಣ ಹಾಗೂ

ಅಜಾಗೃತಿ ಸಂದೇಹ ಸಹಿತ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ನಿರ್ಭ್ರಾಂತ, ಭ್ರಾಂತಾಭ್ರಾಂತ ಹಾಗೂ ಭ್ರಾಂತ ಅವಸ್ಥೆಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ

ಉಪಾಸನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖತೆ ಶಿಷ್ಟತೆಗಳು (ಆಚಾರ) ಎರಡು ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಎರಡು ಶಿಷ್ಟತೆ-ವಿಶಿಷ್ಟತೆಗಳ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಮೌಲಿಕ ಆಹಾರ ಶಾಕಾಹಾರ, ದುಗ್ಧಪಾನ, ಮಾಂಸಾಹಾರ, ಮದ್ಯಪಾನಗಳಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳೇ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯ ಕಾರಣ. ಇವುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಉಪಾಸ್ಯರ ಪ್ರತಿ ಗೌರವ, ಆದರ, ಅರ್ಪಣ, ಸಮರ್ಪಣ, ಪೂಜೆ, ಪೂಜ್ಯತೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ. ಈ ವೈವಿಧ್ಯತೆಗಳೇ ಮತ ಅಥವಾ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಸಾಕ್ಷ್ಯವೇ ವರ್ಗ ಭಾವನೆ ಹಾಗೂ ಸೀಮೆಗಳು. ಫಲತಃ ಖಂಡ ಸಮುದಾಯದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯಾಸವಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಇದೇ ವರ್ಗ ಸಂಘರ್ಷ. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಇದೇ ಸಮರೋನ್ಮುಖತೆ. ಆರ್ಥಿಕ ವಿಷಮತೆಯೂ ವರ್ಗ-ಭಾವನೆಯ ಕಾರಣ, ಇದರ ಸಮಾಧಾನ ಧಾರ್ಮಿಕ-ಆರ್ಥಿಕ-ರಾಜ್ಯನೈತಿಕದಲ್ಲಿಯೇಯಿದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ.

ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ರಾಸಾಯನಿಕ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಸಂಘಟಿತ ಶರೀರ-ರಚನೆಯೇ ಮಾಂಸ ಪದಾರ್ಥ ಮತ್ತು ವನಸ್ಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಕ ಪದಾರ್ಥ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವೆರಡರಲ್ಲಿ ರಾಸಾಯನಿಕ ಮೌಲ್ಯ ಅಧಿಕಾಂಶವಾಗಿ ಸಮಾನವೆಂದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ರಾಸಾಯನಿಕ ಸಮಾನತೆ ಇದ್ದೂ ಮಾಂಸ-ಶರೀರ-ರಚನೆ-ನಿಯಂತ್ರಣ ಹಾಗೂ ಅದರ ಉಪಯೋಗ, ಶಾಕ ಬಿಂಬದ ರಚನೆ-ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಹಾಗೂ ಉಪಯೋಗದಲ್ಲಿ ಮೌಲಿಕ ಅಂತರವಿದೆ. ಇದು ಕೆಳಗೆ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ :-

		ಮಾಂಸ-ಶರೀರ	ಶಾಕ ಬಿಂಬ
೧.	ಬೀಜ	ಅಂಡಜ, ಪಿಂಡಜ	ಉದ್ಭೀಜ
೨.	ಪ್ರಯೋಜನ	ಚೈತನ್ಯ ಇಕಾಯಿ ಆಸ್ವಾದಿಸುವ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಗತಿಸುವ ಮಾಧ್ಯಮ	ಔಷಧಿ ಮತ್ತು ಆಹಾರದ (ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ) ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಮಾಧ್ಯಮ
೩.	ಯಂತ್ರೀಕರಣ	ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ಸಹಿತ ರಚನೆ	ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ವಿಹೀನ ರೂಪ-ರಚನೆ
೪.	ಉಪಯುಕ್ತತೆ	ಚೈತನ್ಯ ಇಕಾಯಿ ಸಂಚಾಲನೆಯಿಂದ ಆಸ್ವಾದದ ಮಾಧ್ಯಮ ಯೋಗ್ಯ	ಚೈತನ್ಯದ ಸಂಚಾಲನೆಗಾಗಿ ಅಯೋಗ್ಯ, ಉಪಯೋಗ ಪೂರಕವಾಗಿರಲು ಯೋಗ್ಯ

೫.	ಅವಕಾಶ	ಚೈತನ್ಯ ಘಟಕದ ಸಂಸ್ಕಾರ, ಪರಿವರ್ತನೆ ಹಾಗೂ ಪರಿಷ್ಕಾರದ ಅವಕಾಶ	ರಾಸಾಯನಿಕ ಊರ್ಮಿಯಿಂದ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಅವಕಾಶವಿದೆ.

		ಹಾಲು	ಮದ್ಯ
೧.	ಉತ್ಪತ್ತಿ	ಜೀವ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಆಹಾರದ ಜೀರ್ಣದಿಂದ ಮಮತೆ ಸಹಿತ ಪ್ರಾದುರ್ಭೂತ ನಿಷ್ಪತ್ತಿ.	ಮಧುರವಾಗಿರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ವಸ್ತುಗಳ ವಿಕಾರಪೂತ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಸಹಿತ ಅಸ್ವೀಕೃತ ರಸ ದ್ರವ್ಯ.
೨.	ಉಪಯುಕ್ತತೆ	ಮಾನವನ ಶರೀರಕ್ಕಾಗಿ ಪುಷ್ಟಿ ನೀಡುವ ಪೋಷಕ, ಸ್ನಿಗ್ಧ, ತ್ರಾಣವುಳ್ಳ, ಪ್ರಾಣವುಳ್ಳ, ಹೃದಯ ಹಾಗೂ ಮಸ್ತಿಷ್ಕದ ಸಂತುಲಕಾರಿ ರಸ ದ್ರವ್ಯ.	ಔಷಧಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿ, ತ್ರಾಣ, ಪ್ರಾಣ ಶೋಷಕ, ಪುಷ್ಟಿಹರ, ಭ್ರಮೆ, ಭ್ರಾಂತಿ, ಉತ್ತೇಜನ-ಕಾರಕ, ಹೃದಯ ಹಾಗೂ ಮಸ್ತಿಷ್ಕದ ಅಸಂತುಲನಕಾರಿ ದ್ರವ್ಯ.
೩.	ಪ್ರಭಾವ	ಸಾಮಾನ್ಯ ಗತಿನೀಡುವ ಹಾಗೂ ಪೋಷಣೆ ನೀಡುವ.	ಆವೇಶಪೂರ್ಣ ಗತಿ ನೀಡುವ
೪.	ಕಾರ್ಯಸಾಧ್ಯತೆ	ಸಂವೇದನಶೀಲತೆಯ ವೃದ್ಧಿಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಪೋಷಕ	ಸಂವೇದನಶೀಲತೆಯ ಕ್ಷಯಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಶೋಷಕ
೫.	ಅನಿವಾರ್ಯತೆ	ಮಾನವೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆಯಲ್ಲಿ ಇದೆ.	ಅನಿವಾರ್ಯವಲ್ಲ.

ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಶಿಷ್ಟತೆಯಲ್ಲಿ ಬಲಪೂರ್ವಕ ವಧೆ ಹಾಗೂ ಶೋಷಣೆಯ ಘಟಣೆ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಅಮಾನವೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಕಾಹಾರಿ ಹಾಗೂ ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಟತೆ, ನಡತೆ, ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಪ್ರಯೋಜನದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಸಮಾನವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಇದು ಜೀವಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸತ್ಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮಾನವೀಯತೆ ಅಧ್ಯಯನಗಮ್ಯವಾದಾಗ, ಅರಿವಾದಾಗ ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಹಾಗೂ ಶಾಖಾಹಾರಿ ಎರಡೂ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳವರಾದಾಗ ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳೂ ಶಾಖಾಹಾರಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಜಾಗೃತ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಶಿಷ್ಟತೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಹಾಗೂ ನಿರೀಕ್ಷೆಯೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸತ್ಯತೆ. ಇದೇ, ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಕಾರದ ಶಿಷ್ಟತೆಗಳು ಮಾನವೀಯ ಶಿಷ್ಟತೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿರ-ಪ್ರತೀಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವ, ಒಂದು ಸತ್ಯತೆಯ ಬಿಂದು. ಇದೊಂದೇ ನಿರಂತರ ಸಂಚೇತನದ ಉತ್ಕರ್ಷದ ಅಂತರಾಳಕ್ಕೆ ಸಂಭವನೀಯವಾದ ಸ್ಥಳ.

ಮಾನವೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಂಸಾಹಾರ-ಶಾಖಾಹಾರದ ಮೌಲಿಕತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಹೀನತೆ, ದೀನತೆ ಹಾಗೂ ಕ್ರೂರತೆಯನ್ನು ಅವರು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಟತೆಯ ಏಕಾತ್ಮಿಕತೆ (ವೈವಿಧ್ಯ ವಿಹೀನತೆ) ಮಾನವೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉಪಾಸನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅವಗಾಹನ ಮಾಡುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ಉಪಯುಕ್ತತೆ.

ಯಾವ ಉಪಾಸನ ಪಧತಿಗಳಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನ ಶಿಷ್ಟತೆಗಳು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ವರ್ಗ-ಭಾವನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತದೆಯೋ ಅವುಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕಾಗಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಹಾಯಕವಾಗಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಅಂತಿಮವಾಗಿ ವರ್ಗ-ಭಾವನೆ ಸಮರೋನ್ಮುಖಿಯೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಮರ ವಿಹೀನತೆಗಾಗಿ ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕತೆ ಅನಿವಾರ್ಯ ತಥ್ಯ.

ಸಮಸ್ತ ಉಪಾಸನಗಳ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ, ಅದು ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಅದು ಕೇವಲ ಸರ್ವ ಮಂಗಳವೇ. ಏಕೆಂದರೆ ಸರ್ವ ಮಂಗಳದ ಕಾಮನೆ ಇಲ್ಲದೆ ಸ್ವಯಂನ ಮಂಗಳ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಬೇರೆ ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯ ಕಾಮನೆಗಳು ಕೇವಲ ಮಂಗಳಮಯತೆಯ ಭಾಸ ನೀಡಬಹುದು ಆದರೆ ಅದು ಅನುಭವ ನೀಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ವಮಂಗಳ ಕಾಮನಾನುರೂಪಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಗೂ ಅದರ ಅನುಸರಣೆ ಯೋಗ್ಯ ಕ್ಷಮತೆಯವರಗೆ ಮಾನವ ಪ್ರಯಾಸಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಧ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಸತ್ಯದ ಪ್ರತಿ ಭ್ರಮಿತವಾಗಿರುವುದೇ ಮತ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಹಾಗೂ ವರ್ಗದ ಕಾರಣ.

ಮತ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವರ್ಗೀಯತೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ವರ್ಗೀಯತೆಯಲ್ಲಿ ಮತ-ಸಂಪ್ರದಾಯಿಕತೆ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ.

ಇದರ ನಿರಾಕರಣೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ " ನಿಯಮ-ತ್ರಯದ" (ಬೌಧಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ) ನಡತೆಯಿಂದಲೇ ಆರ್ಥಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವರ್ಗ-ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಮುಕ್ತಿ ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗ-ಭಾವನೆಗಳು ವಿಲೀನವಾಗುತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉಪಾಸನ ಅಭೀಷ್ಟ ಅರಿವು ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದೇ ಜಾಗೃತವಾಗುವುದು.

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಗಳು ಕ್ರಿಯೆ, ಇಚ್ಛೆ, ಜ್ಞಾನ ಶಕ್ತಿಯೇ, ಇವು ಅವನ ಅರ್ಹತೆಗಳು. ಅರ್ಹತೆಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಘಟಕದ ಜಾಗೃತಿಶೀಲತೆ, ಜಾಗೃತಿಯ ಮೇಲೆ ನೆಲಗೊಂಡಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಜಾಗೃತಿಶೀಲತೆಗಾಗಿಯೇ ಉಪಾಸನಗಳಿವೆ, ಹ್ರಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ.

ಜಾಗೃತಿ-ಕ್ರಮ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಪೀಡನೆವಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಜೀವನದ ಸಂಗೀತ (ಏಕ ಸೂತ್ರತೆ). ಇದರ ವಿಪರೀತ ಕ್ರಿಯೆ-ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಹಾಗೂ ಹ್ರಾಸದಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಕಾರದ ಪೀಡನೆಗಳಿವೆ, ಇದೇ ದುಃಖ.

ಬೌದ್ಧಿಕ, ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಹಾಗೂ ಭೌತಿಕ ಪೀಡನಗಳಿವೆ. ಈ ಪೀಡನಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಮಸ್ಯೆ, ಅಪರಾಧ, ಅಕ್ಷಮತೆ ಹಾಗೂ ಅಪವ್ಯಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಅಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ.

ಸತರ್ಕತೆ ಹಾಗೂ ಸಜಗತೆಯಲ್ಲಿ ಕನಿಷ್ಠತೆಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕ್ಲೇಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಸತರ್ಕತೆ ಹಾಗೂ ಸಜಗತೆ ಮಾನವ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ, ಕ್ಷಮತೆ, ಯೋಗ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಪಾತ್ರತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಪ್ರಕಟವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ -

ಶಬ್ದ, ಸ್ಪರ್ಶ, ರೂಪ, ರಸ, ಗಂಧೇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ಶಕ್ತಿಗಳ ಅಪವ್ಯಯ ಆಗದೇ ಇರುವುದು, ಜೊತೆಗೆ ಸದ್ವ್ಯಯ ಆಗುವುದೇ **ಕ್ರಿಯೆ ಶಕ್ತಿಯ** ಜಾಗೃತಿ. ಸದ್ವ್ಯಯ ಹಾಗೂ ಅಪವ್ಯಯದ ನಿಶ್ಚಯತೆ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ "ನಿಯಮ-ತ್ರಯ"ದ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ.

ಅಂತಃಕರಣ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಅರ್ಥಾತ್ ಆಸೆ, ವಿಚಾರ, ಇಚ್ಛೆ ಹಾಗೂ ಋತಂಭರದ ಅಪವ್ಯಯವಾಗುವುದೇ ಇರುವುದು ಸದ್ವ್ಯಯ. ಇದೇ **ಇಚ್ಛೆ ಶಕ್ತಿಯ** ಜಾಗೃತಿ.

ಸಮಾನ-ಬೋಧ ಹಾಗೂ ಅನುಭೂತಿ ಪೂರ್ಣತೆಯೇ ಜ್ಞಾನ ಪ್ರಕಟನ ಕ್ಷಮತೆ. ಇದೇ ಜ್ಞಾನ ಶಕ್ತಿಯ ಜಾಗೃತಿ ಅಥವಾ ಪೂರ್ಣ ಜಾಗೃತಿ. ಈ "ಜಾಗೃತಿ-ತ್ರಯ" ಮಾನವೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಮಾನವ ಜೀವನದ ಚರಮೊತ್ಕರ್ಷ ಉಪಲಬ್ಧಿ. ಇದೇ ಸಶಕ್ತ ಉಪಾಸನದ ಉಪಯುಕ್ತತೆ, ಇದೇ ಎಲ್ಲಾ ಮಾನವನ ಕಾಮನೆ. ಇದೇ ಸರ್ವಮಂಗಳ.

ಜೀವನ-ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸ್ವರೂಪವೇ ವಿವೇಕಪೂರ್ಣ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಯೋಗ. ಇದೇ ಸತರ್ಕತೆ, ಅಖಂಡ ಸಾಮಾಜಿಕತೆ, ಪ್ರಬುದ್ಧತೆ, ನಿರ್ವಿಶಮತೆ, ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಶಿಕ್ಷಣ, ವಿಧಿ, ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಭ್ಯತೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಬೌದ್ಧಿಕ ಸಮಾಧಾನ, ಭೌತಿಕ ಸಮೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಜಾಗೃತಿಯ ನಿರಂತರತೆ.

ಪೂರ್ಣ ಜಾಗೃತಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಇಕಾಯಿ ಪ್ರಯಾಸ ಹಾಗೂ ಉಪಾಸನಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಧ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇದರ ಫಲಸ್ವರೂಪವೇ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಪರಿಮಾರ್ಜನೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಇದರ ಕಾರಣ ವಿಶಿಷ್ಟ ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಟ ಮಾನಸಿಕತೆ ಹಾಗೂ ವಿಚಾರ ಚಿಂತನ-ಬೋಧ ಕ್ಷಮತೆ, ಅನುಭವಪೂರ್ಣತೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಉಪಾಸನದ ಉಪಲಬ್ಧಿಗಳು. ಇದೇ ಅಧ್ಯಯನ ಪೂರ್ಣತೆ.

ಯಾರು ಯಾವ ವಿಧಾನದ ಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾತ ಕಾರ್ಯ, ವ್ಯವಹಾರ ಹಾಗೂ ಅನುಭವ ಅಭ್ಯಾಸಿಯಾಗಿರುತ್ತಾರೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರ ನಿರಂತರ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಕ್ರಿಯೆಯ ಪೂರ್ಣತೆ ಆ ಕ್ರಿಯೆಯ ನಿರಂತರತೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉದಾಸೀನತೆಯ ಅಥವ ಮತ್ತೊಬ್ಬರನ್ನು ಉದಾಸೀನ ಮಾಡುವ ಕಾರಣ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಪೂರ್ಣತೆಗಾಗಿಯೇ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯಿರುವುದು. ಪೂರ್ಣತೆ ಕ್ರಿಯೆಯ ನಿರಂತರತೆ.

ಯಾವುದು ಪೂರ್ಣತೆಗಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿದೆಯೋ, ಪೂರ್ಣವಾದನಂತರ ಅದರ ನಿರಂತರತೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕ್ರಿಯಾಪೂರ್ಣತೆ ಹಾಗೂ ನಡತೆ ಪೂರ್ಣತೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಪೂರ್ಣತೆಯ ಮಾನದಂಡದಿಂದ ಪೂರ್ಣತೆಯ ಮಾಪನ ಅಥವ ಅಜಾಗೃತದಿಂದ ಜಾಗೃತದ ಮಾಪನ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಗುರುಮೌಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಲಘುಮೌಲ್ಯ ಸೇರುತ್ತದೆ, ಲಘುಮೌಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುರುಮೌಲ್ಯ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ತನಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಜಾಗೃತನ ಪರಿಮಾಣೀಕರಣೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಫಲನಾಗಿದ್ದಾನೆ, ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಅನುಶಂಗಿಕ ಮಾನವ ಕಡಿಮೆ ಜಾಗೃತ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಜೊತೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವುದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅಧಿಕವಾಗಿರುವುದರ ಜ್ಞಾನವೂ ಅವನಿಗಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಮಾನವಾಗಿರುವುದರ ಜೊತೆ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವರು ಬಾಧ್ಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದೇ ಸಾಮಾಜಿಕತೆಯ ಬಾಧ್ಯತೆ. ಇದೇ ಮಾನವ ಜೀವನದ ಗೌರವ ಮತ್ತು ಹಿರಿಮೆ. ಈ ಹಿರಿಮೆಯೇ ಸಮಾನವಾಗಿರುವವರ ಜೊತೆ ವ್ಯವಹಾರ, ಅಧಿಕ ಜಾಗೃತಿಗಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರೇರಣೆ. ಇದೇ ವಾಸ್ತವಿಕ ಉಪಾಸನ.

ವಿವೇಕ ಅರ್ಥಾತ್ ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯ ಅರ್ಥಾತ್ ಸಮಾಧಾನ ಸಮೃದ್ಧಿಯೇ ಉಪಾಸನದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಫಲ, ಇದರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕತೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ರೂಪದಿಂದ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ವೈರಾಗ್ಯದ ಅನುಭವ ಬೋಧದ ಪರಾವರ್ತನೆಯೇ ಅಸಂಗ್ರಹ (ಸಮೃದ್ಧಿ), ಉದಾರತೆ ಹಾಗೂ ದಯೆ. ಉದಾರತೆ ಮತ್ತು ದಯೆಯ ಮೌಲಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅನುರಂಜನವೇ ಸಾಮಾಜಿಕತೆಯ ಪ್ರಾಣ ತತ್ವ. ಇದೇ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಗೀತ. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾನವ ತೃಷಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ವಿವೇಕವೇ ಬೌದ್ಧಿಕ ಸಮಾಧಾನ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಣೆ ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿವೇಕ ಹಾಗೂ ವಿಜ್ಞಾನವೇ ಪರೋಕ್ಷ ಜ್ಞಾನದ (ಸದ್ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಜ್ಞಾನದ) ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷಣ. ಅನುಭವವೇ ಪರೋಕ್ಷ ಜ್ಞಾನದ ಅಂತಿಮ ಸ್ಥಿತಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಅನುಮಾನ ಅಧಿಕಾರವೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ, ವಸ್ತುಗತ, ಸ್ಥಿತಿ ಸತ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅನುಭವ ಇದೆ.

ಪರೋಕ್ಷ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯ, ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತ, ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮಾಧರ್ಮ, ಸತ್ಯಾಸತ್ಯ, ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟ, ದೃಷ್ಟಾದೃಷ್ಟ ಹಾಗೂ ಪರೋಕ್ಷ ಜ್ಞಾನಾಧಿಕಾರ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯ ಜ್ಞಾನಾಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದೆ ಮಾನವ ಸ್ವಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ನಿಷ್ಠೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನವ ಧರ್ಮವೇ ಸುಖ, ಸುಖವೇ ನ್ಯಾಯ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆ, ನ್ಯಾಯ ಪೂರ್ಣ ನಡವಳಿಕೆಯೇ ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಸೀಮೆ ಹಾಗೂ "ನಿಯಮ-ತ್ರಯ"ದ ಪಾಲನೆ. ಇದೇ ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಧರ್ಮ. ಮಾನವ, ಸುಖ ಧರ್ಮಿ.

ಮರ್ಯಾದೆ ವಿಹೀನ ಇಕಾಯಿ ಇಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವ ಮರ್ಯಾದೆ, ವನಸ್ಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣ ಮರ್ಯಾದೆ ಹಾಗೂ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ರೂಪ ಮರ್ಯಾದೆ – ಭಂಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಅವುಗಳ ಹಿರಿಮೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ ಸುಖವೇ ಅವನ ಧರ್ಮ, ಧರ್ಮವೇ ಮರ್ಯಾದೆ. ಇದೇ ಅವನ ಹಿರಿಮೆ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವಾಸ. ಮರ್ಯಾದೆಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪವೇ ವಿಶ್ವಾಸ.

''ವಿಶ್ವಾಸ ವಿಹೀನ ಸಂಬಂಧ ಹಾಗೂ ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿ ಸುಖವಿಲ್ಲ". ಸಂಬಂಧ ಹಾಗೂ ಸಂಪರ್ಕ ವಿಹೀನ ಮಾನವ ಇಲ್ಲ. ಇದೇ ಬಾಧ್ಯತೆ ಸ್ವಧರ್ಮಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಇದೆ. ಇದರ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಕ್ಷಮತೆ, ಅಯೋಗ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಅಪಾತ್ರತೆಯೇ ದುಃಖ, ಕ್ಲೇಶ, ಸಮಸ್ಯೆ ಮತ್ತು ಅಜಾಗೃತಿ.

ಸ್ವಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ನತೆ ಹಾಗೂ ಪಾಲಿಸಲು ಯೋಗ್ಯ ಕ್ಷಮತೆ, ಯೋಗ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಪಾತ್ರತೆಯಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗುವ ತನಕ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆ ಮಾಡುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ರೂಪಿ ಉಪಾಸನದ ಅಭಾವ ಇಲ್ಲ.

ಮಾನವನ ಸ್ವಧರ್ಮದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮತ, ಸಂಪ್ರದಾಯ, ವರ್ಗ ತಿರೋಹಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸಮರ್ಥ ಉಪಾಸನದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಹಿರಿಮೆ. " ಇದೇ ಮಾಂಗಲ್ಯ". ಸಾಧ್ಯ, ಸಾಧಕ, ಸಾಧನ, ಈ ಮೂರರ ಉಪಾಸನದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಇವುಗಳ ಏಕಸೂತ್ರತೆಯೇ ಉಪಾಸನದ ಸಫಲತೆ ಅನ್ಯಥಾ ಅಸಫಲ ಆಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತ ಶಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಸಾಧನಗಳ ಸದುಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದೇ ಅದರ ಮುಂದಿನ ಜಾಗೃತಿ. ಇದೇ ಉಪಾಸನ.

ನಿಯೋಜನೆ ಅಥವಾ ಉಪಯೋಗ ಆಗುವುದೇ ಇರುವಂತಹ ಯಾವುದೇ ಶಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಸಾಧನವಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಶಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಸಾಧನದ ಸಂಗ್ರಹ ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಅಲ್ಲ.

ಆತ್ಮರತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವೇಕ; ವಿವೇಕ ಪೂರ್ಣ ಬುದ್ಧಿ – ಮೂಲಕ ವಿಜ್ಞಾನ; ವಿಜ್ಞಾನ ಪೂರ್ಣ ಕಲೆ, ರಚನ, ವಿವೇಚನೆ ಮತ್ತು ವಿಚಾರ, ವಿವೇಚನದಿಂದ ಆಸ್ವಾದ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾಗತ, ಭಾವ ಪೂರ್ಣ ಮನಸ್ಸು ನಿರಂತರ ಸಂತುಲಿತ ಹಾಗೂ ಸಮಾಧಾನಿತವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಫಲಸ್ವರೂಪ ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಪರಮಾನಂದ ಆಪ್ಲಾವನ, ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಆನಂದ – ಆಪ್ಲಾವನ, ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷ – ಆಪ್ಲಾವನ, ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ – ಆಪ್ಲಾವನ, ಮನದಲ್ಲಿ ಸುಖ – ಆಪ್ಲಾವನ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಇಂದ್ರಿಯ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪ ಹಾಗೂ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರವೇ ಅಪರೋಕ್ಷ ಜ್ಞಾನದ ಸೀಮೆ. ಈ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ವಿಶಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗಳಿವೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಉಪಲಬ್ಧಿ ಇದರಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ವಿಷಯಗಳ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಆಯಾಮಗಳು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಮಾನವನೇ ಉತ್ಪಾದನ, ವ್ಯವಹಾರ, ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಅನುಭೂತಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಧ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇದೇ ಆವಶ್ಯಕತೆ, ಅವಸರ, ಸಂಭಾವನೀಯತೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆ.

ಸಂಯಮತೆಯಿಂದಲೇ ಮಾನವನಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಿಪೇಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪಗಳಲ್ಲಿ ಹಿರಿಮೆ ಪೂರ್ಣ ವೈಭವ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸತ್ಯ ಬೋಧ ಸಹಿತ ಸತ್ಯ ಹೇಳುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಭಯ ಹಾಗೂ ಅವಿಶ್ವಾಸದ ನಿವೃತ್ತಿ, ಹರ್ಷ ಹಾಗೂ ಉತ್ಸಾಹದ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಹಿಂಸೆಯ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ಪಡೆಯುವುದರಿಂದ ವಿರೋಧದಿಂದ ಭಯ ಮುಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸ್ನೇಹ ಹಾಗೂ ಉದಾರತೆಯ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೃತ, ಕಾರಿತ, ಅನುಮೋದಿತ, ಕಾಯಾ, ವಾಚ, ಮಾನಸಿಕ ಭೇದಗಳಿಂದ ಹಿಂಸೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸದೆ ಇರುವುದರಿಂದ = ಅಹಿಂಸೆ.

ಅಪರಿಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ದಯನೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಹೀನತೆಯ ನಾಶ ಮತ್ತು ಧೈರ್ಯ ಹಾಗೂ ಧೃತಿಯ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಸ್ತೇಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಧೂರ್ತತೆ ಹಾಗೂ ಅಸೌಖ್ಯತೆಯ ನಾಶ ಹಾಗೂ ತುಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷದ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಸ್ತೇಯದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡದೇ ಇರುವುದು.

ವಿಶ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಮೌಲ್ಯದ (ಭಾವದ) ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಈಷ್ಟ ಮತ್ತು ಸಾಧಕದ ಮಧ್ಯ ವಿಷಮತೆಯ ಅಭಾವವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ **ತತ ದೇವರ ಸ್ವಭಾವ ಪ್ರವೇಶ**ವಾಗುತ್ತದೆ.

ಶಬ್ದದ ಅರ್ಥ ಅರ್ಥಾತ್ ಮಂತ್ರಾರ್ಥದ ತದ್ರೂಪತೆಯಿಂದ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಅದರ ಅರ್ಥ ಹಾಗೂ ಸ್ವಭಾವ ಗಮ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ (ಪಡೆಯಬಹುದು). ಸಾರ್ಥಕ ಶಬ್ದಗಳೆಲ್ಲವು ಮಂತ್ರ.

ಅಧಿಕ ಜಾಗೃತದಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಪಣೆಯಿಂದ ಅಭಿಮಾನ ಹಾಗೂ ಅಹಂಕಾರದ ನಿರ್ಮೂಲನೆ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯೆ ಹಾಗೂ ಸರಳತೆಯ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಶರೀರ ಸಂವೇದನೆ ಸಂಯಮದಿಂದಿರುವುದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನ ಪವಿತ್ರತೆ, ಮನಸ್ಸಿನ ಪವಿತ್ರತೆಯಿಂದ ಮನೋಬಲದ ಲಾಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ವ-ಶರೀರ ಮೋಹ ನಷ್ಟವಾಗುವುದರಿಂದ ಪ್ರಪಂಚದ ಬಗ್ಗೆ ಮೋಹ ದೂರವಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ವ ಶುಭ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಆಪ್ತ ಕಾಮನೆ ಪೂರ್ಣ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲೇ ವಿಶ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಉದಾರತೆ, ದಯೆ, ಕೃಪೆ, ಕರುಣೆಯ ಜನನ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವದ ಆಧಾರಭೂತ ಸತ್ವದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ ರೂಪದ ಸ್ವತ್ವ ಹೀನತೆಯೇ ಅಸಂಯಮತೆ, ಮನೋದೌರ್ಬಲ್ಯ, ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಅಪರಿಷ್ಕೃತಿ, ರಾಗ, ಮೋಹ, ಲೋಭ, ಅವಿವೇಕ, ಅಹಂಕಾರ, ಅಭಿಮಾನ, ದೇಹಾತ್ಮವಾದಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ದುರಾಚಾರ, ಸಂಘರ್ಷ, ಅಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಕಾತರ, ದ್ವೇಷ ಹಾಗೂ ತಪೋಹೀನತೆ ಇದೆ.

ಸಂಯಮತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬೌದ್ಧಿಕ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಪರಿಷ್ಕರಣೆ, ಬುದ್ಧಿಬಲ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಅನುಭೂತಿ, ಚೈತನ್ಯ ಕ್ರಿಯೆಯ ದರ್ಶನ, ಸಮಾಧಾನ ಮತ್ತು ಸಂಯಮತೆ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

''ಕೃತಜ್ಞತೆಯೇ ಸಂಯಮತೆಯ ಅದ್ಯಂತ ಆಧಾರ''

ಕ್ರುತಘ್ನತೆಯಲ್ಲಿ ಅಸಂಯಮತೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಶೈಶವ ಹಾಗೂ ಕೌಮಾರ್ಯ ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ **ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಸಸಿ ನೆಡುವುದು ಆವಶ್ಯಕ.**

ದಯೆ ಪೂರ್ಣ ವಿಚಾರ ನಿರಂತರತೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಪಣ್ಯ ದೋಷದ ನಿವಾರಣೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಪರಮ ಆಹ್ಲಾದದ ಅನುಭವ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಯಾವ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂತಃ ಕರಣವನ್ನು (ಮನ, ವೃತ್ತಿ, ಚಿತ್ತ, ಬುದ್ಧಿ) ತದಾಕಾರ ಮಾಡುತ್ತೇವೋ ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಅದು ಪ್ರಖರವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಜಲದಲ್ಲಿ ತದಾಕಾರವಾಗುವುದರಿಂದ ಸಂತಾಪದ ನಾಶ ಮತ್ತು ತೃಪ್ತಿಯ ಅನುಭವ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ತದಾಕಾರವಾಗುವುದರಿಂದ ರೋಗದ ನಾಶ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯದ ಲಾಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ವಾಯುವಿನಲ್ಲಿ ತದಾಕಾರವಾಗುವುದರಿಂದ ಅಸ್ಥಿರತೆಯ ನಾಶ ಮತ್ತು ಸ್ಥಿರತೆಯ ಲಾಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ತದಾಕಾರವಾಗುವುದರಿಂದ ಅಜ್ಞಾನದ ನಾಶ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನದ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪರಹಿತ ಚಿಂತನೆಯಿಂದ ಉತ್ಸಾಹ ಮತ್ತು ಆಹ್ಲಾದದ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಪರೋಪಕಾರದಿಂದ ಯಶಸ್ಸು ಆಗುತ್ತದೆ.

ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವುದರಿಂದ ಗೌರವ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಎಲ್ಲರ ಕಲ್ಯಾಣ ಚಿಂತನದಿಂದ ಪ್ರತಿಭೆಯ ವಿಕಾಸ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಪರ ಗುಣ ಗಣನೆ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಸ್ವದುರ್ಗುಣಗಳ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪಕ್ಷಪಾತ ಬುದ್ಧಿ ಪರ – ಪಕ್ಷದ ಸದ್ಗುಣಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಥವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಈರ್ಷ್ಯೆ, ದ್ವೇಷ, ಹೇಸಿಕೆ, ಉಪೇಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಭ್ರಮೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲ.

ಜಾಗೃತಿಯ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸ್ವ-ಪರ ಪಕ್ಷದ ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಅದರಲ್ಲಿ ಶ್ರಿಂಖಲೆ–ಕ್ರಮ, ನಿಯಮ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಪ್ರಬುದ್ಧತೆಯೇ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಕಾರಣ. ಅದರ ನಿವಾರಣೆ ಕೇವಲ ಪ್ರಬುದ್ಧತೆ, ಇದು ಕೇವಲ ಜಾಗೃತಿ. ಇದೇ ಉಪಾಸನದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಹಿರಿಮೆ.

ಉಪಾಸನಕ್ಕಾಗಿ ವಾತಾವರಣದ ಮಹತ್ವ ಅಪರಿಹಾರ್ಯ, ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಕೃತ ವಾತಾವರಣವೇ ಪ್ರಧಾನ, ಇದು ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ.

ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಯಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ದಿಶೆ ನೀಡುವ ಹಿರಿಮೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಮುಚಿತವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಸಂವರ್ಧನೆಗಾಗಿ ಯೋಗ್ಯ ಸತ್ವ. ಇದೇ ಅಸಂದಿಗ್ಧ ವ್ಯವಸ್ಥೆ.

ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಯ ಸಾಮಾನ್ಯಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ. ಉಪಾಸನ ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಬುದ್ಧವಾಗುವ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಲೇ ಸಾಮಾನ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ದೃಷ್ಟಿ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಭ್ರಮಿತ ಮಾನವ ತತ್ಪರನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ವರ್ಗ ಸಂಗರ್ಷ ಹಾಗೂ ಸಮರ.

ಮಾನವೀಯತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರದ “ನಿಯಮ-ತ್ರಯದ” ನಡತೆಯೇ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ. ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಕ್ರಿಯ ಪಾತ್ರವೇ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದೇ ಪುರುಷಾರ್ಥ. ಇದೇ ಪ್ರಬುದ್ಧತೆ.

ಉಪಾಸನ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಕರ್ತವ್ಯದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ ನೀಡುತ್ತದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಉಪಾಸನ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದೇ ಪ್ರಬುದ್ಧತೆ. ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಯೇ ಮಾನವನ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಪ್ರತೀಕ-ಉಪಾಸನ ಕೂಡ ಸತ್ಯತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಉಪಾಯ.

ಸತ್ಯ ಹಾಗೂ ಸತ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ವೈವಿದ್ಯತೆ ಇಲ್ಲ.

ಪ್ರತೀಕತೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕತೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಕೇವಲ ಭ್ರಮೆ ಇಂಗಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತೀಕವನ್ನೇ ಲಕ್ಷ್ಯವೆಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಬೌದ್ಧಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕತೆ-ಪೂರ್ಣ ಆವೇಶ, ಅಭಿಮಾನ ಮತ್ತು ಅಹಂಕಾರ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತೀಕ-ಲಕ್ಷ್ಯವಾದ ಉಪಾಸನ ಕ್ರಮ ಅಪೂರ್ಣತೆಯ ಸೀಮೆ ತನಕ ಗೌಣ ಮತ್ತು ಅಸಾಮಾಜಿಕ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಷಮತೆಗಳಿವೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರತೀಕ ಸ್ಥಾನ, ಜಾತಿ, ಭಾಷೆ, ಕಲೆ, ಚಿತ್ರ, ಪ್ರತಿಮೆ, ಸ್ಮಾರಕ ಮತ್ತು ಶಬ್ದಗಳ ಭೇದಗಳಿಂದ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಪ್ರತೀಕ ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ, ಸತ್ಯದಿಂದ, ಸತ್ಯಗಾಗಿ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸತ್ಯವೇ ಲಕ್ಷ್ಯ.

ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯೇ ಮಾನವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪ, ಶರೀರವಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಬೌದ್ಧಿಕ ಕ್ಷಮತೆಯ ಆದರ–ಉಪೇಕ್ಷೆ, ಮನ್ನಣೆ–ತಿರಸ್ಕಾರ, ಮಾನ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬೌದ್ಧಿಕತೆಯೇ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು, ಸೂಚನೆಯ ಗ್ರಹಣೆ ಪ್ರಸಾರಣೆ ಕ್ಷಮತೆ, ಇದೇ ಆವಶ್ಯಕತೆ, ಇಚ್ಛೆ, ವಿಚಾರ, ಆಸಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಅನಾಸಕ್ತಿ, ಪರಿಮಾರ್ಜನೆ, ಪ್ರಭಾವ, ತತ್ಪರತೆ ಹಾಗೂ ಬೌದ್ಧಿಕತೆ.

ಆಸೆ ಭೇದಗಳಿಂದ ಉಪಾಸನ, ಉಪಾಸನ ಭೇದಗಳಿಂದ ಅನುಭವವ, ಅನುಭವ ಭೇದಗಳಿಂದ ಅನುಮಾನ, ಅನುಮಾನ, ಭೇದಗಳಿಂದ ಉಪಾಸನ ಇದೆ. ಇದೇ ಉಪಾಸನದಲ್ಲಿ ವೈವಿಧ್ಯತಯ ಕಾರಣ. ಈ ವೈವಿಧ್ಯತೆ ಸಾರ್ವಭೌಮ ನಡತೆಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ವಿಲೀನವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ.

ಮಾನವನಿಗೆ ಸಹಜ ಸಮರ್ಥ ಉಪಾಸನ ಒಂದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ, ಇದು ಅಮಾನವೀಯತೆಯಿಂದ ಮಾನವೀಯತೆ, ಮಾನವೀಯತೆಯಿಂದ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನುಕ್ಷಣ-ವೀಕ್ಷಣ-ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಸಹಜಾವೃತ್ತಿ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಕ್ಷಣ-ಕ್ಷಣ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ವ್ಯವಧಾನದ ತಿರೋಭಾವವೇ ಅನುಕ್ಷಣ-ವೀಕ್ಷಣ ವೃತ್ತಿ.

ಅನುಕ್ಷಣದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ಚಿಂತನ, ವಿಚಾರ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಸಹಜ ಪ್ರಮಾಣ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದೇ ಸಹಜಾವೃತ್ತಿ.

ಸತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಪೃಕ್ತ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸಂಪೃಕ್ತತೆಯ ಜ್ಞಾನವೇ (ಪೂರ್ಣ-ದರ್ಶನ) ಕ್ಷಣ-ಕ್ಷಣ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ವ್ಯವಧಾನದ ತಿರೋಭಾವ. ಇದೇ ಭ್ರಮಿತ ಭಾವ ಮತ್ತು ಅಭಾವದ ತಿರೋಭಾವ. ಇದೇ ಸಹಜ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಹಾಗೂ ಅವಸ್ಥೆ.

ಸತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಪೃಕ್ತ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಜ್ಞಾನವಾಗುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಅನುಭವಮೂಲಕ ಜ್ಞಾನ ಆಗದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಭಯ ಮತ್ತು ಪ್ರಲೋಭನೆವಶ ಸಮಸ್ತ ಭ್ರಮೆ ಮೂಲಕ ಕಾರ್ಯ-ವ್ಯವಹಾರ, ಯೋಚನೆ-ವಿಚಾರವನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕ್ಲೇಶದ ಕಾರಣ.

ಕ್ರಿಯೆಯ ಅವಧಿಯೇ ಕಾಲ. ಇದೇ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಆರೋಪವಾಗಿರುವ ವಿಚಾರ ಮತ್ತು ಇಚ್ಛೆಯೇ ಅಸಹಜ ಹಾಗೂ ನಿರಾರೋಪವಾಗಿರುವ ವಿಚಾರ ಹಾಗೂ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಸಹಜ.

ಮಾನವ ಘಟಕದಲ್ಲಿಯೇ ಜಾಗೃತಿಯ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೂ ನಿರಾರೋಪಣ ಕ್ಷಮತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಭ್ರಮೆವಶ ಆರೋಪಣ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಯಾವುದು ಹೇಗಿದೆಯೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಕಡಿಮೆ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಥವಾ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಇರುವುದೇ ಆರೋಪಣ. ಇದೇ ಅಜ್ಞಾನ. ಇದೇ ಅಕ್ಷಮತೆ. ಇದೇ ಭ್ರಮೆ

ಸತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಪೃಕ್ತ ಜಡ-ಚೈತನ್ಯಾತ್ಮಕ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸ್ಥಿತಿ-ಶೀಲತೆ ಮತ್ತು ಸತ್ವ ಸಹಜ ಪೂರ್ಣತೆಯ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿಯೇ ಆರೋಪ ಅಥ ನಿರಾರೋಪ ಕ್ರಿಯೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ರೂಪ, ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ ಮತ್ತು ಧರ್ಮ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಇದೇ ಅದರ ಕಾರ್ಯವತ್ತಾ. ಇದರದೇ ಗಣನೆ, ಪರಿಮಾಣ, ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ಜ್ಞಾನವೇ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ಭ್ರಮತೆ ಪೂರ್ಣ ಕ್ಷಮತೆಯ ದ್ಯೋತಕ. ಇದೇ ಪ್ರಮಾಣ. ಇದೇ ಸಹಜತೆ.

ಸಂಪೂರ್ಣ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಮೂಲವಾಗಿ ರೂಪ ಮತ್ತು ಶಬ್ದ ಭೇದದಲ್ಲಿ ದ್ರುಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಪೂರಕತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಿಮತೆ ಇಲ್ಲ.

ಪೂರ್ಣತೆ ತನಕ ಇಕಾಯಿ ಪೂರಕತೆ, ಉಪಯುಕ್ತತೆಗಾಗಿ ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗಿದೆ.

ಪೂರಕತೆಯೇ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸದ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪ್ರಧಾನ ಉಪಯುಕ್ತತೆಯೂ ಆಗಿದೆ.

ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಶಬ್ದಾದಿ ಗುಣಗಳೇ ಸಾಪೇಕ್ಷ ಶಕ್ತಿಗಳು. ಗುಣ ವಿಹೀನ ಇಕಾಯಿ ಇಲ್ಲ.

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಹಜ ಕಾಮನೆಯ ಅಭಾವವಿಲ್ಲ. ಸಹಜತೆಯೇ ಧರ್ಮ. ಇದೇ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ಆನಂದ. ಇದೇ ಧಾರಣವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಮಾಡುತ್ತದೆ, ಇದೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕರ್ಮ-ಫಲವೇ ಮಾನವನ ಸುಖದ ಪೋಷಕ ಮತ್ತು ಶೋಷಕ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಸತ್ಯತೆಯ ಅನುಭವ-ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಧಾನವಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಅನುಭವ ಕ್ರಮ-ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಘನವಾಗಿದೆ. ಜಾಗೃತಿಯ ಕ್ರಮ ಘನವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ

ಸಹಜತೆ ಆರೋಪದಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆರೋಪವೇ ನ್ಯೂನಾತಿರೇಕ ಮೌಲೀಕರಣೆ. ಸ್ವಯಂನ ನ್ಯೂನಾತಿರೇಕ ಮೌಲೀಕರಣೆ ಕ್ರಿಯೆಯೇ ಅಸಹಜತೆ.

ಸ್ವಯಂನ ಮೌಲೀಕರಣೆ "ತಾ – ತ್ರಯ" ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತದೆ.

"ತಾ-ತ್ರಯ" ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಮಾನವ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲ.

ಧರ್ಮದ ವಿಯೋಗವಿಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ಧಾರಣ. ಇದರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ರೂಪವೇ ಮಾನವೀಯತೆ ಹಾಗೂ ಅತಿಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆ, ಇದು ಸಹಜತೆಯ ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷಣ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆಯೇ ಅಸಹಜ.

ಪ್ರಕೃತಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯ ಸಹಿತ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಅವಧಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪೂರ್ಣದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಇದೇ ಪೂರ್ಣದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣತೆ ಸಹಜ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ. ಇದೇ ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯ ನಿತ್ಯ ವರ್ತಮಾನ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣತೆಯ ಪ್ರಸವವಿದೆ. ಇದೇ ಜಾಗೃತಿಗಾಗಿ ಬಾಧ್ಯತೆ.

ಮಾನವನ ಬೌದ್ಧಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಅನಾವಶ್ಯಕ ಕಲ್ಪನೆಗಳ ನಿರಾಕರಣೆಯೇ ದರ್ಶನ-ಕ್ಷಮತೆಯಲ್ಲಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪರಿಮಾರ್ಜನೆ. ಇದೇ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಸಂಸ್ಕಾರ-ಪರಿವರ್ತನೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಜೀವನದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಯೋಗಫಲ.

ದರ್ಶನ-ಕ್ಷಮತೆಯ ಉತ್ಕರ್ಷವೇ ಅನುಕ್ಷಣ ವೀಕ್ಷಣ. ಇದೇ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಕ್ರಿಯೆಯ ಕ್ಷಮತೆ. ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಕ್ರಿಯೆಯೇ ದೃಷ್ಟ.

ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಕ್ರಿಯೆಯ ಚರಮೋತ್ಕರ್ಷವೇ ಸಮ ಹಾಗೂ ವಿಷಮ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪೂರ್ಣ ನಿಯಂತ್ರಣ. ಇದೇ ಕ್ಷಮತೆ ಕ್ಷಣ-ಕ್ಷಣ ವ್ಯವಧಾನದಿಂದ ಮುಕ್ತಿ.

ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದಲೇ ಬೌದ್ಧಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ–ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ-ಕ್ಷಮತೆಯ ಆನುಶಂಗಿಕವಾಗಿದೆ ಮಾನವ ಸಹಜ ಈಷಣ ಮತ್ತು ವಿಷಯಗಳ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ನಿವೃತ್ತಿಯಿಂದ ನಿರತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಇದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದೆ.

ಆತ್ಮದ (ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಕ್ರಿಯೆಯ) ಆನುಷಂಗಿಕ ಬೌದ್ಧಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ–ಸಂಕಲ್ಪ ಹಾಗೂ ಸತ್ಯ-ಕಲ್ಪನೆ ಪೂರ್ಣ ಮಾನಸಿಕತೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಇದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕರ್ಮ ಉಪಾಸನ ಜ್ಞಾನ ಪೂರ್ಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕ್ಷಮತೆ ದೇವ ಮತ್ತು ದಿವ್ಯ ಮಾನವೀಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪೂರ್ಣ ಜಾಗೃತಿ.

ಈಷಣ ಆಸಕ್ತ ಬೌದ್ಧಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯ ಹಾಗೂ ದೇವ ಮಾನವೀಯ ಸ್ವಭಾವ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅನುರೂಪವೇ ಮಾನಸಿಕ ವಾತಾವರಣದ ಸ್ಥಿತಿಶೀಲತೆ ಇದೆ. ಇಂತಹ ಕ್ಷಮತೆಯೇ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚೇತನಾ ಹಾಗೂ ಸತರ್ಕತೆಯಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ವಿಷಯಾಸಕ್ತ ಬೌದ್ಧಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಅಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದು ಪಾಶ್ವಿಕತೆ ಹಾಗೂ ದೈನ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅದರ ಯೋಗ್ಯ ಮಾನಸಿಕತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಲುಪ್ತ-ಸುಪ್ತ ಕಲ್ಪನೆಯ ಕಾರಣ. ಇದೇ ಅಜಾಗೃತಿ ಹಾಗೂ ಅಪೂರ್ಣ ಸತರ್ಕತೆಯ ದ್ಯೋತಕ.

ಶ್ರೇಯ (ಜಾಗೃತಿ) ಜಿಜ್ಞಾಸು ಆಗಿರುವದಿಂದಲೇ ಲುಪ್ತ-ಸುಪ್ತ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಪರಿಮಾರ್ಜಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಫಲವಾಗಿ ದೈನ್ಯ ಹಾಗೂ ಪಾಶ್ವಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿಂದ ಉದಾಸೀನತೆ ಸ್ಥಿರವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ವಿವೇಕೊದಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೇಯ ಜಿಜ್ಞಾಸದ ಉದಯ ಸ್ವ-ಸಂಸ್ಕಾರ, ವಿಧಿ-ವಿಹಿತ ಅಧ್ಯಯನ ಹಾಗೂ ಅದರ ಅನುಕೂಲ ವಾತಾವರಣದಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

ವಿಧಿ-ವಿಹಿತ-ಅಧ್ಯಯನ ನಿಪುಣತೆ, ಕುಶಲತೆ ಮತ್ತು ಪಾಂಡಿತ್ಯವೇ.

ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ವಾತಾವರಣವೇ ಸಂಸ್ಕಾರ ಪರಿವರ್ತನೆಗಾಗಿಯೇ ಸಮರ್ಥ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಇದರ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯೇ ಆತ್ಮಬೋಧಗಾಗಿ ಜಿಜ್ಞಾಸ.

ಆತ್ಮಬೋಧವೇ ಸತ್ಯ ಜಿಜ್ಞಾಸದ ಪ್ರಧಾನ ಲಕ್ಷಣ. ಆದ್ದರಿಂದ

ಅವಧಾರಣವೇ ಅನುಗಮನ ಹಾಗೂ ಅನುಶೀಲನಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಇದು ಶಿಷ್ಟತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಗತಿಗಾಗಿಯೇ ಅವಧಾರಣ ಅನಿವಾರ್ಯ.

ಜಾಗೃತಿಗಾಗಿ ಅವಧಾರಣ ಮತ್ತು ಹ್ರಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಿಂದ ನಿವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರವೃತ್ತಿ.

ಅವಧಾರಣವೇ ಸದ್ವಿವೇಕ. ಸದ್ವಿವೇಕ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ಸತ್ಯತೆಯ ವಿವೇಚನ, ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮೂಲತಃ ಇದೇ ಶುಭ ಮತ್ತು ಮಂಗಳ.

ಅನುಭವದ ಅವಧಾರಣ ಸತ್ಯ ಬೋಧದ ರೂಪದಲ್ಲಿ; ಅವಧಾರಣವೇ (ಸಂಯಕ-ಬೋಧವೇ) ಸತ್ಯ-ಸಂಕಲ್ಪ. ಇದೇ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗಿ ಶುಭಕರ್ಮ, ಉಪಾಸನ ಹಾಗೂ ನಡತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ. ಇದರ ಪರಿವರ್ತಿತ ಮೌಲ್ಯವೇ ಧೀರತೆ, ಉದಾರತೆ, ದಯೆ, ಕೃಪೆ ಮತ್ತು ಕರುಣೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ.

ಸತ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣ-ಬೋಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಸತ್ಯವೇ ಕಲ್ಪನೆ ಮತ್ತು ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೀನತೆ, ದೀನತೆ ಮತ್ತು ಕ್ರೂರತೆಯಿಂದ ಯುಕ್ತ ಕರ್ಮ ಅಶುಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ವ-ಮೌಲ್ಯವೇ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ನಿವೃತ್ತಿಯ ಸ್ರುಷ್ಟಿ. ಆದ್ದರಿಂದ

ಅಸತ್ಯ, ಅಭಿಮಾನ ಹಾಗೂ ದರ್ಪದಿಂದ ಮುಕ್ತ, ಸತ್ಯ, ಸರಳತೆ, ಸಹಜತೆ ಮತ್ತು ಸೌಜನ್ಯತೆಯಿಂದ ಯುಕ್ತ ಕರ್ಮ ಮತ್ತು ಉಪಾಸನ ಶ್ರೇಯಕಾರಕ.

ಸತ್ಯ ಕಾಮನೆಯ ನಿರಂತರತೆಯಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಅವಧಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಉತ್ಪಾದನ, ವ್ಯವಹಾರ, ವಿಚಾರ ಮತ್ತು ಅನುಭೂತಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ.

ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ ಸಮ್ಮತ ವಿಜ್ಞಾನವೇ ಪೂರ್ಣ.

ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಸತ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ದೃಡತೆಯೇ ಶ್ರೇಯಮಯ ಜೀವನ.

ಸತ್ಯಾನುಭೂತಿಯೇ ಎಲ್ಲರ ಅಭೀಷ್ಟ.

ಶರೀರದಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಸಂಚಾಲನ ಮನಸ್ಸು ಮಸ್ತಿಷ್ಕದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮಸ್ತಿಷ್ಕದಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ನಾಡಿಗಳು ನಿಯಂತ್ರಿತವಾಗಿದೆ.

ಶಬ್ದದ ಮೂಲ ರೂಪ ಮನವೇ. ಮಸ್ತಿಷ್ಕದ ಮೇಲೆ ಮನ ಆಸ್ವಾದನೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಗತ ಭಾವ ಪೂರ್ಣ ತರಂಗಗಳ ಪ್ರಸಾರಣೆ, ಸಂಚಾಲನೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಅದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಶಬ್ದವೇ ಇರುವುದು.

ಜಾಗೃತಿಯ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಗತಿಗಾಗಿ ನಿಯಂತ್ರಣಾತ್ಮಕ ಶಬ್ದವೇ ಮಂತ್ರ. ಲಕ್ಷ್ಯ-ಪ್ರಾಪ್ತಿ-ಯೋಗ್ಯ-ಕ್ರಮ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೇ ನಿಯಂತ್ರಣ. ಶಬ್ದದಲ್ಲಿರುವ ಭಾವವೇ (ಮೌಲ್ಯವೇ) ಅದರ ಅರ್ಥ. ಸಾರ್ಥಕ ಶಬ್ದಗಳ ಅರ್ಥವೇ ಜಾಗೃತಿಯ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಗತಿ ಏಕೆಂದರೆ ಶಬ್ದದ ಅರ್ಥ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ವಸ್ತು.

ಭಾವದಲ್ಲಿರುವ ಉಪಯೋಗ ಪೂರ್ಣ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯೇ ಅದರ ಮಹತ್ವ. ಉಪಯೋಗ ಪೂರ್ಣ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯಲ್ಲಿರುವ ನಿಶ್ಚಿತ ದಿಶೆಯೇ ಅದರ ದೃಡತೆ. ಇದೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಂಕಲ್ಪ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಂಕಲ್ಪದಲ್ಲಿರುವ ಪೂರ್ಣತೆಯೇ ಅನುಭವ, ಇದು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಮನ, ವೃತ್ತಿ, ಚಿತ್ತ, ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಆತ್ಮ ದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ ಮೌಲಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿವೆ. ಭಾವದ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನೆಂದರೆ 'ಇರುವುದು'.

ಕ್ರಿಯೆ ಶಕ್ತಿ ಕಾಸ, ಇಚ್ಛೆ ಶಕ್ತಿ ಆಕೂತಿ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನ ಶಕ್ತಿ ಮೇಧಾ ನಾಮದ ದಿವ್ಯ ಬುದ್ಧಿಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿವೆ, ಇವುಗಳ ಉದಯದಿಂದಲೇ ಮನೋಬಲ, ಬುದ್ಧಿ – ಬಲ ಹಾಗೂ ಆತ್ಮ ಬಲ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಶಕ್ತಿ–ತ್ರಯ–ಜಾಗರಣೆ (ಇಚ್ಛೆ – ಶಕ್ತಿ, ಕ್ರಿಯೆ ಶಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಜ್ಞಾನ ಶಕ್ತಿ ಜಾಗರಣೆ) ಇಲ್ಲದೆ ತ್ಯಾಗ (ಭೃಮೆ ಮುಕ್ತಿ) ಮತ್ತು ಪ್ರೇಮ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶರೀರಮಯ ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಮನುಷ್ಯೇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಹಾಗೂ ಮನೋಮಯ, ಬುದ್ಧಿಮಯ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಮಯ ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವ ಮಾತ್ರದ ಸೃಷ್ಟಿ ಇದೆ.

ಭೃಮೆ ಮುಕ್ತಿ (ತ್ಯಾಗ) ಮತ್ತು ಪ್ರೇಮ ಮಯ ಜೀವನವಿಲ್ಲದೆ ಸ್ವ-ಪರ-ಕಲ್ಯಾಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಲ್ಯಾಣದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಜಾಗೃತಿ ಸಹಜ ನಿರಂತರತೆ.

ಸ್ವ-ಪರ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡುವ ಕರ್ಮ, ಉಪಾಸನ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಶಾಂತಿ ಪೂರ್ಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ವೈರಾಗ್ಯಮಯ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಭಾವದ ಅಭಾವವಾಗುತ್ತದೆ. ವೈರಾಗ್ಯವೇ ಆತ್ಮ-ಲಕ್ಷ್ಯದ ಕಾರಕ.

ಆತ್ಮ-ಲಕ್ಷ್ಯದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಆತ್ಮ-ಬೋಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆತ್ಮ-ಬೋಧವಾಗುವುದರಿಂದ ಆತ್ಮ-ದೀಪನವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆತ್ಮ-ದೀಪನವಾಗುವುದರಿಂದ ಆತ್ಮ-ವಿಶ್ವಾಸ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಆತ್ಮ-ವಿಶ್ವಾಸ ಆಗುವುದರಿಂದ ಅಜ್ಞಾನದ ಕ್ಷಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಜ್ಞಾನದ ಕ್ಷಯವಾಗುವುದರಿಂದ ಆತ್ಮ – ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಆತ್ಮ – ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಆಗುವುದರಿಂದ ಪರ – ವೈರಾಗ್ಯ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಪರ – ವೈರಾಗ್ಯ ಆಗುವುದರಿಂದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸಿದ್ಧಿ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಯಿಂದ ಪರಮ ಐಶ್ವರ್ಯ ಹಾಗೂ ಪೂರ್ಣ ತೃಪ್ತಿ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಐಶ್ವರ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿಂದ ಸಹಜಾವೃತ್ತಿ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಸಹಜಾವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಭ್ರಮೆ – ಮುಕ್ತಿಯ ಅನುಭವ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಭ್ರಮೆ - ಮುಕ್ತಿಯ ಅನುಭವವೇ ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಚರಮ ಪುರುಷಾರ್ಥ.

ಇದೇ ಪೂರ್ಣ ಜಾಗೃತಿ ಮತ್ತು ದೃಷ್ಟ ಪದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ.

"ನಿತ್ಯ ಶುಭವಾಗಲಿ, ಸರ್ವ ಶುಭವಾಗಲಿ"

ಅಧ್ಯಾಯ – ೩

ಸಹ –ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಜ್ಞಾನ

- ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ನಿತ್ಯ ವರ್ತಮಾನ
- ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ನಿತ್ಯ ಪ್ರಭಾವಿ
- ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತು ಪಾರಗಾಮಿ, ಪಾರದರ್ಶಿ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪೃಕ್ತ ಪ್ರಕೃತಿ (ಘಟಕಗಳು) ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ.
- ಪೂರಕತೆ, ಉಪಯುಕ್ತತೆ
- ಸಂಬಂಧ, ಮೌಲ್ಯ, ಮೌಲೀಕರಣ, ಸಮತೋಲನ

ಅನುಕ್ರಮಾಣಿಕ

ಅಧ್ಯಾಯ – ವಿಷಯ ವಸ್ತು

- ಪರಮಾಣು ಸಂರಚನೆ ಮತ್ತು ಅಣು ರಚನೆ.
- ವಿಕಾಸಕ್ರಮ, ವಿಕಾಸ
- ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ
- ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಸ್ವರೂಪ
- ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸ್ಥಿರ, ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿ ನಿಶ್ಚಿತ
- ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯ ಸ್ಥಿರತೆ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಿತತೆ
- ಉಷ್ಮ ಮತ್ತು ಧರಣಿಯ ಸಂತುಲನ
- ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿ
- ಮಾತ್ರ (ಮಾನ)
- ಗುಣ
- ಬಲ-ಶಕ್ತಿ (ಸ್ಥಿತಿ – ಗತಿ)
- ಪರಾವರ್ತನೆ – ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ
- ಒತ್ತಡ, ಪ್ರವಾಹ, ತರಂಗ, ವಿಧ್ಯುತ, ಚುಂಬಕೀಯ ಬಲ
- ದೇಶ, ದಿಶೆ, ದೂರ, ವಿಸ್ತಾರ, ಆಯಾಮ, ಕೊನ
- ಕಾಲ
- ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ, ಮಾನವ ಶರೀರ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವ
- ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಞಾತ, ಜ್ಞೆಯ
- ದೃಷ್ಟಾ, ಕರ್ತಾ, ಭೋಕ್ತ

ಪರಮಾಣು ಸಂರಚನೆ ಮತ್ತು ಅಣು ರಚನೆ

ಪರಮಾಣು ಸಂರಚನೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಕಾಮನೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಗತಕಾಲದಿಂದಲೇ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ವಿಘಟನೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪದಾರ್ಥದ ಮೂಲಕ್ಕೆ ತಲಪುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಯೋಚನೆ, ವಿಚಾರ, ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದನು. ವಿಘಟನೆಯ ಅಂತದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತ ವಸ್ತುವಿನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯೂ ಇತ್ತು.

ಹೀಗಿರುವ ಮನೋಭಾವ ಸಹಿತ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುವ ಮಾನವ, ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ವಿಘಟಿತ ಮಾಡುತ್ತಲಿದ್ದರೆ, ವಿಘಟಿತ ಇಕಾಯಿ ಸ್ವಚಾಲಿತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಂತಹ ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ, ಎಂಬುವ ನಿಷ್ಕರ್ಷಕ್ಕೆ ಬಂದಿದನು. ಹೀಗೆ ಕಾರ್ಯರತ ಘಟಕವನ್ನು ನಾವು ಪರಮಾಣು ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇವು ಹೇಗೆ ಕಾರ್ಯರತವಾಗಿವೆ ಎಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಇಚ್ಛೆಯೂ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ ಇದೆ.

ಪರಮಾಣುವಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಅಂಶ ಮತ್ತು ಪರಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತ ಒಂದು ಅಥವಾ ಅಧಿಕ ಅಂಶಗಳಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಪರಮಾಣು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗದು. ಮಧ್ಯ ಅಥವಾ ಪರಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಅಂಶದ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಮಾನವ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದೇಬರುತ್ತದೆ.

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು

1. ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುತು ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆ?

2. ಗುರುತಿಸಿದ ನಂತರ ಅವು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಇವೆ?

ಈ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸುತ್ತಾ ಅರಿವಾಯಿತು, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಇದರ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ, ಏಕೆಂದರೆ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತು ಊರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಂದೊಂದು ವಸ್ತು ಮುಳುಗಿದ್ದು, ನೆನೆದು, ಆವರಿಸಿದೆ. ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹರಡಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಿಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಹಾಗೂ ದೊಡ್ಡಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಘಟಕವು ವ್ಯಾಪಕದಲ್ಲಿ ಸಂಪೃಕ್ತವಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಊರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಊರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನತೆವಶವೇ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ ಹಾಗೂ ಚುಂಬಕೀಯ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆವಿರುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆವಶವೇ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಮಾಣು ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿದೆ. ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಗುರುತನ್ನು ಈ ಬಲದ ಪ್ರಮಾಣದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವನಿರುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಮಾನವನೇ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಕಾರ್ಯ, ಫಲನವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಂತಹ ಸಹಜ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಒಬ್ಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಈ ಅರ್ಥವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿರುತ್ತೆವೆಯೋ, ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಸಮಸ್ಯೆಯ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣು ಅಂಶ (ವ್ಯಾಪಕದಲ್ಲಿ ಸಂಪೃಕ್ತವಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ) ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದೊನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಫಲಸ್ವರೂಪವೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯರತವಾಗಿವೆ. ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕಾರ್ಯರೂಪ ನಿಶ್ಚಿತ ನಡೆತೆಯೇ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣು ಅಂಶವು ಊರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುವ ಫಲಸ್ವರೂಪ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ, ಈ ಗುರಿತುಸುವ ಪ್ರಯೋಜನ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಡತೆ ಮಾಡುವುದು, ಇದು ಒಂದು ಶಾಶ್ವತ ನಿಯಮದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅರಿವಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ, ಹೀಗೆ ಗುರುತಿಸುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಘಟಣೆ-ಸಂಘಟನೆ ಆಗುವುದು, ಮತ್ತು ಘಟನೆ – ಸಂಘಟನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ನಿತ್ಯ ವರ್ತಮಾನವೆಂಬುವ ಈ ಸೂತ್ರವೂ ಹೊರಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಂದೊಂದು ವಸ್ತು ಸಂಪೃಕ್ತವಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭವಾಗಿದೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ನಿತ್ಯ ಪ್ರಭಾವಿತವಾಗುವುದು, ನಮಗೆ ಸ್ವೀಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಮೂಲ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆಧಾರವಾಯಿತು. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ವಿವಿಧ ಕಾರ್ಯ (ಕ್ರಿಯೆ), ಅವುಗಳ ನಡತೆಯ ಆಧಾರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಪರಮಾಣುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅಂಶಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಭೇದವಿರುವುದರಿಂದ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಭೇದವಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಇಂತಹ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಭೇದವಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಪರಮಾಣುಗಳ ಪ್ರಜಾತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾತಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಮಾನವ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ೧೦೮ ಪ್ರಜಾತಿ ಪರಮಾಣುಗಳು ಇರುವ ದಾವೆ ಮಾನವರು ಮಾಡಿದ್ದು, ಇನ್ನಷ್ಟು ಪ್ರಜಾತಿಯ ಪರಮಾಣುಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ನಂಬಿಕೆಯೊಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಪರಮಾಣುವನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕೇಂದ್ರಿತ ಮಾನಸಿಕತೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಫಲಸ್ವರೂಪ, ಮಾನವ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸಹಜ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ತತ್ಪರನಾಗುವುದು ಸಹಜ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ನಡತೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಾನವನಿಗೆ ಸಹಜವಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಮೌಲ್ಯ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯ, ನೈತಿಕತೆಯ ಸಂಯುಕ್ತ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ, ಸಂಪ್ರೇಷಣೆ, ಪ್ರಕಾಶನ ಮಾನವನ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ, ಪರಂಪರೆಯಿಂದ, ಪರಂಪರೆಗಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆಧಾರವಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಈ ತಥ್ಯದ ವಶ ಪ್ರಾಣಿ-ಪ್ರಪಂಚ, ವನಸ್ಪತಿ-ಪ್ರಪಂಚ ಮತ್ತು ಖನಿಜ ಪ್ರಪಂಚ–ಗಟ್ಟಿ, ದ್ರವ, ವಿರಳ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುವೇ ಇರುವುದು ಹಾಗೂ ಜೀವನವೂ ಪರಮಾಣುವೇ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಪರಮಾಣು ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವನೂ (ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವವನು) ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಳಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಪರಮಾಣು ಸಂರಚನೆಯ ಮಹಿಮೆ ನಡತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು ಮತ್ತು ನಡತೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದು ಸಹಜ.

ಪರಮಾಣುವಿನ ರಚನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬುವುದೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಸೀಮ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ (ವ್ಯಾಪಕದಲ್ಲಿ) ಬೇರೆಯಿರುವ ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಆಶಯವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅಸೀಮ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ

ಘರ್ಣನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ (ಸುತ್ತುತ್ತಿರುವ), ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಶದ ಹುಡುಕಾಟದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಿಮವಾಗಿ, ಅದು ಯಾವುದಾದರು ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿ, ಅಥವಾ ಇನ್ನೊಂದು ಪರಮಾಣು ಅಂಶದ ಜೊತೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಪರಮಾಣು ರಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ, ಪರಮಾಣು ಸಂಘಟನೆಯ ಉಪರಾಂತವೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪ್ರಕಾಶನ, ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಡತೆಯ ಪ್ರಕಾಶನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಭೌತಿಕ, ರಾಸಾಯನಿಕ, ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಪರಮಾಣು ರಚನೆಗಳು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಂಶಗಳ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಿತವಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಪರಮಾಣು ಸ್ವಚಾಲಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇವುಗಳ ನಡತೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣುವಿನ ರಚನೆ ಮಧ್ಯಾಂಶ ಹಾಗೂ ಪರಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯರತ ಅಂಶಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಅಂಶಗಳು ಕಾರ್ಯರತವಾಗಿವೆಯೋ, ಅಷ್ಟೇ ಅಂಶಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕವಿರುವುದು ಸಂಭಾವಿತವಾಗಿದೆ. ಪರಿವೇಶಗಳ ಅರ್ಥ ಮಧ್ಯಾಂಶದ ಸುತ್ತಾ ಸುತ್ತುತ್ತಲಿರುವ ಅಂಶಗಳು. ಇಂತಹ ಪರಿವೇಶ ಒಂದು ಹಾಗೂ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಇರುತ್ತವೆ. ಇವು ನಾಲ್ಕುಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾದಾಗ, ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕುಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾದಾಗ, ಹೆಚ್ಚಾಗುವು ಸಂಭವನೀಯತೆ ಸದಾ-ಸದಾವಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಪರಮಾಣುಗಳು ವಿಭಿನ್ನ ಸಂಖ್ಯಾತ್ಮಕ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ-ತಮ್ಮ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಪರಮಾಣುಗಳಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಮಧ್ಯಾಂಶಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಭಾರ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಭಾರದ ವಶ ಒಂದು ಪರಮಾಣು ಇನ್ನೊಂದು ಪರಮಾಣುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾ ಏಕತ್ರಿತವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದನ್ನು ನಾವು ಅಣು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಈ ಅಣು ಗಟ್ಟಿ, ದ್ರವ, ವಿರಳದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಗಟ್ಟಿ ರಚನೆಗಳು ಧರಣಿಯಂತಹ ದೊಡ್ಡ-ದೊಡ್ಡ ರಚನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ದ್ರವ ವಸ್ತುವೇ ರಾಸಾಯನಿಕ ಪ್ರಪಂಚದ ಆರಂಭಿಕ ವಸ್ತು ಎಂದು ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಯೌಗಿಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಘಟಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಯಾವುದೇ ಕೊಡುಗೆಯಿಲ್ಲ, ಮಾನವ ಕೇವಲ ಇದನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಇವುಗಳ ಜೊತೆ ಸಹಜ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಗುರಿತುಸುವುದು ಸಂಭವವಾಗುತ್ತದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅಧ್ಯಯನ ಆವಶ್ಯಕ. ರಸಾಯನ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಪುಷ್ಟಿ–ತತ್ವ, ರಚನೆ–ತತ್ವದ ಯೋಗಫಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಭೌತಿಕ ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣು ಮತ್ತು ಅಣುವಿನ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪ ಮಾಡುತ್ತಲಿರುವುದು ಗುರುತಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಣು ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರಮಾಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದರಲ್ಲಿದೆ (ವರ್ತಮಾನವಾಗುವುದರಿಂದಿದೆ).

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣು ಮತ್ತು ಅಣು ತನ್ನ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಒಂದು ಹಂತವಾಗಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಹಂತವೆಂದರೆ ಅದರ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ, ಅದರ ನಿರಂತರತೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಎರಡು ಅಂಶದ ಪರಮಾಣುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದು ಒಂದು ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ. ಇದೇ ಒಂದು ಸೋಪಾನ. ಇದರ ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆ ಇರುವುದೇ ಇದರ ವೈಭವ. ಇಂತಹ ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆ

ಇರುವುದೇ, ಮುಂದಿನ ಸೋಪಾನದ ಆಧಾರವಾಗುತ್ತದೆ, ಹೀಗೆ ನಿರಂತರವೋ ಇರುತ್ತದೆ. ವಿಭಿನ್ನ ಸಂಖ್ಯಾತ್ಮಕ ಅಂಶಗಳ ಪರಮಾಣು, ಅಣುಗಳ ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ಸ್ವಯಮಸ್ಫೂರ್ತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸ್ವರೂಪ, ಮಾನವನ ಸಮಕ್ಷಮ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಭೌತಿಕ ಅಣು–ಪರಮಾಣು ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿದಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಗಮ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅಣು ಪರಮಾಣುಗಳ ಸುಸ್ಪಷ್ಟ ಪ್ರಯೋಜನೆ, ಧರಣಿಯಂತಹ ದೊಡ್ಡ-ದೊಡ್ಡ ರಚನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸಂಕೇತವೇನೆಂದರೆ, ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ಮುನ್ನ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಪರಮಾಣು, ಅಣು, ನಿಯತಿ ಸಹಜ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿಯತಿ ಸಹಜ ವಿಧಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಿಧಿಯೇ. ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಪರಮಾಣು-ಅಣುವಿನಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾದನಂತರವೇ ಯೌಗಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಇದರ ಸಾಕ್ಷಿ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಕಾಶನ, ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅಣು ಪರಮಾಣು ಪ್ರಜಾತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇರುವುದು, ಅಣು ಪರಮಾಣುಗಳ ಪ್ರಜಾತಿಗಳು ಪರಮಾಣು ಅಂಶಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಮೇಲೆ ಆವಲಂಬಿತವಾಗಿರುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಅಂಶಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬದಲಾಗುವ ಫಲಸ್ವರೂಪವೇ ಪರಿಣಾಮವಿದೆ. ಇಂತಹ ಪರಿಣಾಮ ನಿರಂತರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪದ ಹೆಸರು ಪ್ರಸ್ಥಾಪನೆ–ವಿಸ್ಥಾಪನೆ, ಪರಿಣಾಮ ಸಹಜ ಆಶಯವನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಜೊತೆ ಪೂರಕವಾಗಿರುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಆಶಯವೂ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಪರಮಾಣುವಿನಿಂದ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳು ವಿಸ್ಥಾಪನೆ ಆಗುವ ಮುನ್ನ ಆ ಪರಮಾಣು ಆವೇಶಿತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಆವೇಶಿತವಾಗುವ ಫಲಸ್ವರೂಪವೇ ಯಾವುದೇ ಪರಮಾಣುವಿನಿಂದ ವಿಸ್ಥಾಪಿತವಾಗುವುದು ಸಂಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಅಂಶ ಯಾವುದಾದುರ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ರಿಯೆಯ ಹೆಸರು ಪ್ರಸ್ಥಾಪನ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಸ್ಥಾಪಿತ ಆದ ನಂತರ, ವಿಸ್ಥಾಪಿತ ಪರಮಾಣು ಸ್ವಭಾವ ಗತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ, ಪ್ರಸ್ಥಾಪಿತ ಪರಮಾಣು ಪ್ರಸ್ಥಾಪಿತ ಅಂಶವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಉತ್ಸವ ಹೊಂದು ಸ್ವಭಾವ ಗತಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಸ್ವಭಾವ ಗತಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಲ್ಲಿ ಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣು, ಅಣು, ಅಣು ರಚನೆಗಳು ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯನ್ನು ಸಂಪನ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪ್ರಮಾಣ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸದ ಆಶಯ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

೨. ವಿಕಾಸಕ್ರಮ, ವಿಕಾಸ

ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಅಣು, ಪರಮಾಣು, ಅಣು ರಚಿತ ರಚನೆಗಳು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಧರಣಿ ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಗ್ರಹ-ಗೋಲಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿವೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ರಚನೆಗಳು ಗಟ್ಟಿ, ದ್ರವ, ವಿರಳದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿದೆ. ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಈ ಮೂರು ಸ್ಥಿತಿಗಳು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ದ್ರವದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ನೀರು, ಸರ್ವಪ್ರಥಮ ಯೌಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ವೈಭವ. ನೀರಿನ ಹಾಗೂ ಧರಣಿಯ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಆಮ್ಲ ಮತ್ತು ಕ್ಷಾರ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇವು ನಿಶ್ಚಿತ ಮಾನದ ತನಕ ಉದಯವಾದ

ನಂತರವೇ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಉಷ್ಣದ ಸಂಯೋಜನೆಯಿಂದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬನ (ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುತಿನ ಆಧಾರ) ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಪುಷ್ಟಿ ತತ್ವ ರಚನೆ ತತ್ವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದ್ರವ್ಯ ರಚನೆಗಳಿರುವುದು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಮೂಲ ರೂಪಕ್ಕೆ 'ಶೈವಲ' ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಶೈವಲದ ಅನಂತರವೇ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳಿಂದ ರಚಿತ ರಚನೆಗಳು ಏಕ ಕೋಶ, ದ್ವಿ ಕೋಶ, ಬಹು ಕೋಶ ವಿಧಿಯಿಂದ ಘಟಿತವಾಗಿವೆ. ಇದು ಒಂದು ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಧರಣಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಮಣ್ಣು, ಪಾಷಾಣ, ಮಣಿ, ಧಾತುಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟ ದೊಡ್ಡ ರಚನೆಗಳಿಂದ ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿದೆ. ಯೌಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ವೈಭವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳಿಂದ ರಚಿತ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಪಂಚವೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಪಂಚ ಧರಣಿಯಿಂದ ಅಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಧರಣಿಯ ಜೊತೆ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ, ಧರಣಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವೈಭವಿತ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಸಂಯೋಜನೆಯಿಂದಲೇ ಯೌಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ವೈಭವ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ಇದರ ಮೂಲ ಸ್ವರೂಪಗಿಂತ ಬಿನ್ನ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವ ಉತ್ಸವ ಆಗುತ್ತದೆ. **ಇದೇ ರಾಸಾಯನಿಕ ಊರ್ಮಿ. ರಾಸಾಯನಿಕ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಊರ್ಮಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ.**

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರಾಣಕೋಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಸೂತ್ರವಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ರಚನ-ತತ್ವ, ಪುಷ್ಟಿ-ತತ್ವ ನಿಶ್ಚಿತ ಮಾನದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ರಚನೆ ವಿಧಿ ನಿಹಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಾಣ ಸೂತ್ರ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ವಾಸ ಕ್ರಿಯೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮಂತೆಯೇ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ವಿಪುಲ ಮಾಡುವ ಉತ್ಸವವಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಸಾಯನಿಕ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಉಪಲಬ್ಧಿ, ನಿಶ್ಚಿತ ಉಷ್ಣದ ಯೋಗ ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳು ಜೀವಿಗಳ, ಮಾನವರ, ಶರೀರದ ಮೂಳೆ ತಿರುಳಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿರುವ ರಸದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಿತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದು ಶರೀರದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಅನುಸಾರ ವಿತರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಪ್ರಾಣಸೂತ್ರಗಳ ಸಂಯೋಜನೆಯಿಂದ ಅನೇಕ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ಕೋಶಗಳು ನಿರ್ಮಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಫಲಸ್ವರೂಪ ಇಂತಹ ಕೊಷಿಕ ರಸಾಯನ ದ್ರವ್ಯಗಳ ರಕ್ತದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತಾ ಶರೀರದ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ರಸ ಸಂಚಾರ ತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಲೆ ಮತ್ತು ಬೇರುಗಳ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪದಿಂದ ರಸ ಸಂಚಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಫಲಸ್ವರೂಪ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳು ತಯಾರಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಗಳು, ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿವಿಧತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ವಿಭಿನ್ನ ರಚನೆಗಳು, ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮದ ಸಾಕ್ಷಿ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಶರೀರ ರಚನೆ ತನಕ ವೈಭವ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳಿಂದ ರಚನೆಗಳು ಚಿಕ್ಕ, ದೊಡ್ಡ ಸಸಿಗಳು, ವೃಕ್ಷ, ಬಳ್ಳಿ, ಪೊದರಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದ್ದು, ಮುಂದೆ ಚಿಕ್ಕ, ದೊಡ್ಡ, ಜೀವಿಗಳ ಶರೀರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಪಂಚದ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯರತ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳು ವಿಕಸಿತವಾಗಿ ರಚನೆ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುತ್ತದೆ, ಇದು ಜೀವಿ ಶರೀರ ಪ್ರಪಂಚದ ರಚನೆಗಳು, ಅದು ಮಾನವ ಶರೀರ ತನಕದ ರಚನೆಯ ಆಧಾರವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳು ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ ಮಣ್ಣು, ಪಾಷಾಣ, ಮಣಿ, ಧಾತು, ಇತ್ಯಾದಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ. ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಗಿಡ, ಮರ,

ವನಸ್ಪತಿಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ. ಜೀವಾವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆ ಶರೀರ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಜೀವಾವಸ್ಥೆಯ ಶರೀರ ರಚನೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸ್ವೇದಜ ಪ್ರಪಂಚವಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಅವಶೇಷ, ಒಣಗಿದ ಎಲೆಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ, ಏಕತ್ರಿತವಾದಾಗ, ನೀರು ಮತ್ತು ಶಾಖವನ್ನು ಪಡೆದು ಅನೇಕ ಮರಿಹುಳುಗಳು ತಾನಾಗೆಯೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳೇ ಮುಂದೆ ಅಂಡಜದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರದರ್ಶಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳು ಗುಣವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತಾ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ವೇದಜ ಪ್ರಪಂಚ ಜಲಚರ, ಭೂಚರ, ನಭಚರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚ ಬಲಶಾಲಿ ಆಗುತ್ತಾ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತಲಿರುತ್ತ ಪಕ್ಷಿಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ದೊಡ್ಡ-ದೊಡ್ಡ ಜಲಚರ ಮತ್ತು ಭೂಚರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಅಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚ ಪಿಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಜೋಡಿಸುತ್ತದೆ. ಪಿಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚ ಅಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚಗಿಂತ ವಿಕಸಿತ ಪ್ರಪಂಚ. ಅಂಡಜ, ಪಿಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚದ ನಂತರ ರಾಸಾಯನಿಕ ದ್ರವ್ಯಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ಸಂಶ್ಲೇಷಣೆ ಸಪ್ತ ಧಾತುಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಾ ಮಾನವ ಶರೀರ ರಚನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ರಚನೆಗಳ ಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಶರೀರದ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ, ಮಾನವ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ರಚನೆಯ ಸಮೃದ್ಧಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣವೇನೆಂದರೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮ ಸ್ವತಂತ್ರತೆ ಮತ್ತು ಅದರ ತೃಪ್ತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯುವುದು, ನಂಬುವುದು, ಗುರುತಿಸುವುದು, ನಿರ್ವಹಿಸುವುದನ್ನು ಮಸ್ತಿಷ್ಕದ ಮಾಧ್ಯಮದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವ ಯೋಗ್ಯ ಘಟಕ. ಮಾನವೇತ್ತರ ಪ್ರಪಂಚ ಗುರುತಿಸುವುದು, ನಂಬುವುದರ ತನಕ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ. ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆಯೇ ಗುರುತಿಸುವುದು, ನಂಬುವುದರ ಆಧಾರ.

ಇದೇ ಊರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ ಜೀವಂತ ಸ್ವಸ್ಥ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯುವುದು, ನಂಬುವುದು, ಗುರುತಿಸುವುದು, ನಿರ್ವಹಿಸುವುದರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ. ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ತಂತ್ರ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿರುವ ಸಾಕ್ಷಿ. ಈ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸವಾಗುವ ರೂಪ ರೇಖೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ, ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿಯೂ ವಿಕಾಸವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ವಿಕಸಿತ ಪರಮಾಣು ಸಂಘಟನ-ಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಇದೇ ಚೈತನ್ಯ ಘಟಕ, ಇದೇ ಜೀವನ. ಜೀವನವೇ ಶರೀರವನ್ನು ಜೀವಂತವಾಗಿ ಕಾಪಾಡಿದ್ದು ಅರಿವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುತ್ತದೆ.

೩. ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ

ತತ್ಪೂರವದ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಕಾಸಕ್ರಮ, ಪರಮಾಣು, ಅಣು, ಅಣುರಚಿತ ಪಿಂಡ, ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಪಂಚ, ಪಶು ಶರೀರ, ಮಾನವ ಶರೀರದ ರಚನೆ ತನಕ, ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ಶರೀರ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ವಿಕಸಿತ ಶರೀರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಗಮ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಮಾನವ ಶರೀರ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ವಿಕಸಿತ ರಚನೆ ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ರಚನೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಕಸಿತವಾಗಿದೆ. ಗತಕಾಲದಿಂದಲೇ ಮಾನವ ನ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮ, ಸತ್ಯ ಸಂಬಂಧಿತ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಉದ್ಘಾಟಿತ ಮಾಡಲು ಇಚ್ಛುಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಪ್ರಯೋಗಗಳು ಆಗಿವೆ ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಕೂಡ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ವಿಕಸಿತ ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಪ್ರಯಾಸಗಳ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆದರ್ಶವಾದ, ಭೌತಿಕವಾದ ಯೋಚನೆಗಳು ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಂದೆವು. ಫಲ-ಪರಿಣಾಮ ಮಾನವ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ನ್ಯಾಯದ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಇವತ್ತಿಗೂ ಸರ್ವಾಧಿಕ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಇದೆ.

ಉಕ್ತ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಸಹ – ಅಸ್ತಿತ್ವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಸಲು ಪ್ರಯಾಸ ಪ್ರಸ್ತುತ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸ್ವಯಂ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವಾಗಿ ಇರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ರಚನೆಗಳ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುವಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಪರಮಾಣುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸವಿರುವುದು ಮತ್ತು ವಿಕಾಸವಾಗುವುದೂ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಆಗುವ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಪರಮಾಣು ಸಂಘಟನ-ಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವದು. ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತಿನ ಇಚ್ಛೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ – ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ, ವೈಭವ, ಅದರ ನಿರಂತರತೆ – ಇದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪರಮಾಣುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಶಗಳ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು – ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದು ಪರಿಣಾಮದ

ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಪರಿಣಾಮದ ಅಮರತ್ವ, ಅದರ ನಿರಂತರತೆಯ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿಯೇ ಕಲ್ಪನೆ, ಭಾಸ, ಆಭಾಸ, ಪ್ರತೀತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹಲವಾರು ಪ್ರಯಾಸಗಳು ಆಗುವುದೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರಚನೆಗಳು ಸ್ಥಿತಿ –ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ದೃಷ್ಟಿಗೋಚರವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುವೇ ಕಾರ್ಯ ರತವಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಪರಿಣಾಮ ರತ ಪರಮಾಣುವೇ ಸಂಘಟನೆ-ತೃಪ್ತ ಪದದಲ್ಲಿ ಘಟಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಘಟನೆಗಾಗಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ಪರಿಣಾಮ ವಿಧಿಯೇ.

ಪರಿಣಾಮ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುಗಳನ್ನು ಹಸಿವು ಮತ್ತು ಅಜೀರ್ಣ ಪದದಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಅಜೀರ್ಣ ಪರಮಾಣು ತಮ್ಮ ಸಂಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಕೆಲವು ಪರಮಾಣುಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕುವ ಪ್ರಯಾಸದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಪರಮಾಣು ವಿಕಿರಣೀಯ ವೈಭವದಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ವಿಕಿರಣೀಯತೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು – ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯು ಸದಾ ಸದಾ ಕಾಪಾಡುತ್ತದೆ, ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಧ್ವನಿ, ತಾಪ, ವಿಧ್ಯುತ, ತಾನಾಗಿಯೇ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ನೆನೆದಿರುವ ಫಲಸ್ವರೂಪ ಊರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ ಕಾಪಾಡಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಚುಂಬಕೀಯ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ವಿಕಿರಣೀಯ ಪರಮಾಣು ತನ್ನ ಸಂಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಅಜೀರ್ಣತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಿರುತ್ತದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ತನ್ನ ಸಂಘಟನೆಯಿಂದ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕುವ ಪ್ರಯಾಸ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿಕಿರಾಣೀಯತೆ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಉಪಾರ್ಜಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಅಜೀರ್ಣ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಂಶದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ತಾಪದ ಅಂತರ್ನಿಯೋಜನೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ ಶಕ್ತಿಯು ಇರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಎರಡೂ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಅನುಸಾರ ವಿಕೀರಣತೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಹಸಿದ ಪರಮಾಣುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಳ್ಳುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರ ಹೆಸರು ಹಸಿದೆ ಪರಮಾಣು. ಪರಮಾಣುಗಳಲ್ಲಿ ಅಜೀರ್ಣ ಮತ್ತು ಹಸಿವು ಇರುವುದು ತೃಪ್ತ ಪರಮಾಣುವಿನ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ (ಅದರ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವವನು ಮಾನವನೇ). ಇಂತಹ ತೃಪ್ತ ಪರಮಾಣುವೇ ಸಘಟನೆ ತೃಪ್ತ ಪರಮಾಣುವೇ ಜೀವನ ಪದದಲ್ಲಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಫಲಸ್ವರೂಪ, ಬಲ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿ ಅಕ್ಷಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಕ್ಷಯಾತವಿನ ಅರ್ಥ ಎಷ್ಟೇ ವ್ಯಕ್ತ ಆದರೂ, ಕರ್ಚು ಮಾಡಿದರು ಕಡಿಮೆ ಆಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೇ ಆಸೆ ವಿಚಾರ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರೂ, ಕಡಿಮೆ ಆಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ, ಇನ್ನೂ ಪ್ರಖರ ಆಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಕ್ಷಯ ಹೆಸರು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಅಕ್ಷಯತೆಯನ್ನು ಮಾನವ ತನಲ್ಲಿಯೇ ಪರೀಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ಗುರುತಿಸಬಹುದು.

ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದೇ ಘಟಕ, ಮಾನವ, ಸ್ವಯಂ ತನ್ನ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡ ಬಹುದು ಹಾಗೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದೇ ಮಹಿಮೆವಶ ಮಾನವ ತನ್ನ ಸ್ವಯಂ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನರ ಮತ್ತು ನಾರಿ ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವುದು

ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನರ – ನಾರಿ ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ವೈಭವ. ಇದೇ ಪರಸ್ಪರ ಸಮಾನತೆಯ ಸೂತ್ರ. ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸುವುದೆ ಭ್ರಮೆಯ ದ್ಯೋತಕ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಸಂಘಟನೆ – ಪೂರ್ಣ ಪರಮಾಣುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಮತ್ತು ಚೈತನ್ಯ ಕ್ರಿಯಕಲಾಪದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದು ಮತ್ತು ಮಾನವ ಶರೀರದಿಂದ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ವೈಭವ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಆಶ್ವಾಸ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಇರುವ ಮೂಲ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಯನ ಮಾಡುವ, ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೂ ಇದನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಪ್ರವರ್ತಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸದ ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನ ಸಂಘಟನ-ಪೂರ್ಣ ಪದವೇ.

ಈ ಮೊದಲು ಹೇಳಿದ ವಿಧಿಯಿಂದ, ಭೌತಿಕ ಕ್ರಿಯೆ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆ, ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುವೇ ಇದೆ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಸಂಘಟನ-ಶೀಲತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಭಾರ ಬಂಧನ ಅಣು ಬಂಧನ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದೇ ಜೀವನ ಪರಮಾಣು ಭಾರ ಬಂಧನ ಅಣು ಬಂಧನದಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ನಿಹಿತ ಆಶಾ, ವಿಚಾರ, ಇಚ್ಛೆ, ಸಂಕಲ್ಪ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣಗಳ ಭೌತಿಕೀಯ ಅಳತೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಪನ ಮತ್ತು ಸಂಖ್ಯಾಕರಣೆ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭೌತಿಕೀಯ ಅಳತೆ ಭಾರವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಉಪಾಯ. ಈ ಸಾಕ್ಷ್ಯದಿಂದ, ಭೌತಿಕ ಪರಮಾಣುವೇ ವಿಕಾಸಕ್ರಮದ ಒಳಗಾಗಿ, ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣ ಪದದಲ್ಲಿ ಸಂಕ್ರಮಣ ಘಟನ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು ಮಾನವನಿಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುವೇ ಸಂಘಟನೆಶೀಲ ಪದದಲ್ಲಿ ಜಡ ಹಾಗೂ ಸಂಘಟನೆಪೂರ್ಣ ಪದದಲ್ಲಿ ಚೈತನ್ಯ. ವಿಕಾಸಕ್ರಮವಿಲ್ಲದೆ ವಿಕಾಸದ ಅಧ್ಯಯನವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಚೈತನ್ಯ ಪರಮಾಣು (ಜೀವನವೇ) ಪರಂಪರೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ವಿಕಾಸ, ವಿಕಸಿತ ಪದ, ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ, ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಹಾಗೂ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ತಥ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಜಾಗೃತಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಅಂದರೆ ಜಾಗೃತಿಯಿಂದಲೇ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ವೈಭವಿತವಾಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಿಯತಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ನಿಯತಿ ವಿಧಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪಿ ಅಸ್ತಿತ್ವ ವೈಭವ ವಿಧಿ, ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ, ಫಲ, ಪರಿಣಾಮ, ಅದರ ನಿರಂತರತೆಯಿಂದಿದೆ.

ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ, ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣ ಪದದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣ ಪರಮಾಣುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಮಾನವ "ಇರುವುದರ" ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅಧ್ಯಯನದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಅನುಭವದ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಮರಣೆಯಿಂದ ಅರ್ಥಗಳಿಂದ ಇಂಗಿತ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲು ಆಗುವುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶಬ್ಧಗಳ ಸ್ಮರಣೆ, ಶಬ್ಧಗಳ ಅರ್ಥಗಳಿಂದ ಇಂಗಿತ ವಸ್ತುಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದೇ ಜಾಗೃತಿ. ಸುಸ್ಪಷ್ಟತೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು.

ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸವಾಗುವುದರ ಅರ್ಥ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು, ಪರಮಾನು ಸಂಘಟನೆ – ಪೂರ್ಣ ಪದದಲ್ಲಿರುವುದು ಮತ್ತು ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣ ಪರಮಾಣು ಜಾಗೃತವಾಗುವುದು, ಇದೇ ನಿಯತಿ. ಇದು ಮಾನವ

ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಲು ಯೋಗ್ಯ ಶರೀರ ರಚನೆ ಮೊದಲಿಂದಲೇ ತಯಾರಾಗಿದೆ. ಈ ಶರೀರದಿಂದ ತನ್ನ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸಲು ಮಾನವ ಬಗೆಬಗೆಯ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಆದರೆ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸದ ಆಶಯ ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣ ಪರಮಾಣು ಎಂದು ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಆಗದೇಯಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಜೀವನ ಪದದ ಅಧ್ಯಯನ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಘಟಿತವಾಗುವ ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವನ ಪದದ ಅಧ್ಯಯನ ವಾಗಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರ ಉಲ್ಲೇಖ ಇಲ್ಲೇ ಮಾಡುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ.

ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣ ಪರಮಾಣು ಭ್ರಮೆವಶ ಶರೀರವನ್ನು ಜೀವನವೆಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ತನಕ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಭೌತಿಕ, ರಾಸಾಯನಿಕ, ವಿಕಾಸಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಶರೀರ ಹಾಗೂ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಹಾಗೂ ವಿಕಾಸದಿಂದ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ. ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರಮಾಣದ ಅರ್ಥವೇ ನ್ಯಾಯದಿಂದ, ಸಮಾಧಾನದಿಂದ, ಯಥಾರ್ಥತೆ, ವಾಸ್ತವಿಕತೆ, ಸತ್ಯತೆಯಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಆಗುವುದು. ಪ್ರಮಾಣಿತ ಆಗುವ ಅರ್ಥ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿದ್ದೇ ಇರುವುದು. ಈ ಮುನ್ನ ಹೇಳಿರುವ ಐದು ವಿಧಗಳು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಆಗುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪೀಳಿಗೆಯಿಂದ ಪೀಳಿಗೆ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಆಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ, ಇದೇ ಜಾಗೃತ ಪರಂಪರೆ.

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಈ ವೈಭವ ನೋಡಬಹುದು, ಅವನು ಉಪಯೋಗಿ, ಸದುಪಯೋಗಿ, ಪ್ರಯೋಜನಶೀಲ, ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸಿರುವ, ಶೋಧ, ಅನುಸಂಧಾನ ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮೂಲಕ, ಅಧ್ಯಯನಮೂಲಕ, ಅಭ್ಯಾಸಮೂಲಕ, ಲೋಕವ್ಯಾಪೀಕರಣೆ (ಲೋಕ ವ್ಯಾಪಕ ಪ್ರಚಾರ) ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಈ ಮೊದಲು ಹೇಳಿರುವ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡಲು ಎಷ್ಟೇ ಪ್ರಯೋಗಗಳು ಆಗಿವೆಯೋ ಅವೆಲ್ಲರ ಲೋಕವ್ಯಾಪೀಕರಣೆ ಆಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಗಾಗಿ ಆಗಿರುವ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯೋಗಗಳು ಆಗಿವೆಯೋ, ಅವುಗಳ ಲೋಕವಾಪೀಕರಣೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಾನವನ ಪರಿಭಾಷೆಯೇ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಗೊಳಿಸುವವನು, ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ಗೋಳಿಸುವವನು (ಆಶಿಸುವನು ಕೂಡ ಆಗೇ ಇರುತ್ತಾನೆ).

ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಆಗುತ್ತಾ ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣತೆ ಒಂದು ಸಂಕ್ರಮಣ ಘಟನೆ. ಸಂಕ್ರಮಣದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಪುನಃ ಪೂರ್ವ ಸ್ಥಿತಿಲ್ಲಿ ಬರದೇ ಇರುವುದು. ಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಪರಮಾನುವಿನಿಂದ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳ ಕಡಿಮೆ ಅಥ ಹೆಚ್ಚು ಆಗುವುದರಿಂದ ಮುಕ್ತಿ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಶರೀರ ಮಾತು ಜೀವನದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಿಂದ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ವೈಭವಿತವಾಗಿದೆ. ಜೀವನ ಜಾಗೃತಿಯೇ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿತವಾಗುವ, ವೈಭವಿತವಾಗುವ, ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ, ಅನುಭವಗಳ ಬೋಧ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ, ಚಿಂತನ ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮ, ಸತ್ಯದಿಂದ ಸಮುಚಿತ ತುಲನ ಕ್ರಿಯೆ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ (ವಿಚಾರ ಕ್ರಿಯೆ) ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯಗಳ ಆಸ್ವಾದನೆ ಕ್ರಿಯೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮೌಲ್ಯಗಳ ಆಸ್ವಾದನೆ ಕ್ರಿಯೆಮೂಲಕ ಕಾರ್ಯ-

ವ್ಯವಹಾರ ಯಾವಾಗ ಸಂಭವ ಎಂದರೆ ಸಂಬಂಧಗಳ ಗುರುತು ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ ನಂತರವೇ ಮೌಲ್ಯಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಸಂಬಂಧಗಳ ಸಹಿತ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಹಾಗೂ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಸಹಿತ ವಸ್ತುಗಳ ಅರ್ಪಣೆ- ಸಮರ್ಪಣೆ, ವಸ್ತುಗಳ ಅರ್ಪಣೆ-ಸಮರ್ಪಣೆಯ ಜೊತೆ ಅದರ ಉಪಯೋಗಿತೆ, ಸದುಪಯೋಗಿತೆ, ಪ್ರಯೋಜನಶೀಲತೆ ಪ್ರಾಣಿತವಾಗುತ್ತಾ ಅರ್ಥಾತ್ ವೈಭವಿತ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಕೇವಲ ಮಾನವನೇ ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ ಪ್ರಸ್ತುತ ಮಾಡುವ ಯೋಗ್ಯ ಘಟಕ.

ಜಾಗೃತಿಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ವರೂಪ ತಿಳಿವಳಿಕೆ, ನಂಬಿಕೆ, ಗುರುತಿಸುವಿಕೆ, ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು. ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ, ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಜೀವಾವಸ್ಥೆ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಗುರುತಿಸುವುದು, ನಿರ್ವಹಿಸುವುದರ ಜೊತೆ ತಮ್ಮ ನಡತೆಯನ್ನು "ತ್ವ " ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನ ಜೊತೆ ಗುರುತಿಸುವುದ, ನಿರ್ವಹಿಸುವುದರ ಸಹಿತ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಮತ್ತು ನಂಬಿಕೆ ಒಂದೇ ಅವಶ್ಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಆಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾನ ತರದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಮಾನವ ಕುಲದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ತಿಳಿವಳಿಕೆ, ನಂಬಿಕೆಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವ ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವ ತಥ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಮೂಲ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುವೇ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯೇಕಲಾಪಗಳ ಮೂಲ ವಸ್ತು. ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮ ವಿಕಾಸದ ಫಲಸ್ವರೂಪ ಭೌತಿಕ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಸಂಘಟನ-ಶೀಲ ಪರಮಾಣುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದ ವೈಭವ ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ, ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಸಮೃದ್ಧ ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ರಚನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸದ ಪ್ರಥಮ ಚರಣ ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದರ ಫಲಸ್ವರೂಪ ಜೀವನ ಒಂದು ಚೈತನ್ಯ ಘಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷಯ ಕ್ರಿಯೆ ಆಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಜೀವನ ಪರಮಾಣು ಜಾಗೃತ ಆಗುವುದು (ಕ್ರಿಯೆಪೂರ್ಣತೆ) ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸದ ಎರಡನೆಯ ಚರಣ ಮತ್ತು ಈ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದು (ನಡತೆಪೂರ್ಣತೆ) ಅಂತಿಮ ಚರಣ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಘಟನೆ – ಪೂರ್ಣತೆ, ಕ್ರಿಯೆಪೂರ್ಣತೆ, ನಡತೆಪೂರ್ಣತೆ, ಈ ಮೂರೂ ಚರಣಗಳಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಮಾತು ಜಾಗೃತಿ ಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸದ ಅರ್ಥವೇ ಇದು.

೪. ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಸ್ವರೂಪ

ಭೌತಿಕ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಹಾಗೂ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ, ಮಾನವನ ಅಧ್ಯಯನ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಇದರ ಮೇಲೆ ಗತಕಾಲದಿಂದಲೇ ಆಯಾಸಗೊಳ್ಳದೆ ಪ್ರಯಾಸಗಳೂ ಆಗಿವೆ. ಮಾನವನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಮಾನವತ್ವವನ್ನು ಗುರುತಿಸದೆ ಮಾಡಲಾದ ಅಧ್ಯಯನದರಲ್ಲಿ ಭೌತಿಕ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪಗಳ ಅಧ್ಯಯನವೂ ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇದ್ದವು. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭೌತಿಕ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪಗಳ ಬಗೆ ಆದ ಅಧ್ಯಯನಗಳ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಿತವಾಗಿಯೂ ಮಾನವನನ್ನು ಅರಿತುಕೊಲ್ಳುವುದು ಪೂರ್ಣವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಇದನ್ನು ಹಿಂಗೆ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಭೌತಿಕ ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯಕಲಾಪದ ಸೂತ್ರ ಈಗಿನತನಕ ಮಾನವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿದೆಯೋ, ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾನವನ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಮಾನವರು, ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಇರುವುದರಿಂದ, ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಮಾನವತ್ವ, ಮಾನವನ ನಡತೆ, ಮಾನವನ ಮಾನಸಿಕತೆ, ಮಾನವನ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡುವುದು ಸಂಭವವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಘೋಷಣೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಾರಂತರದಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಸನ ಸಂಸ್ಥೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆ, ಧರ್ಮ ಸಂಸ್ಕಾರ ಸಂಸ್ಥೆ, ಪ್ರೌದ್ಯೋಗಿಕಿ ಸಂಸ್ಥೆ, ವ್ಯಾಪಾರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸ್ಥಳಿಯ ರಿಕ್ತತೆಯೇ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು.

ಪರಮಾಣುವೇ ಭೌತಿಕ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತದೆ, ಎಂಬುವ ಮಾತು ಈಗಾಗಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಜೀವನ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣ ಪರಮಾಣು ಇರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಭೌತಿಕ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪ ವಿರಲಿ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪ ವಿರಲಿ ಅಥವಾ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪವಿರಲಿ, ಈ ಮೂರೂ ವಿಧಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು, ವಿವಿಧತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು, ಏಕತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು, ಇದು ಅವುಗಳ ನಡತೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ನಾವು ಮಾನವರು ಅದನ್ನು ನಿರ್ಧಾರಿತ ಮಾಡಬಹುದು. ಹಾಗೆಯೇ, ಮಣ್ಣು, ಕಲ್ಲು, ಧಾತು, ಕತ್ತೆ, ಕುದುರೆ, ಬೆಕ್ಕು, ನಾಯಿ, ಇರುವೆ, ಆನೆ, ಇವುಗಳ ನಡತೆಯ ಆಧಾರವೇ ಇವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಇವುಗಳ ಜೊತೆ ಮಾನವನ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಿರ್ಧಾರಿತ ಮಾಡಬಹುದು.

ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಮಾನವ, ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ಭೌತಿಕ ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆ (ಶರೀರದ) ಸಂಯುಕ್ತ ಸ್ವರೂಪವಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಪರಮಾನು ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನದ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪವನ್ನು ಸಂಪನ್ನ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಜೀವನವೇ ಆಸೆ, ವಿಚಾರ, ಇಚ್ಛೆ, ಸಂಕಲ್ಪ (ಋತಂಭರ) ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು (ಅನುಭವ) ಅಭಿವ್ಯಕ್ತ, ಸಂಪ್ರೇಷಣೆ, ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ, ಮಾನವನಲ್ಲಿ, ಮಾನವನಿಂದ, ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ವಸ್ತು.

ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯನ್ನು ಸುಖ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇದು ಸಮಾಧಾನದ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣ. ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಅರ್ಥಾತ ವ್ಯವಹಾರ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣ ಸಮಾಧಾನದ ರೋಪದಲ್ಲಿ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭ್ಯಾಯ, ಸಹ-ಅಸ್ತಿವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನರ ಮಾತು ನಾರಿ ಇದರ ಅನುಭವ ಮಾಡಬಹುದು. ಸಮಾಧಾನವೇ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಸುಖ ಎಂಬುವುದು ತಿಳಿದುಬಂದಿತು. ಸುಖದ ಪ್ರಮಾಣ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನದ ಧೃವೀಕರಣೆ ಆಯಿತು. ಸಮಾಧಾನ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ಅಥವ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಅಥವ ಜೀವನ ಜಾಗೃತಿಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ, ಸಂಪ್ರೇಶನ, ಪ್ರಕಾಶನವಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ, ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ಪರಂಪರೆಗಾಗಿ ಅತಿ ಅನಿವಾರ್ಯ ಬಿಂದು. ಮನ ಸ್ವಸ್ಥತೆಪೂರ್ವಕ ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯವಸ್ಥಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಮಾನವನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ರಾಸಾಯನಿಕ- ಭೌತಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಸೀಮಿತವಾಗದೆ ಇರುವ ಪ್ರಧಾನ ಕಾರಣ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆ ಇರುವುದು. ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸಾಕ್ಷೀ ಮಾನವನೇ. ಯದ್ಯಪಿ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆ ಇರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಶರೀರದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಸೀಮಿತ ವಾಗಿವೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜೀವಿ ವಂಷಾನುಷಂಗಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುತಲಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಸಂವೇದನೆಗಳ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸೀಮಿತ ವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಂಜ್ಞಾನಶೀಲತೆ (ತಿಳಿವಳಿಕೆ, ನಂಬಿಕೆ) ಮತ್ತು ಸಂವೇಧನಶೀಲತೆ (ಗುರುತಿಸುವುದು, ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು)

ಎರಡರ ಪ್ರಭಾವ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಸಂವೇದನೆಗಳು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿವೆ, ಆದರೆ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಜ್ಞಾನಶೀಲತೆ ಮತ್ತು ಸಂವೇದನ ಶೀಲತೆ, ಎರಡೂ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಸಂಜ್ಞಾನಶೀಲತೆಪೂರ್ವಕ ಸಂವೇದನೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ಪಡೆದಿರುತ್ತವೆ. ಇದು ಜಾಗೃತಿ ಪೂರ್ಣ ಅಥವಾ ಸಹಜ ಮಾನವನ ಮೌಲಿಕತೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಜ್ಞಾನೀಯತೆಯಿಂದ ಸಂವೇದನೆಗಳು ನಿಯಂತ್ರಿತ, ಸಂತುಲಿತ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಯೋಜನಶೀಲವಾಗಿರುವುದೇ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಮೌಲಿಕತೆ. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯೋಜನ ಸಂಜ್ಞಾನೀಯತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಮಾನವನ ಪರಿಭಾಷೆ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುವವನು, ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿದೆ. ಇದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ, ಮಾನವನಿಂದ, ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ಸ್ವಸ್ಥ ಮನಸ್ಸಿನವನು ಆಗಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಇದನ್ನು ಸರ್ವ ದೇಶ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಸಾಯನಿಕ, ಭೌತಿಕ ಮಾತು ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಕಾಶನ ರೂಪಿ ಮಾನವ ಅನ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿ, ಜೀವಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ, ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಖನಿಜ ಪ್ರಕೃತಿಗಿಂತ ಬಿನ್ನವಾಗಿರುವುದು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಚಾರದ ಅನುಸಾರ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನದ ಅನುಸಾರ ಸರ್ವ ಮಾನವನನ್ನು ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆ ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು ಆವಶ್ಯಕ, ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲ ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಆ ಅವಸ್ಥೆಗಳ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಡತೆಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ಯಥಾ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಹಿತ ಪುಷ್ಟಿಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ, ಬೀಜದಿಂದ ವೃಕ್ಷ, ವೃಕ್ಷದಿಂದ ಬೀಜದ ವರೆಗೆ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಪುಷ್ಟಿ ಜೊತೆಗೆ ವಂಷಾನುಶಂಗಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಬಾಳುವ ಆಸೆಯ ಜೊತೆ ನಡವಳಿಕೆ ತೋರುತ್ತಾ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಹಲವಾರು ಸುಸ್ಪಷ್ಟ ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ನಂತರ ಇದೂ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿತ್ತು, ಮಾನವನ ನಡತೆ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಪುಷ್ಟಿ, ಆಸೆ ಸಹಿತ ಸುಖವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು, ಇದ್ದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ.

ಮಾನವನ ನಡತೆ ಮೌಲ್ಯ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯ, ನೈತಿಕತೆಯ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮೌಲಿಕತೆಯಿಂದಲೇ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಮೌಲೀಕರಣೆ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆ, ಅದರ ನಿರಂತರತೆ, ಅದರ ಸ್ವೀಕೃತಿ, ಒಂದು ಮೌಲಿಕತೆ. ಇದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಗಳ ಗುರುತಿಸುವುದು, ಮೌಲ್ಯಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆ, ಮೌಲೀಕರಣೆ, ಪರಸ್ಪರ ಉಬಯ ತೃಪ್ತಿ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಮೌಲ್ಯ ಮಾತು ಮೌಲಿಕತೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ನಡತೆಯ ಎರಡನೆಯ ಭಾಗ ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಸ್ವಧನ, ಸ್ವನಾರಿ, ಸ್ವಪುರುಷ, ದಯೆ ಪೂರ್ಣ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಇದರಿಂದ ಮಾನವನ ಮೌಲಿಕ ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಅಥವಾ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೂರನೇಯ ವಿಧದಲ್ಲಿ ನೈತಿಕತೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ನೀತಿ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಅರ್ಥ ನೀತಿಯ ಅಪೇಕ್ಷ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣವಿರುವುದು

ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಮಾಣದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜಾಗೃತ ನರ- ನಾರಿ ತಮ್ಮ ತನು, ಮನ, ಧನ ರೂಪದ ಅರ್ಥದ ರಕ್ಷಣೆ, ಸದುಪಯೋಗದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ವಿಧಿಗಳು ರಾಜನೀತಿ ಮತ್ತು ಸದುಪಯೋಗ ವಿಧಿಗಳು ಧರ್ಮ ನೀತಿ ಮತ್ತು ಪರಿವಾರದ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಯೇ ಅರ್ಥನೀತಿಯ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕೇಳಿಬರುತ್ತದೆ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ, ಮಾನವತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ ಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯ ಘಟಕ. ಇದರಲ್ಲಿರುವ ಮುಖ್ಯ ಬಿಂದು – ಸ್ವಯಂನನ್ನು, ಸ್ವಯಂಗಾಗಿ, ರಾಸಾಯನಿಕ, ಭೌತಿಕ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಅಧ್ಯಯನ ಪೂರ್ವಕ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದರ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮಹಿಮೆ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಇದರ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಗಮನದಲ್ಲಿರುವುದು ಅತಿ ಆವಶ್ಯಕ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಮಾನವ ಶೋಧ ಮಾಡಲು ತತ್ಪರವಾಗಿರಲು ಕಂಡುಬರುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹ ತತ್ಪರತೆ ಜಾಗೃತಿ ಸಹಜ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸರ್ವ ಶುಭದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆವಾಗಲೇ, ಸರ್ವ ಮಾನವ ಸಮಾಧಾನ ಪೂರ್ವಕ ವ್ಯಕ್ತ ಆಗಲು, ಅರಿವಿನಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕುಟುಂಬ ಸಮಾಧಾನಿತ ಹಾಗೂ ಸುಖ ಪೂರ್ವಕ ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಫಲಸ್ವರೂಪ ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪ್ರಭಾವಿತವಾಗುವ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದೇ ಮುಖ್ಯ ಬಿಂದು. ಇದೇ ಸರ್ವ ಶುಭದ ಪ್ರಮಾಣ, ಏಕೆಂದರೆ ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದಲೇ ಮಾನವ ಸುಖ ಶಾಂತಿಯ ಅನುಭವ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಿಂದ ಸಂತೋಷ, ಆನಂದ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಲಕ್ಷ್ಯ (ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ, ಆನಂದ) ಸಾರ್ಥಕ ಆಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಜೀವನ ಲಕ್ಷ್ಯ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸಾರ್ಥಕ ವಾಗುವುದೇ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾಪನದ ಸಾರ್ವಭೌಮತೆ. ಇಂತಹ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಸಹಿತ, ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ತನ್ನಲಿಯೇ ಸ್ವಯಂನನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಮತ್ತು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಮಾಣದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಅರಿವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸೂತ್ರ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ನಿಯತಿ ಸಹಾಜ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ನಿಯತಿ ವಿಧಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮ ವಿಕಾಸ, ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ, ಜಾಗೃತಿ, ಸಹಜ ಪ್ರಮಾಣ ಪರಂಪರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಭೌತಿಕ ರಾಸಾಯನಿಕ ರಚನೆ ಶರೀರ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪದ ಸಂಯುಕ್ತ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ, ಸಂಪ್ರೇಷಣೆ, ಪ್ರಕಾಶನದ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ.

ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ – ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಸಹಜ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಜೀವನ ಲಕ್ಷ್ಯ (ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆ) – ಪ್ರಮಾಣವೇ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ, ಆನಂದವನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಕಾರದ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಸದಾ – ಸದಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸಫಲತೆಯೇ ಮಾನವ ಕುಲದ ಸೌಭಾಗ್ಯ.

ಮಾನವ ಕುಲ ಮತ್ತು ರಾಸಾಯನಿಕ-ಭೌತಿಕ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪದ ಸಾರ್ಥಕ ಪ್ರಮಾಣ

ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಸ್ತು ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ರಾಸಾಯನಿಕ, ಭೌತಿಕ ಹಾಗೂ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ಇದರಿಂದ, ಇವುಗಳ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯ ಸಂಪೂರ್ಣ

ಕಿರ್ಯಾಕಲಾಪ, ವ್ಯವಹಾರ, ಯೋಚನೆ, ವಿಚಾರ ಇದೆ. ಇದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಧ್ಯಯನ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಇಕಾಯಿ ರಾಸಾಯನಿಕ, ಭೌತಿಕ ಹಾಗೂ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಲಕ್ಷಿತವಾಗಿದೆ. ಸಂಘಟನೆ-ಶೀಲ ಪರಮಾಣುವಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅಣು ಅಣು ರಚಿತ ಪಿಂಡ, ಪ್ರಾಣಕೋಶ, ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಪಂಚ, ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚ, ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದು, ತಮ್ಮ-ತಮ್ಮ ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಈ ಧರಣಿ ಎಲ್ಲಗಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣ. ಧರಣಿ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಭೌತಿಕ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪ ಪದಾರ್ಥ, ಪ್ರಾಣ, ಜೀವ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಸಾಕ್ಷಿ ಏನು ಇರಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಾಕ್ಷಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅರ್ಥಾತ್ ಪದಾರ್ಥ, ಪ್ರಾಣ, ಜೀವಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯ ನಿಶ್ಚಿತ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪದ ಅನುಸಾರ ಮಾನವ ತನ್ನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವುದರ ವಿಶ್ವಾಸ ಮಾಡಬಹುದು.

ಮಾನವನಿಗೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪಿ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಹಾಜ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸ್ವಯಂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಾಳುವ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೋರ್ಥ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾನವನನ್ನು ಒಂದು ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದಾಗುತ್ತದೆ. ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಮಾನಸಿಕತೆಯ ಪೂರ್ಣ ಅರಿವು ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ weave ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸರ್ವ ಶುಭದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕ ವಾಗಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು ಮಾನವ ಕುಲಕ್ಕಾಗಿ ಪರಮ ವೈಭವ, ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಕುಲ ಮಾನವ ಸಂಚೇತನದಿಂದಲೇ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಕಾರಣ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವ ತನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಮಾನವ ಜಾತಿ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಪ್ರಧಾನ, ಜೀವಿ ಜಾತಿ ಸ್ವಭಾವ ಪ್ರಧಾನ, ವನಸ್ಪತಿಗಳು ಗುಣ ಪ್ರಧಾನ, ಪದಾರ್ಥ ರೂಪ ಪ್ರಧಾನ. ಮಾನವ ಧರ್ಮ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸುಖದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಮಾಧಾನಿತ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಸರ್ವತೊಮುಖಿ ಸಮಾಧಾನ ಪೂರ್ಣ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಕಾರವೇ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪರಂಪರೆ ಮತ್ತು ಸ್ರೋತ. ಇದೇ ಜಾಗೃತ ಪರಂಪರೆ.

೫. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸ್ಥಿರ,

ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪಿ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿ ನಿಶ್ಚಿತ ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ನಾವು ಮಾನವ ಈ ತಥ್ಯವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಸರ್ವ ಶುಭದ ದೃಷ್ಟ, ಕರ್ತಾ, ಭೋಕ್ತಾ, ಅದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದ ಕಂಡುಬರುವ ಜ್ಞಾನ, ವಿಜಾನ, ವಿವೇಕದ ಧಾರಕ ವಾಹಕ ಕೇವಲ ಜಾಗೃತ ಮಾನವನೇ. ಈ ತಥ್ಯ ನಮಗೆ ಹಲವು ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ದರ್ಶನ, ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕದಿಂದಲೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಸರ್ವ ಶುಭ ಘಟನೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಹಜ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಸಮಸ್ತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸರ್ವ ಶುಭ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ತಲಪು ಮತ್ತು ಪ್ರಕಟಣೆ ರೂಪ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾರ್ವಭೌಮ, ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನವೇ ಒಂದು ಸ್ರೋತ. ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನದ ಸ್ವರೂಪ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪಿ ಅಸ್ತಿತ್ವ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ, ಚೈತನ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿ ರೂಪಿ ಜೀವನ ಜ್ಞಾನ, ಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆ ರೂಪಿ ಕ್ರಿಯೆ ವ್ಯವಹಾರ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ಜ್ಞಾನವೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪಿ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕು

ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಮೂಲ ಸ್ವರೂಪ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಂದೊಂದು ವಸ್ತು ಮುಳುಗಿರುವುದು, ನೆನೆದಿರುವುದು ಹಾಗೂ ಆವರಿಸಿರುವುದು. ಇದೇ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದ ನಿತ್ಯ ಸ್ವರೂಪ. ಇದು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಕಡಿಮೆ ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಹರಡುವುದು ಅಥವಾ ಸಂಕುಚಿತವಾಗುವುದು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರಕಟಣೆ ಅನುಸಾರವೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಘಟಕಗಳ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ನಿಶ್ಚಿತ ದೂರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಬೇರೆ ಪರಮಾಣು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪರಮಾಣು ಸಂಘಟನೆ ಫಲನದಲ್ಲಿಯೇ ಒಳ್ಳೆ ನಿಶ್ಚಿತ ದೂರದಲ್ಲಿ ಚರಿತಾರ್ಥ ಆಗುತ್ತಿರುವುದು ಅರಿವಾಗಿದೆ. ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯ ಹೆಸರೇ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಿಂದಲೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಇಕಾಯಿ ಅಥವಾ ಸಂಪೂರ್ಣ ಇಕಾಯಿ ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಯಂವಿನ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದಲೂ ಇದೇ ಸ್ಥಿತಿ ಉದ್ಘಾಟಿತ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಂದರೆ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿ ಸಂಪನ್ನತೆಯಿಂದಲೇ, ಮಾನವತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿ ಜಾಗೃತಿಯ ನಂತರವೇ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಜಾಗೃತಿ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವುದು, ಮಾನವ ಅರಿವು, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ, ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಫಲವಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ಮಹಿಮೆ, ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇದೂ ಅರಿವಾಯಿತು ಮಾನವನೇ ಅರಿವುಳ್ಳವನಾಗಲು ಯೋಗ್ಯ. ಮಾನವ ಸ್ಥಿರತೆ ನಿಶ್ಚಯತೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡ ನಂತರವೇ ಸ್ವಯಂ ನಿಶ್ಚಯತೆ ಮತ್ತು ಸ್ಥಿರತೆಗಾಗಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವನಿಗೆ ಅರಿವುಳ್ಳವನಾಗಲು ಆವಶ್ಯಕ, ಇದರ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಅಂದರೆ ಅರಿವಿನ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

೬. ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯ ಸ್ಥಿರತೆ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಯತೆ

ನಿಶ್ಚಯತೆ, ಸ್ಥಿರತೆ ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಚಿರ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪಿ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಸ್ವೀಕೃತಿಯ ಆಧಾರ. ಇದು ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸರ್ವೇಕ್ಷಣೆ ಮುಖಾಂತರ ತಿಳಿಯುವ ತಥ್ಯ. ಸ್ವಯಂನನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿದರೂ ಇದೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸ್ಥಿರತೆ, ನಿಶ್ಚಯತೆಯನ್ನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ, ಅಸ್ಥಿರತೆ ಅಥವಾ ಅನಿಶ್ಚಯತೆಯನ್ನಲ್ಲ. ಸ್ಥಿರತೆಯ ಸಹಜ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ನಿಶ್ಚಯತೆ

ಇರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿ ಸಹಜ ನಿಶ್ಚಯತೆ, ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವನದ ಐದು ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಸ್ಥಿತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಐದು ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಗತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಆಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ವಿಕಾಸ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿ ಸಹಜ ನಿಶ್ಚಯತೆ, ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ. ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವವನೂ ಮಾನವನೇ. ಅಧ್ಯಯನದ ನಂತರ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವವನೇ ಮಾನವ, ಪ್ರಮಾಣಿತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಾಳುವವನೂ ಮಾನವನೇ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನೇ ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ. ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆ ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಗತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಚಯನ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ಇಚ್ಛೆ, ಋತಂಭರ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪರಾವರ್ತನೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಐದು ಸ್ಥಿತಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಆಸ್ವಾದನೆ, ತುಲನ, ಚಿಂತನ, ಬೋಧ ಹಾಗೂ ಅನುಭವ ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅವಾಗಲೇ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಅನುಭವ ಪ್ರಮಾಣ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಜೀವನದ ಐದು ಸ್ಥಿತಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಬಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಐದು ಗತಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಶಕ್ತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ.

ಜಾಗೃತ ಜೀವನದಿಂದ ಸಂಬಂಧ ಮತ್ತು ಅದರ ನಿರ್ವಾಹ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಯೋಜನೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗುವ ಚಯನ – ಆಸೆ, ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳುವ ಆಸೆ, ಇದು ಮೊದಲನೇಯ ಜೀವನ ಶಕ್ತಿ. ಎರಡನೆಯದು ಆಸೆಯ ಅನುರೂಪ ಅರ್ಥಾತ ಜಾಗೃತ ಜೀವನ ಸಹಜ ಆಸೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದೇ ವಿಚಾರ. ಮೂರನೆಯದು, ಜಾಗೃತ ಜೀವನದ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯ ಅನುರೂಪ ಚಿತ್ರಣವಾಗುತ್ತಾ ಇರುವುದೇ ಇಚ್ಛೆ. ಜಾಗೃತ ಜೀವನದ ನ್ಯಾಯ ಧರ್ಮ ಸತ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಯೋಜನಕರ ಮತ್ತು ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಮಾಡುವುದೇ ಋತಂಭರ. ಐದನೇ ಕ್ರಿಯೆ ಅನುಭವದ ಪ್ರಮಾಣಗಳ ಹೆಸರು ಪ್ರಮಾಣಿಕತೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಐದು ಶಕ್ತಿಗಳಿರುವುದು ಮಾನವನಿಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಐದು ಬಲಗಳ ಪ್ರಮಾಣಿಕತೆ ಇರುತ್ತದೆ -

- ಜಾಗೃತ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಅದರ ನಿರಂತರತೆ ಕ್ರಿಯೆಯೇ ಆತ್ಮ
- ಅನುಭವದ ಯಥಾವತ ಬೋಧ ಮಾಡುವ ಅಂದರೆ ಪೂರ್ಣತಯ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ ಬುದ್ಧಿ.
- ಅನುಭವ ಅಂತೆಯೇ ನ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮ, ಸತ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ನಿರಂತರತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆ ಚಿಂತನ ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆ ಚಿತ್ತ.
- ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿರುವ ನ್ಯಾಯ ಧರ್ಮ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ತುಲನ ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆ ವೃತ್ತಿ.
- ತುಲನದಂತೆಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮೌಲ್ಯ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯ, ನೈತಿಕತೆಯ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಅಥವಾ ಆಸ್ವಾದ ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆ ಮನ

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಐದು ಬಲ ಹಾಗೂ ಐದು ಶಕ್ತಿಗಳ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ.

ಜಾಗೃತ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣ ಅಥವಾ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮಾಣ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವರೂಪಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನುಭವದೇ ಪ್ರಕಾಶ ಇದೆ. ಅನುಭವದ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣದ ಅತಿರಿಕ್ತ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ವಸ್ತು ಒಳಗೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಪರಮ, ಪಾವನ, ಪೂರ್ಣ ನಾಮದಿಂದಲೂ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡನೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ಪ್ರಮಾಣಗಳ ಪರಮ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಸಂಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ, ಸಂಕಲ್ಪದ ಚಿತ್ರಣ ಇಚ್ಛೆಗಳಲ್ಲಿ, ಇಂತಹ ಚಿತ್ರಣಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ, ಇಂತಹ ವಿಚಾರಗಳ ಆಸ್ವಾದ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಚಯನ ಕ್ರಿಯೆ ಆಸೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿತವಾಗುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಇವೆಲ್ಲ ಹತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜೀವನ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪನ್ನತೆ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ಅಧ್ಯಯನ ಗಮ್ಯ ವಸ್ತು. ಸ್ಥಿತಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಅನುಭವಗಾಮಿ ಮತ್ತು ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು ಮತ್ತು ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ, ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ, ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಗಾಗಿ ಮೂರನೇ ಯಾವುದೇ ಸಾರ್ಥಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ, ವಿಧಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಮಾನವ ಸಹಜ ವಿಧಿಯಿಂದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇದೇ ಪರಮವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿರುವುದೇ ಪರಮ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಫಲವಾಗಿ ಮಾನವ ಸಚೇಷ್ಟವಾಗಿರುವುದೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಇದು ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅನುಭವ, ಜೀವನ ಸಹಜ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ವೈಭವ ಕ್ರಿಯೆ. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಪ್ರಮಾಣ ಪರಂಪರೆ ಮಾನವ ಕುಲ ಚರಿತಾರ್ಥವಾಗುವುದು ಸಮೀಚೀನವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿಶ್ಚಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾನೀಕರಿಸುವ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನರ ಮತ್ತು ನಾರಿಗೆ ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿದೆ.

ಅನುಭವವೇ ಜಾಗೃತಿ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಪರಮ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ, ಸಂಪ್ರೇಷಣೆ, ಪ್ರಕಾಶನ. ಪರಮ, ಇದರ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಅನುಭವ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಏನೂ ಇಲ್ಲ, ಹಾಗೂ ಜೀವನ, ಇದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅನುಭವದಿಂದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಜೀವನ ತೃಪ್ತಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲಿ ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನುಭವವೇ ಪರಮ, ಇದೇ ಆನಂದ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ, ಪರಂಪರೆಯಿಂದ, ಪರಂಪರೆಗಾಗಿ ಪರಮವಾಗಿದೆ. ಇದರ, ಅಂದರೆ, ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಮೌಲೀಕರಣೆ ಪ್ರಣಾಳಿ, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ನ್ಯಾಯ ರಕ್ಷಣೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ನ್ಯಾಯ ರಕ್ಷಣೆ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸ್ಥವಾಗಿರುವುದು, ಆಶ್ವಸ್ಥವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಫಲಸ್ವರೂಪ ಜೀವನ ಸಹಜ ಸಂಪೂರ್ಣ ವೈಭವ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ಮಾರ್ಗ ಪ್ರಶಸ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಜಾಗೃತ ಪರಂಪರೆ. ಮಾನವನ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದೇ ಜೀವನ ತೃಪ್ತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ. ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇರುವುದು, ವ್ಯವಸ್ಥೆವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಇದೇ ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾನವ ಜೀವನದ ಪ್ರಮಾಣ. ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯ ಪರಮ ವೈಭವ.

ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ರೂಪಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಉಪಲಬ್ಧಿ. ಈ ಉಪಲಬ್ಧಿಗಳಲ್ಲೇ ಸ್ಥಿರತೆ ನಿಶ್ಚಯತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಜಾಗೃತವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರತೆ, ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಹಜ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ, ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪೀಳಿಗೆಯಿಂದ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥವಾಗುವುದೇ, ಮಾನವನ ಏಳಿಗೆ, ವೈಭವ, ರಾಜ್ಯ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ರಾಜ್ಯದ ಪರಿಭಾಶಯೇ ವೈಭವ. ಏಳಿಗೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಮೌಲಿಕತೆ ರೂಪದ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಸೇರುವುದು ಅಥವಾ ಸೇರುವುದರ ಕ್ರಮ. ವೈಭವ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲೇ ಪರಿವಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಥವಾ ವಿಶ್ವ ಪರಿವಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದು ಮಾನವನ ಸೌಭಾಗ್ಯ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಕಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಮೂಲ ವೈಭವ. ವೈಭವವೇ ರಾಜ್ಯ ಅಥವಾ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಅರ್ಥವೇ ಮಾನವನ ವೈಭವ. ಈ ವೈಭವ ಅರಿವಿನಿಂದಲೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಇದು ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಲೋಕವ್ಯಾಪಿಕರಣೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ದ್ರೋಹ, ವಿದ್ರೋಹ, ಶೋಷಣೆ ಮತ್ತು ಯುದ್ಧ ಮುಕ್ತವಾಗಿರುವುದು ಇದರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ ಸಮೃದ್ಧಿ ಅಭಯ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಿಂದಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಯುದ್ಧ ಮತ್ತು ಸಂಘರ್ಷ ಮುಕ್ತ ಜಾಗೃತಿ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯುದಯ ಸಹಜ ಪ್ರಮಾಣ ಯುಕ್ತ ಪರಂಪರೆಯೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆ. ಅರಿವಿನಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಅಂದರೆ ನರ-ನಾರಿ ತಮ್ಮ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದು ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಿರತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದ ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಯತೆ ಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆಯ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

೭. ಉಷ್ಣ ಮತ್ತು ಧರಣಿಯ ಸಮತೋಲನ

ಮಾನವೇತ್ತರ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ಖನಿಜ ಸಂಪದದಿಂದ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಹರಡಿರುವ ಗಿಡ ಮರಗಳು ಮತ್ತು ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚದ ರೂಪದಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಈ ಧರಣಿ ಬೆಟ್ಟ, ವನ, ನದಿ, ನಾಳ, ಜೀವಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿವೆ. ಸಂಪನ್ನತೆಯ ಅರ್ಥ, ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಇವೆಲ್ಲ ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇದೇ. ಧರಣಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಖನಿಜಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ದ್ರವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ ಮತ್ತು ಇದರ ಮೇಲೆ ಹರಡಿರುವ ರಸಾಯನ ಪ್ರಪಂಚ ಗಟ್ಟಿ, ದ್ರವ ಮತ್ತು ವಿರಳದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಗಟ್ಟಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವಸ್ತುಗಳು ನಮಗೆ ನೋಡಲು ಸಿಗುತ್ತದೆ, ನಮ್ಮ ಶರೀರದ ಅಸ್ಥಿ ಗಟ್ಟಿಯ ರೂಪದ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ. ಇಂತಹ ವಸ್ತುಗಳು ಗಟ್ಟಿ ರೂಪದ ಮುನ್ನ ದ್ರವದ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ರಾಸಾಯನ ದ್ರವ ಉಷ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ವಿಘಟನೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಂಯೋಜಿತವಾಗಿ ವಿರಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ ಉಷ್ಣ ವಿಧಿಯಿಂದ ವಸ್ತು ಹರಡಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಗಟ್ಟಿ ವಸ್ತು ವಿನಲ್ಲಿ ಉಷ್ಣ ಪ್ರವೇಷಿತವಾದರೆ ಆವಾಗ ಆ ವಸ್ತು ಅದರ ನಿಶ್ಚಿತ ಅಡ್ಡಳತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಹರಡಲು ಆರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ವಿರಳ ಆಗುವ ತನಕ ಇದು ಹರಡುತ್ತದೆ.

ವಸ್ತು ಉರಿದು ಅಥವಾ ಉರಿಸಿ ಆಗುವ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಉಷ್ಣ ಎಂದು ನಾಮ, ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅದ್ದನ್ನು ನಾವು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಹಾಗೂ ನಂಬಿಕೆ ಕೇವಲ ಚೈತನ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಜಡ ಹಾಗೂ ಚೈತನ್ಯದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾ ತಿಳಿವಳಿಕೆ, ನಂಬಿಕೆಯ ಕ್ಷಮತೆಯಿಂದ ಯುಕ್ತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.

ಮೂಲವಾಗಿ ಗುರುತಿಸುವುದೂ ಒಂದು ಕ್ರಿಯೆ. ಒಂದು ಪದಾರ್ಥ, ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ತಾಪವನ್ನು ಪರಾವರ್ತಿತ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ತನ್ನಿಂದ ತಾಪವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಮಾಡುವುದರ ಹತ್ತಿರ ಇರುವ ಅಣು ಪರಮಾಣು ಆ ತಾಪವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಗುರುತಿಸುವುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಫಲಸ್ವರೂಪ ಪರಿಣತಿಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ಕರಗಿಸಲು ಎಷ್ಟೇ ಉಷ್ಣವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದರು ಅದನ್ನು ಕಬ್ಬಿಣ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತದೆ, ಫಲಸ್ವರೂಪ ಕರಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ನಾವು ಮಾನವರು ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ – ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ, ಆದುದರಿಂದ ಕರಗುತ್ತದೆ. ತಪ್ತ ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ವಿವಿಧ ಆಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಒಂದೇ ಇಕಾಯಿ ಮಾನವ, ಇದನ್ನೇ ನಾವು ಅಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕುವುದು ಎಂದು ನಂಬುತ್ತೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣ ಪುನಃ ತಣ್ಣಗಾಗಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗುವ ತನಕ ಉಷ್ಣವನ್ನು ಪರಾವರ್ತಿತ ಮಾಡುತ್ತಲಿರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಇರುವ ಎಲ್ಲಾ ದ್ರವಗಳು ತಾಪವನ್ನು ಹಂಚುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅಂತದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣ ತಣ್ಣಗಾಗುತ್ತದೆ.

ತಾಪವನ್ನು ಉದ್ದೀಪ್ತ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯಾಸದಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉರಿಯುವುದು ಮತ್ತು ಒಂದು ಉರಿಸುವುದರ ಸಂಯೋಗ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಇದ್ದಿಲು ಉರಿಯುವುದು ಮತ್ತು ಗಾಳಿ ಉರಿಸುವುದು. ಅದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಇದ್ದಿಲಿಗೆ ಮೊದಲು ಉರಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವುದಾದರು ಉರಿಯುವ ವಸ್ತು, ಉರಿಸುವ ವಸ್ತುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಉರಿಯುವ ಬೆಂಕಿ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಲು, ಕಟ್ಟಿಗೆ, ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಗ್ಯಾಸ್, ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂ ಗ್ಯಾಸ್, ಅಥವಾ ವಿಕೀರಣೀಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ತಾಪ ಉದ್ದೀಪನ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಮಾನವ ಸಂಪಾದಿತ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ವಿಸ್ಫೋಟವಾಗುವ ದ್ರವಗಳ ಗುರುತು, ಅದರ ಸಂಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಒತ್ತಡ ವಿಧಿಯಿಂದ ತಾಪೋದೀಪನ ಆಗುತ್ತಿರುವುದು ನೋಡಬಹುದು.

ಇಂತಹ ತಾಪವನ್ನು ನಿಯೋಜಿತ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮಾನವ ಆವಶ್ಯಕ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನೀರು ಬಿಸಿಮಾಡುವುದು, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದು, ಕೊಠಡಿಯ ಶಾಖವಾನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದು, ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಒಣಗಿಸುವುದು, ಇತ್ಯಾದಿ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರದ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ತಾಪ ಸಂಯೋಜನೆಯಿಂದ, ನಿಯಂತ್ರಣದಿಂದ ಸಂಯೋಜನೆ ಸಂಪಾದಿತ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಸವಾಗಿದೆ. ತಾಪ ಎಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೂ, ಆ ವಾತಾವರಣದ ತಾಪಗಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವುದು ಆವಶ್ಯಕ, ಅವಾಗಲೇ ಅದನ್ನು ತಾಪ ಎನ್ನುತೇವೆ. ಎರಡನೆಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಿ ತಾಪವಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅದರ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ತಾಪ ಇದ್ದಾರೆ, ಆವಾಗಲೆ ಅಧಿಕ ತಾಪ, ಕಡಿಮೆ ತಾಪದ ಕಡೆಗೆ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ನಾವು ಎಲ್ಲಾ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದರು ಅಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ ತಾಪ ಆಗುತ್ತದೆ. ಕಡಿಮೆ ತಾಪದ ಕಡೆಗೆ ಪರಾವರ್ತಿತ ಆಗುವ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ನೋಡಬಹುದು - ತಾಪ ಎಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುತ್ತದೋ, ಅದರ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಅಣು ಪರಮಾಣುಗಳು ತಪ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ಹರಡುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ, ತಪ್ತ ಅಣುಗಳು ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರ, ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ತಾಪವನ್ನು ಹರಡಿ ಅಣುಗಳನ್ನು ತಪ್ತ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಇದು ಇದರ ತಾಪಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಾತಾವರಣದ ಅಣು ಪರಮಾಣು ಇದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತವೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ, ತಾಪ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ, ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ತಾಪಕ್ಕೆ

ಬಂದು ಸೇರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ತಾಪದ ಆಶಯ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿಯಲ್ಲಿರುವುದು (ಸ್ವಭಾವ ಗತಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ವಿಕಾಸಕ್ರಮ ವಿಕಾಸ ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ ಜಾಗೃತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಗಳು, ಅಂದರೆ ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದೇ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿ).

ಇದರ ಪ್ರಯೋಗ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದು – ಯಾವುದೇ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೊಂಬತ್ತಿ ಹಚ್ಚಿ ಇಡುವುದು, ಅಥವಾ ಸೀಮೆಯೆಣ್ಣೆಯ ದೀಪ, ಅಥವಾ ಹೀಟರ್ ಹತ್ತಿಸಿ, ಸ್ಟವ್ ಹತ್ತಿಸಿ ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಕಾಶ ನೀಡುವ ಬಲ್ಬ್ ಉರಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಮುತ್ತುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಎಷ್ಟು ತಾಪ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಅದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ತಾಪ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತೇವೆ, ಹೆಚ್ಚು ದೂರದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕಡಿಮೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ, ಎದುರು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಗಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ, ಇದರ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ, ಪರೀಷಣೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಕೊಠಡಿಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿತ್ತು ಇದೇ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದರೆ ಶಾಖ ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ನಾವು, ಸೂರ್ಯದ ತಾಪ ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಬಹುದು. ಸೂರ್ಯ ಬಿಂಬದಿಂದ ಪರಾವರ್ತಿತ ತಾಪ, ಅದರ ಸಸಮುಖವಾಗಿರುವಾಗ ಧರಣಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ, ಧರಣಿ ಸುತ್ತುತಿರುವಾಗ, ಯಾವ ಭಾಗ ಸೂರ್ಯದ ಸಮುಖವಿರುತ್ತದೆಯೋ ಅದು ತಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುವುದೂ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಕಾರಣವೇ ಸೂರ್ಯೋದಯ ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯಾಸ್ತ ಆಗುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯಾಸ್ತ ಆಗುವ ಸಮಯವೂ ಕನಿಷ್ಠ ತಾಪ ಧರಣಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಇವೆರಡರ ಮದ್ಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಗರಿಷ್ಟ ತಾಪ ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪರೀಕ್ಷಣೆ, ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಧರಣಿಯ ಸರದಿ ಗತಿಯ ಕಾರಣವೇ ಸೂರ್ಯದ ಸಮ್ಮುಖ ವಿಮುಖ ಆಗುವ ವಿನ್ಯಾಸ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸರದಿ ಗತಿಯ ನರ್ತನದಂತಹ ಕಂಪನಾತ್ಮಕ ಗತಿಯೇ ಸೂರ್ಯದ ಸುತ್ತಾ ವರ್ತುಲಾತ್ಮಕ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ಸ್ವರೂಪ. ಇದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ ಇದೇ. ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಪರಸ್ಪರ ಒಳ್ಳೆ ನಿಶ್ಚಿತ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತ ನಿರ್ವಾಹ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಪರತೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿದೆ, ಅರ್ಥಾತ್ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಧರಣಿ ಈ ಸೌರ್ಯ ವ್ಯೂಹದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಹ ಗೋಲಗಳು ಇವುಗಳ ಜೊತೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಸೂರ್ಯದ ಸಮ್ಮುಖ, ವಿಮುಖ ಆಗುತ್ತಾ, ಸೂರ್ಯದಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತ ಒಳ್ಳೆ ದೂರದಲ್ಲಿರುತ್ತಾ, ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತಾ ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಚಕ್ರಾಕಾರ ಗತಿ ಪಥ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗೊಲಾಕಾರದಲ್ಲಿರದೆ ಅಂಡಾಕಾರದಲ್ಲಿರುವುದು ಈ ಮಾತಿನ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಈ ಮಾತಿನ ಪ್ರಧಾನ ಆಶಯ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಋತು ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ್ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಅಂತತಃ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮ, ವಿಕಾಸ, ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ, ಜಾಗೃತಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದೇ ಆಶಯ. ಈ ಆಶಯವನ್ನು ನಾವು ಮಾನವರ ಹೇಗೆ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ಬಿಂದುಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು - ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗಿವೆ. ಯಾವುದು ಮುಂಚೆ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲವೋ ಅದು ಈಗಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ತಥ್ಯವನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿತ ಮಾಡಿದಾಗ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ, ಈ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳ ಮೂಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಹೀಗೆ ಇರದಿದ್ದರೆ, ಅವಾಗ ಯೌಗಿಕ ಮತ್ತು ಗಿಡ, ಮರಗಳ, ಉದಯವಾಗುವುದು ಸಂಭವವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಯೌಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ಸಂಪಾದಿತವಾಗಿದೆ, ಸಸಿ, ಗಿಡ ಮರಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಕ್ರಿಮಿ ಹುಳಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅನೇಕ ಪಶು-ಪಕ್ಷಿ, ಜೀವಿ-ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಪ್ರಕಟಣೆ ಹಾಗೂ ಪರಂಪರೆ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಮಾನವ ಶರೀರ ಪರಂಪರೆಯೂ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲು ಯಾವುದೇ ತರ್ಕ ಅಥವಾ ಸ್ಥಿತಿ ಮಾನವನ ಹತ್ತಿರ ಇಲ್ಲ. ಮಾನವ "ಇರುವುದರ" ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಇದೇ ಮಾನವನ ಅರ್ಹತೆ. ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಮಾನವ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ವಸ್ತು. ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಈ ತಥ್ಯದ ಸೂತ್ರ ಸಿಗುತ್ತದೆ, ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಋತು ಕ್ರಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಲೇ ಅಥವಾ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ, ಪೂರಕತೆಯಿಂದಲೇ, ಭೌತಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಲೇ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಆಗಿದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ರಚನೆಗಳ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಖನಿಜಗಳು ಗಟ್ಟಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಅಣು ರಚನೆ ಅಥವಾ ಮಿಶ್ರಿತ ರಚನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳ ವಿವಿಧ ಪ್ರಜಾತಿಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಯೌಗಿಕ ಘಟನೆ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಊರ್ಮಿ ಮತ್ತು ವೈಭವ ಅರ್ಥಾತ್ ನೃತ್ಯ ಘಟಿತವಾಗಿದೆ. ರಾಸಾಯನಿಕ ದ್ರವ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಾಣಕೋಶ, ಪ್ರಾಣಕೋಶ ಸಂರಚಿತ ರಚನೆಗಳು, ಪುಟ್ಟರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಜಾತಿಗಳು, ಮಾನವ ಶರೀರ ಪ್ರಜಾತಿಯ ರಚನೆ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ಊರ್ಜ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಕ್ರಿಯೆಶೀಲತೆಯ ಜೊತೆ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮ ಮತ್ತು ವಿಕಾಸದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಜೀವನ ವಿಕಸಿತ ಪದದಲ್ಲಿರುವುದು ಮೊದಲು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಂಘಟನೆ-ಪೂರ್ಣ ಪದವನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಿಸಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಘಟನ-ಪೂರ್ಣ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಆಸೆ ಅನುರೂಪ ಸಂಚಾಲಿತವಾಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದು ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಇಂತಹ ಆಸೆ ಅನುರೂಪ ಸಂಚಾಲಿತವಾಗಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಆಸೆ ಅನುರೂಪ ಸಂಚಾಲಿತವಾಗಿರು ಜೀವನ ಆಸೆವಶ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಜೀವಾವಸ್ಥೆ ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯ ಶರೀರವನ್ನು ಸಂಚಾಲಿಸುತ್ತದೆ, ಎಂಬುವುದು ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ. ಇಂತಹ ಜೀವನ ಯಾವುದಾದರು ಧರಿಣಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಧರಣಿಯ ತನಕ ಸೇರುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಸಮೀಚೀನವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮ, ರಾಸಾಯನಿಕ, ಭೌತಿಕ ಸಂರಚನೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪರಂಪರೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಮಾನವನಿಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ., ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಧರಿಣಿ ಯಾವುದಾದರು ಸಮೃದ್ಧ ಧರಿಣಿಯ ಜೊತೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದು, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮ ವಿಕಾಸ, ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ, ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಿರುತ್ತದೆ, ಎಂದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲರ ದೃಷ್ಟ ಜಾಗೃತ ಮಾನವನೇ, ಭ್ರಮಿತ ಮಾನವನಲ್ಲ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಧರಣಿಗಳು ಯಾವುದಾದರು ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲ ಅವಿಕಸಿತ ಧಾರಿಣಿಗಳು

ವಿಕಾಸವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತನಶೀಲವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇದು ಈ ಮಾತಿನ ಸಂಕೇತ, ಎಷ್ಟೋ ಧರಿಣಿಗಳು ಅವಿಕಸಿತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿವೆಯೋ ಅರ್ಥಾತ್ ಯಾವ ಧಾರಿಣಿಯಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮವೇ ಪ್ರಕಟವಾಗಿಲ್ಲವೋ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಲು ತಮ್ಮ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿವೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹ್ರಾಸದ ಪರಮ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸೂರ್ಯ ಗ್ರಹ, ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಅದೂ ವಿಕಾಸಕ್ರಮದಲ್ಲಿರುವುದರ ಕಲ್ಪನೆ ಮಾನವೇ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಸ್ಥಿತಿಗಳು ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿ ಇರುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಧಾರಿಣಿ ಯಾವುದೇ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮ ವಿಕಾಸವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಮೂಲ ಬೀಜ, ವಿಕಾಸ, ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ, ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯ ನಿರಂತರತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಈ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಮಾಡಬಹುದು, ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ ಪ್ರಕಾಶಿತ ಮಾಡುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಸಮತೋಲನ ಪೂರ್ವಕ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಗ್ರಹ-ಗೋಲಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ತಾಪವಿರುವುದು, ಸೂರ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ, ಮತ್ತು ಸಮ್ಮುಖ ವಿರುವ, ಕಡಿಮೆ ತಾಪವಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಹ-ಗೊಲಗಳಲ್ಲಿ ತಾಪ ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಈ ಧಾರಿಣಿ ಎಷ್ಟು ಶ್ರಮ ಮಾಡಿದೆ ಇನ್ನುವುದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜಾಗೃತ ಮಾನವನಿಗೆ ಬೋಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕಾಡು, ಸಮುದ್ರ ಮತ್ತು ಮರುಭೂಮಿ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕಾಡು ಹೇಗೆ ಇರಲಿ, ಅದರ ಸರ್ವಾಧಿಕ ಗಿಡ ಮರಗಳು, ಬಳ್ಳಿ-ಪೊದೆ ತನ್ನ ವಾಯು (ಕಾರ್ಬನ್ ಡಿ ಆಕ್ಸೈಡ್) ನಾಮದಿಂದ ತಿಳಿದಿರುವ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಖಾದ್ಯ ಪದಾರ್ಥ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅಥವಾ ಜೀರ್ಣ ಪದಾರ್ಥ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರಾಣ ವಾಯು ಅಂದರೆ ಆಕ್ಸಿಜನ್ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದ್ದಿಲು ಮತ್ತು ಖನಿಜ ಇದ್ದಿಲಿನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನ ಎಣ್ಣೆ ಪೆಟ್ರೋಲಿಯಂನನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಯಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಧನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತೇವೋ ಅಥವಾ ಪ್ರೌದ್ಯೋಗಿಕಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಯಂತ್ರ ಸಂಚಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಇವುಗಳ ವಿಸರ್ಜಿತ ಇಂಧನ ಅವಶೇಷದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಾಣ ಘಾತಕ ವಾಯು (ಕಾರ್ಬನ್ ಮಾನಾಕ್ಸೈಡ್) ಪರ್ಯಾವರಣೆಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಘಾತಕ ಎಂದು ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ, ಇಂತಹ ಖನಿಜ ಇದ್ದಿಲಿನ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಾಡು ಭೂಮಿಯ ಕೆಳಗೆ ಹೂತುಹೋಗಿ ಇದ್ದಿಲಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ, ಹೀಗೆ ಹೂತು ಹೋಗುವ ಮುನ್ನವಿದ್ದ ಕಾಡು ಅದೇ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಜೀರ್ಣಿಸಿ, ಇದನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಖಾದ್ಯ ಪದಾರ್ಥವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಗಗನಚುಂಬಿ ವೃಕ್ಷಗಳಾಗಿ ಇದ್ದಿರಬಹುದು. ಇಂತಹ ಗಗನಚುಂಬಿ ಗಾತ್ರದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಧಾರಿಣಿಯಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಖನಿಜ ಇದ್ದಿಲಿನ ಗಾತ್ರದ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಇದ್ದಿಲಿನ ೧೫೦- ೧೮೦ ಮೀಟರ್ ದಪ್ಪದ ಪದರ ಹಾಸಿದೆ. ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ವೃಕ್ಷಗಳು ಇದ್ದಿರಬಹುದೆಂದು ಇದರಿಂದ ಅನುಮಾನಿಸಬಹುದು. ಒಂದು ಮೀಟರ್ ಇದ್ದಿಲು ಇರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕನಿಷ್ಠ ಹತ್ತು ಮೀಟರ್ ಉದ್ದದ ವೃಕ್ಷದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರುತ್ತದೆ, ಇದರ ದಟ್ಟ ಗಣಿತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲರು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಇದ್ದಿಲು ತಯಾರಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವೃಕ್ಷಗಳ ಕಾಡು ಇದ್ದಿರಬಹುದು, ಗಣಿತೀಯ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಗಗನಚುಂಬಿ ವೃಕ್ಷಗಳು ಇದ್ದಿರಬಹುದೆಂದು ಕಲ್ಪನೆ ಮಾಡಬಹುದಷ್ಟೆ

ಹೊರತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು ಕಠಿಣ. ಇಂತಹ ಕಾಡು ಭೂಮಿಯ ಒಳಗೆ ಹೂತು ನೂರಾರು-ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಲು ಆಗಿರಬಹುದು, ಅದೇ ವೃಕ್ಷಗಳು ಪ್ರಾಣಘಾತಕ ವಾಯುವನ್ನು (ಕಾರ್ಬನ್ ಮೊನೊ ಆಕ್ಸೈಡ್) ಜೀರ್ಣಿಸಿ, ಇವಾಗ ಅದೇ ಇದ್ದಿಲು ಕಾರ್ಬನ್ ಮೊನೋ ಆಕ್ಸೈಡ್ ನನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಇವಾಗಿರುವ ವೃಕ್ಷಗಳು ಕಾರ್ಬನ್ ಮೊನೊ ಆಕ್ಸೈಡ್ ನನ್ನು ಜೀರ್ಣಿಸಿ ಆಕ್ಸಿಜನ್ ನನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾನಿ-ವಿಜ್ಞಾನಿಯಾರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸುವ ಕಾರಣ, ಈ ಧರಿಣಿಗೆ ಇದರ ಪ್ರಯೋಜನ ಏನು?

ಇದ್ದಿಲು, ಕಾರ್ಬನ್ ಉಷ್ಣವನ್ನು ಶೋಷಣ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ವಾತಾವರರಣೀಯ ಉಷ್ಣವನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಒಳಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರಯೋಗ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಬಹುದು, ಸಮಾನವಾಗಿರುವ ಸ್ಥಳಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಲನ್ನು ಬಳಿದು, ಮತ್ತೊಂದು ಸಮಾನ ಸ್ಥಿಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯನ್ನು ಬಲಿದಿರುವುದು. ಹೆಚ್ಚು ಬಿಸಿಲಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿಲನ್ನು ಬಳಿದಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟರೆ ಬಿಸಿ ಅನಿಸುತ್ತದೆ, ಬೇಲಿ ಹಚ್ಚಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಬಿಸಿ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಇವೆರಡರ ನಡುವಿನಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬೇರೆ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಬಹುದು. ಹೀಗಾಗಿ, ಇದ್ದಿಲು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಿಚು ತಾಪ ವನ್ನು ಅರಗಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹಂಚುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ನಮಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ, ಈ ಧಾರಿಣಿಯ ಮೇಲೆ ಸೇರುವ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಉಷ್ಣ, ಇದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸೂರ್ಯ ಉಷ್ಣ, ಈ ಧಾರಿಣಿಯ ಮೇಲೆ ಜೀರ್ಣವಾಗುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಧಾರಿಣಿ ತನ್ನ ಉಷ್ಮ ಸಂತುಲನವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದ ನಂತರವೇ ಧಾರಿಣಿಯ ಸತಹದ ಮೇಲೆ ವನರಾಜಿ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಯಿತು. ವನರಾಜಿ ಸುರಕ್ಷಿತವಾದ ಮೇಲೆಯೇ ಕ್ರಿಮಿ ಕೀಟಗಳು, ಜೀವಿಗಳ ಪ್ರಕಟಣೆ, ಅದಾದ ನಂತರ ಮಾನವನ ಪ್ರಕಟಣೆ ಆಗುವುದು ಕ್ರಮವಾಗಿ ರಚನೆಗಳು ವೈಭವ, ನಮಗೆ, ಮಾನವರಿಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವೈಭವದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಧಾರಿಣಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಉಷ್ಮ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಉಪಲಬ್ಧಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಯಾವುದೇ ಕೊಡುಗೆ ಇಲ್ಲ. ಇದೇ ಇದ್ದಿಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ತೈಲವೇ ಖನಿಜ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಸಹಿತ ಪರಿಪಕ್ವವಾಗಿ ಖನಿಜ ತೈಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಧರಿಣಿಯ ಒಳಗೆ ಉಚಿತ ವಾತಾವರಣದ ರಕ್ಷಣೆ ಕವಚದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿಡುವ ತಾತ್ಪರ್ಯ ತೈಲದ ಜೊತೆ ಆಕ್ಸಿಜನ್ ಸೇರದೆ ಇರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಈ ತಥ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೇರುತ್ತೇವೆ, ಧರಿಣಿಯ ಕಂಪನಾತ್ಮಕ ಗತಿಯ ಸಮಾನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಖನಿಜದಲ್ಲಿ ಕಂಪನ ಮತ್ತು ಸ್ಪಂದನ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ರಾಸಾಯನಿಕ ದ್ರವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಂದನ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಪ್ರಾಣ ವಾಯುವಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಪಂದನ, ಫಲಸ್ವರೂಪ ರಚನೆಗಳು ಈ ಧರಿಣಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಇಂತಹ ಸಮತೋಲನಗಳು ರಚನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ, ಇದರ ಪೂರ್ವ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪಗಳಿವೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಇವೆಲ್ಲಾ ನಿಯಮ ಪೂರ್ವಕವೇ ಸಂಪಾದಿತವಾಗಿವೆ, ನಿಯಮ ಮತ್ತು ಸಂತುಲನದಿಂದಲೇ ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ ಮತ್ತು ಅನುಶೀಲನ ಪೂರ್ವಕ, ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಸಂವರ್ಧನೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸ್ವಯಂನನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಮಾನವ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಆಗುವ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನದ ಸಂಗೀತಮಾಯ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪ

ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪ ಭಾಷೆ, ಕಾರ್ಯ-ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ನಿಯೋಜಿತವಾಗಿ ಪ್ರಾಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವುದೇ ಮಾನವನ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ.

ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ತನ್ನ ತರ್ಕದಿಂದ ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ – ಸೂರ್ಯ ವಿಕಸಿತವಾದರೆ (ಸ್ವಭಾವಗತಿ) ಧಾರಿಣಿಗಾಗಿ ಉಷ್ಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ದೊರಕುತ್ತದೆ, ಈ ಧಾರಿಣಿಯ ಮೇಲೆ ಗಿಡ ಮರಗಳು ಹೇಗೆ ಇರುತ್ತವೆ, ಇವೆಲ್ಲ ಗಿಡ ಮರಗಳು ಹೇಗಿರುತ್ತವೆ, ಇವೆಲ್ಲ ಸಸಿ, ಹಸಿರು ಹುಲ್ಲು, ಗಿಡ ಮರಗಳು ಸೂರ್ಯದ ಪ್ರಕಾಶದ ಕಾರಣವೇ ಇವೆ. ಇದರ ಸಮಾಧಾನದ ಸೂತ್ರ ನಮ್ಮಲೇ, ಮಾನವರಲ್ಲೇ, ಮೊದಲನೆಯ ಚರಣದಲ್ಲೇ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ದೇಹದ ನಿಶ್ಚಿತ ಉಷ್ಣ (ತಾಪಮಾನ) ವಿಧಿ ತಯಾರಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಾಪನದ ಅನುಸಾರ 98-99 ಫಾರೆಂಹೈಟ ಅನುತ್ತೇವೆ. ಮಾಪನದ ಹೆಸರು ಥರ್ಮಾಮೀಟರ್ ಎಂದು ನಂಬುತ್ತೇವೆ. ಈ ತಥ್ಯವನ್ನು ಧಾರಿಣಿಯ ಮೇಲೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ನೋಡಲಾಗಿದೆ, ಎಲ್ಲಿ 0^0 ಫಾರೆಂಹೈಟಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ತಾಪಮಾನವಿದೆಯೋ, ಅಲ್ಲೂ ಮಾನವ ಇರುತ್ತಾನೆ, ಅಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಶರೀರದ ತಾಪಮಾನ ಕೂಡ ಅದೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ತಾಪಮಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾಪನ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮಾನವನನ್ನು ಸ್ವಸ್ಥ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ವಾತಾವರಣದ ಅನುಸಾರ ತಾಪದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಆದರೆ ರೋಗಿ ಎಂದು ಅನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಅಥವಾ ಮೃತ್ಯು ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಅನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಮಾಣದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೂ ಧಾರಿಣಿಯ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವನ್ನೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬಹುದು. ಧಾರಿಣಿಯ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಕಿರಣಗಳು ಮತ್ತು ತಾಪ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗಿ ಧಾರಿಣಿಯನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿದಾಗ, ಇದರಿಂದ ಧರಿನಿಯಲ್ಲಿ ತಾಪಮಾನ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಆಗದೆ ಇರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಧಾರಿಣಿಯಲ್ಲಿರುವ ತಾಪ ಪಚಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಧಾರಿಣಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಂತುಲಿತವಾಗಿತ್ತಿರುವ ವರ್ಣನೆ ಇದರ ಮುನ್ನ ಆಗಿದೆ. ಇದು ಇದ್ದಿಲಿನ ಪದರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಧಾರಿಣಿಯೊಳಗಿದೆ. ಮಾನವ ತನ್ನ ಅವಿವೇಕ ವಶ ಹಾಗೂ ಪ್ರಲೋಭನೆ ವಶ ಧಾರಿಣಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಸೀಳಿ, ಇದ್ದಿಲನ್ನು ಹೊರೆತೆಗೆದು, ಧಾರಿಣಿ ತಾಪಗ್ರಸ್ತವಾಯಿತು. ಯಾವುದೇ ವಿಜ್ಞಾನಿ ಅಥವಾ ಪ್ರೌದ್ಯೋಗಿಕಿ ಪ್ರಪಂಚ ಈ ಜಾವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ತಯ್ಯಾರಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರ ಉಪಚಾರ ....ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಾವು ಎಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತೇವೆಯೋ, ಏನಾಗುತ್ತದೆಯೋ? ದುಷ್ಪರಿನಾಮದ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಧರಣಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಅನುಪಾತಗಿಂತ ತಪ್ಪವಾದ ನಂತರ ಗಿಡ ಮರಗಳು, ಜೀವಿಗಳು, ಮಾನವ ಇರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಧಾರಿಣಿ ತಾಪ ಗ್ರಸ್ತವಾದನಂತರ ಉತ್ತರ ಹಾಗೂ ದಕ್ಷಿಣ ದ್ರುವಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಹಿಮಗಟ್ಟಿ ಕರಗುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪರ್ವತಗಳನ್ನು ಶಿಖರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಾ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಜಲಮಗ್ನ ವಾಗಬಹುದು. ಇಂತಹ ಸ್ತಿಥಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಏನು ದೆಸೆ ಆಗಬಹುದು ಎಂದು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಯೋಚಿಸಬಹುದು. ಮೂರನೆಯ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮ ಏನಾಗಬಹುದೆಂದರೆ ಈ ಧಾರಿಣಿಯ ಮೇಲೆ ನೀರಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಯೌಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ಸಂಪಾದಿತವಾಯಿತೋ ಆವಾಗ ಒಂದು ಉರಿಯುವ ವಸ್ತು ಹಾಗೂ ಒಂದು ಉರಿಸುವ ವಸ್ತು ಒಟ್ಟು ಸೇರುವ ಸ್ತಿತಿ ಇತ್ತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಉರಿಯುವ ಹಾಗೂ ಉರಿಸುವ ಉಪ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದುವುದಕ್ಕಾಗ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಕಿರಣ ಒಂದೇ .... ಆಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಕಿರಣ, ವಿಕೀರಣ, ವಿಕಿರಣೀಯತೆಯ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಮಾನವ ಈಗಾಗಲೇ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ

ಮಾತನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾ ನಿಮ್ಮ ವರ್ಣಿತ ಕಲ್ಪನೆ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ, ಈ ಮುನ್ನ ಉಲ್ಲೇಖಿತ ಘಟನೆ ಘಟಿತವಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ. ಇಂದು, ನಾವು ನಮ್ಮ ಅವಿವೇಕ ಮತ್ತು ಪ್ರಲೋಭನ ವಶ ಧರಿಣಿಯನ್ನು ತಾಪ ಗ್ರಸ್ತ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಧರಿಣಿಯ ರಕ್ಷಣೆಯ ಸಂಭವನೀಯತೆ ನ್ಯೂನವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಣವಾಯುವಿನ ಮಾನ ನಿಧಾನವಾಯಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದೆ, ಪ್ರಾಣವಾಯು ವಿರೋಧಿ ದ್ರವ್ಯಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿವೆ, ಇದನ್ನೇ ನಾವು ಪ್ರದೂಷಣೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.

ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ನಿರು ತಯಾರಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಯೋಜಕವಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಕಿರಣಗಳು, ಇಂತಹ ಪ್ರದೂಷಣೆಯ ಸಂಯೋಜನ ವಶ ಇದರ ವಿಪರೀತ ಘಟನೆಯ ಕಾರಣ (ನೀರಿನ ವಿಘಟನೆಯ ಕಾರಣ) ಆಗಬಹುದು. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿಥಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ದಸೆ ಏನಾಗಬಹುದು? ಈ ಭೀಷಣವಾದ ದುರ್ಘಟನೆಯ, ಧರಿಣಿಯ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಇರುವ ವಿಜ್ಞಾನಿ, ಜ್ಞಾನಿ ಹಾಗೂ ಅಜ್ಞಾನಿ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವವರು ನಾವೆಲ್ಲಾ, ಪ್ರೌದ್ಯೋಗಿಕಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಕರ್ಣಧಾರ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಲ್ಲಾ, ಇವರ ಹತ್ತಿರ ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ವಿದೆಯೇ? ಈ ಮಾತಿನ ಉತ್ತರ ನೀಡುವವರು ಯಾರು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಯಾರು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಇದರ ಸಾಕ್ಷಿ. ಜವಾಬ್ದಾರಿ ತೊಕೊಳುವುದರಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟವೇನೆಂದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕಾಗಿ ಉತ್ತರದಾಯಿ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯಾಸ ಒಂದೇ ಕರ್ತವ್ಯ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರ ಔಚಿತ್ಯ ಅಧಿಕಾಧಿಕ ಜನಗಳಿಗೆ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ವಿಪತ್ತು ಧಾರಿಣಿ ತಾಪ ಗ್ರಸ್ತವಾದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಧರಿಣಿಯ ಚುಂಬಕೀಯ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಚಲಿತವಾಗುವುದೂ ಒಂದು ಸಂಭವನೀಯತೆ. ಈ ಧರಿಣಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ಧೃವದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಚುಂಬಕೀಯ ಧಾರಾ ಅಥವಾ ಚುಂಬಕೀಯ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರ ಇದೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ದಿಶೆ ಸೂಚಕ ಯಂತ್ರ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಧೃವದಿಂದ ಧೃವಕ್ಕೆ ಸಂಬದ್ಧತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಧರಿಣಿಯ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದು, ಅವಿರಳ ಕಾರ್ಯ ಸಂಪಾದಿತವಾಗುತ್ತಲಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಧರಿಣಿಯ ಪದರದಿಂದ ಪದರ ಉಷ್ಣ ಸಂಗ್ರಹಣ, ಪಚನ, ಸಮತೋಲನ ಆಗುತ್ತಲಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಧರಿಣಿಯ ಸ್ವಾಸ್ಥ, ತಾಪದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಂತುಲಿತವಾಗಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಇವಾಗ ಧರಿಣಿ ಅಸಂತುಲಿತವಾಗಿರುವ ಘೋಷಣೆ ಮಾನವ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಆದರೆ ಅದರ ದಾಯಿತ್ವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಫಲವಾಗಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವುದೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಇನ್ನೂ ಧರಿಣಿಯ ತಾಪ ಹೆಚ್ಚಾಗುವ ಸಂಭವನೀಯತೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ, ಇದು ಈ ಮಾತನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸುತ್ತದೆ – ಧೃವದಿಂದ ಧೃವಕ್ಕೆ ಸಂಬದ್ಧ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಧಾರೆ ಯಾವುದೇ ತಾಪದ ತನಕ ಸೇರಿದಮೇಲೆ ವಿಚಲಿತವಾಗಬಹುದು, ಇದರಿಂದ ಧರಿಣಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರುವ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಚದುರು ಆಗಲಾರಂಭಿಸುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಚದುರಾದನಂತರ ಧೂಳಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವ್ವನ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ನಂತರ ಮಾನವ ಎಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ, ಜೀವಿಗಳು ಎಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ, ಗಿಡಮರಗಳು ಇಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ, ನೀರು ಇಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ, ನೀರಿನ

ಆವರ್ತನೆಶೀಲತೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಎಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಲೋಮ ಘಟನೆಗಳು ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸನ್ನಾಘಾತ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇನೋ ಇದೆ.

ಇದರ ಉಪಚಾರದ ಉಪಕ್ರಮ ಏನೆಂದರೆ ಇದ್ದಿಲು ಮತ್ತು ಖನಿಜ ತೈಲದಿಂದ ಆಗುವ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲದರ ವಿಕಲ್ಪವನ್ನು ಗುರುತಿಸ ಬೇಕು. ಇದ್ದಿಲು ಮತ್ತು ಖನಿಜ ತೈಲದ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಉಪಾಯ. ಇದರ ಜೊತೆ ವಿಕಿರಣೀಯ ಇಂಧನ ಪ್ರಭಾವ ಧರಿಣಿ ಮತ್ತು ಧರಿಣಿಯ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ ಘಾತಕವಾಗುವುದು, ನಾವು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ವಿಕೀರಣ ವಿಧಿಯಿಂದ ಇಂಧನ ಘಾತಕವಾಗಿದೆ, ಖನಿಜ ವಿಧಿಯಿಂದಲೂ ಇಂಧನ ಘಾತಕ. ಇವುಗಳ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು ಮಾನವನ ಮೊದಲ ಕರ್ತವ್ಯ. ಎರಡನೆಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾನವನ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಧನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿಕಲ್ಪವನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಿಸುವುದು. ಈ ವಿಕಲ್ಪ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ – ಪ್ರವಾಹ ಬಲವನ್ನು ವಿಧ್ಯುತ ಊರ್ಜೆಗೆ ಪರಿವರ್ತಿಸುವುದು. ಈ ಒಂದೇ ಸ್ರೋತದ ಪ್ರಾವಧಾನದಿಂದ, ಪ್ರದೂಷಣೆ ರಹಿತ ಪ್ರಣಾಳಿಯಿಂದ ವಿದ್ಯುತ ಉರ್ಜೆ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಬಹುದು. ಇದರ ಜೊತೆ ಸಮೃದ್ಧವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಗಾಳಿಯ ಒತ್ತಡ, ಸಮೃದ್ಧ ತರಂಗಗಳ ಒತ್ತಡ, ಗೋಬರ್ ಗ್ಯಾಸ್, ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಗ್ಯಾಸ್, ಇದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಧಾರಿಣಿಯ ಒಳಗಿಂದ ಆಕಾಶದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಗಮಿಸುತ್ತದೆ, ಇಂತಹ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ರೋತಗಳ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದು ಮಾನವನ ಹಿತದಲ್ಲಿದೆ, ಮಾನವನ ಸುಖ ಸಮೃದ್ಧಿಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿದೆ. ತೈಲೆ ಇಂದಲೇ ಚಲಿಸುವ, ಖಾದ್ಯ, ಅಖಾದ್ಯ ತೈಲಗಳ (ವನಸ್ಪತಿ, ಮರಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತ) ವಿಭಿನ್ನ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಯಂತ್ರೋಪಯೋಗಿ ಮಾಡುವ ಶೋಧದಿಂದ ಪೂರೈಸ ಬೇಕು. ಆವಾಗಲೇ ಮಾನವ ಯಂತ್ರಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ಇಂಧನ ಸಮೃದ್ಧಿ ಇರಬಹುದು. ತೈಲಗಳ ಪ್ರಾಯೋಜನೆಗೆ ಕಾಡಿನ ವೃಕ್ಷಗಳ ತೈಲೀಯ ಪ್ರವರ್ತನೆ ಮಾಡುವುದು ಸಂಭವ, ಕಾಡು, ತೋಟದಲ್ಲಿಯು ಇದು ಆಗಬಹುದು. ರೈತರ ಹೊಲದ ಬೇಲಿನ ಮೇಲೆಯು ಇದು ಆಗಬಹುದು. ಇದು ಕೇವಲ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸದ್ಬುದ್ಧಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ. ಊರ್ಜೆ ಮತ್ತು ಇಂಧನ ಸ್ರೋತ ತಯಾರಿಸಲು, ಧರಿಣಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲ ಸಂಭಾವನೀಯತೆ ಇದೆ. ಒತ್ತಡ ಸ್ರೋತ, ಪ್ರವಾಹ ಸ್ರೋತ, ಸೌರ್ಯ ಊರ್ಜೆ ಸ್ರೋತ , ಇವೆಲ್ಲ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚುರ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಇವುಗಳ ಜೊತೆ ತೈಲ ವೃಕ್ಷಗಳ ಗುಣಾಕಾರದ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಧಾರಿಣಿಯ ಮೇಲೆ ಇದೆ. ಧರಿಣಿಯ ಒಳಗೆ ಇಂತಹ ಯಾವುದೇ ಸ್ರೋತ ಇಲ್ಲ. ಯಾವುದು ಇದೆಯೋ ಕೇವಲ ಧರಿಣಿಯನ್ನು ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿಡಲು ಇದೆ. ಸರಿಯಾದ ಪರೀಕ್ಷಣೆ, ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದರೆ ದರಿಣಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸ್ರೋತ ಇದೆ. ಧರಿಣಿಯ ಒಳಗೆ, ಮೇಲ್ಭಾಗದ ಸಮಾನ ಅಥವಾ ಸದೃಶ್ಯ ಯಾವುದೇ ಸ್ರೋತ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ನೆನಪಿಡಲು ಯೌಗ್ಯ ತಥ್ಯ. ಪಾತಾಳ ಜಲ ಸ್ರೋತದ ಕಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹೋಯಿತು, ಒಟ್ಟು ೨೫-೩೦ ವರ್ಷದಿಂದಲೇ ಸರ್ವಾಧಿಕ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಪಾತಾಳ ಜಲ ಸ್ರೋತ ಕ್ಷೀಣವಾಗಿದೆ. ಫಲಸ್ವರೂಪ ಮೇಲ್ಭಾಗದ ಜಲ ಸ್ರೋತ, ದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕ ಕೆರೆಗಳು ಒಣಗಿಹೊಗಿವೆ. ಮಾನವ ವಿನಾಶದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಮನ ನೀಡಿ. ಧರಿಣಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವಿಶಾಲತೆ ಇದೆಯೋ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಹತ್ತು ಫೀಟ್ ವಿಶಾಲತೆ ಕಡಿಮೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಣೆ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ

ಮಾಡಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಒಂದು ಗೋಲ ವೃತ್ತ ಮಾಡಿ, ಇದು ಸುಲಭವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕೈಗಲಿಂದಲೇ ಮಾಡಬಹುದು, ಕಂಪಾಸ್ ನಿಂದಲೂ ಮಾಡಬಹುದು. ನಂತರ ಒಳಗೆ ಒಂದೊಂದು ವೃತ್ತ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ವೃತ್ತ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿಹೊಗುತ್ತದೆ, ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದರಿಣಿಯ ಒಳಗಿನ ಭಾಗ ಮೇಲ್ಭಾಗ ಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಭ್ರಮೆ ವಶ ಪಾತಾಳದ ಸ್ರೋತಗಳಿಂದ ಮೇಲ್ಭಾಗ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದಲೂ ಅಪೂರ್ವ ಕ್ಷತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಸಾರ್ಥಕ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಇದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ, ಪಾತಾಳ ಜಲದ ಸ್ರೋತ ಧರಿಣಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವುದು ಜಾಲವೇ. ಈ ಧರಿಣಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಜಲ ಹರಡಿದೆ, ಹರಿಯುತ್ತದೆ, ಇದರ ಆವರ್ತನಶೀಲತೆ ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಇದು ನೇರವಾಗಿ ಸೂರ್ಯದ ಉಷ್ಣಕ್ಕೆ ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಫಲಸ್ವರೂಪ, ಧರಿಣಿಯ ಮೇಲೆ ಜಲ ವಾಷ್ಪಿತವಾಗುವುದು, ಇದೇ ವಾಷ್ಪ ಘನವಾಗಿ ಮೇಘದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಿತವಾಗಿ, ಹೀಗೆ ರಚಿತವಾದ ಮೇಘಗಳು ಒಂದು ಸಮಯ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ, ಹೀಗೆ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಫಲವಾಗಿ ಪುನಃ ಧರಿಣಿಯ ಮೇಲೆ ಹನಿ ಹನಿಯಾಗಿ ಮಳೆ ಬರುವ ಆವರ್ತನಸೀಲತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಇದೇ ಸಾರ್ಥವಾಗುವುದು ಸುನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ, ಧರಿಣಿಯ ಮೇಲೆ ಜಲವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಹರಡಿ, ಹಿಡಿದು ಇಡುವುದು, ಇದರಿಂದಲೇ ಮಾನವನ ಭವಿಷ್ಯ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದರ ಜೊತೆಗೆ, ಇನ್ನೂ ಗಮನ ನೀಡಿದರೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯ ವೈಭವ, ಜೀವಾವಸ್ಥೆ, ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯ ವೈಭವ, ಕಾರ್ಯಕಲಾಪ, ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದ ಶುಭ ಸ್ಥಳಿ ಧರಿಣಿಯ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ಮೂರು ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಧರಿಣಿಯ ಒಳಗೆ ಎಲ್ಲೂ ವೈಭವಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಜೊತೆ ಇದನ್ನೂ ನೋಡಬಹುದು, ಖಗೋಳ ಪ್ರಕಾಶ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಧರಿಣಿ ಅಪಾರದರ್ಶಕವಾಗಿರುವ ಕರಣ ಖಗೋಳ ಪ್ರಕಾಶ ಧರಿಣಿಯಲ್ಲಿ ಪಾರಗಾಮಿಯಾಗುವುದು ಸಂಭವನೀಯ ಅಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ತಥ್ಯಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಗಮನ ನೀಡುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವನೇ ಧರಿಣಿಯ ಒಳಗಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ, ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಅಶುಭವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ಶುಭವನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಶುಭ ಸೂತ್ರ ಮಾತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತವಾಗುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಇಂತಹ ಶುಭ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಅಥವಾ ಸರ್ವ ಶುಭ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಧಿ ಅರ್ಥಾತ್ ನಿಯಮ, ನಿಯಂತ್ರಣ, ಸಮತೋಲನ, ನ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮ, ಸತ್ಯದಿಂದ ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುತ್ತಾ ಬಾಳುತ್ತಾನೆ. ಸಾರ್ವಭೌಮತೆಯೇ ಶುಭದ ಸೂತ್ರ ಮಾತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಮೊದಲೇ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಅಖಂಡತೆ ಸೂತ್ರ, ಸಾರ್ವಭೌಮತೆ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ, ಇದರ ಧಾರಕ-ವಾಹಕ ಮಾನವನೇ. ಇದೇ ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ, ಸೌಭಾಗ್ಯದ ವೈಭವ. ಇದು ಮಾನವನ ಆಸೆ ಕೂಡ, ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲ ಅನುಚಿತ, ಅನಾವಶ್ಯಕ, ಅನರ್ಥಕರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು, ಕಾರ್ಯ-ವ್ಯವಹಾರ, ವಿನ್ಯಾಸ ಮಾನವನಿಂದ ಭ್ರಮೆ ವಶ ಘಟಿತವಾಗಿದೆ, ಅದನ್ನು ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡುವುದೇ ಮಾನವನ ಹಿರಿಮೆ, ಜೊತೆಗೆ ಸೌಭಾಗ್ಯ.

೮. ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿ

ಮಾನವ ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಮಾಣ ಸ್ವಯಂನ ಮತ್ತು ಸಂಪೂರ್ಣದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿಯೂ ಆಶಿತವಾಗಿದೆ. ಸರ್ವ ಪ್ರಥಮ, ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿ ಅವಿಭಾಯ ಎಂಬುವ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಒಳಮಾಡಬೇಕು. “ಇರುವುದು” “ಗತಿ ಯೊಡನೆ ಇರುವುದು” ಇದರ ಮೂಲ ಪ್ರಮಾಣ. ಒಂದು ಪರಮಾಣುವೂ ಇರುವುದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಗತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಗ್ರಹ ಗೋಳವೂ ಇರುವುದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಗತಿಯೋಡನೆ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಪದಾರ್ಥ ಪ್ರಪಂಚ ‘ಇರುವುದರ’ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ರಚನೆ, ವಿರಚನೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗತಿಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ವನಸ್ಪತಿಗಳು ‘ಇರುವುದರ’ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ, ಪುಷ್ಟಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚವೂ ‘ಇರುವುದರ’ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಗತಿಯೊಡನೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಜಾಗೃತಿಯೂ ಇರುವುದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಗತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಪ್ರಾಪ್ತ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಸ್ತು ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿ ಅವಿಭಾಜ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಲ, ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಬಲ, ಗತಿಯನ್ನು ಶಕ್ತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬಲ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿ ಅವಿಭಾಜ್ಯವಾಗಿದ್ದೆಯಿದೆ.

ಈ ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿಯ ಅವಿಭಾಜ್ಯತೆಯನ್ನು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಅನುಭವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಿ, ಪ್ರಮಾಣದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗತಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಯಥಾರ್ಥತ, ವಾಸ್ತವಿಕತೆ, ಸತ್ಯತೆಯ ಬೋಧ ಸಹಿತ ಬುದ್ಧಿಯೇ ಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಿತ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಂಕಲ್ಪವೇ ಗತಿ. ಬೋಧವೇ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ. ಅನುಭವ ಪ್ರಮಾಣ (ಬಾಳುತ್ತಿರುವ ಸಾಕ್ಷ್ಯ) ಬೋಧ ಸ್ವೀಕೃತಿ, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸೂಚನೆ; ಇಂತಹ ಸೂಚನೆ ಬೇರೆಯವರ ಅನುಭವಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ. ನ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮ, ಸತ್ಯದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಚಿಂತನ ಮಾಡುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಇದರ ಚಿತ್ರಣದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗುವುದು ಗತಿ. ಚಿತ್ತ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಚಿತ್ರಣ ತುಲನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಾತ್ ನ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮ, ಸತ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು ವೃತ್ತಿ ಸಹಜ ಸ್ಥಿತಿ, ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುವ ತುಲನದ ವಿಶ್ಲೇಷಣ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿತವಾಗುವುದು ಹಾಗೂ ಸಂಪ್ರೆಷಿತವಾಗುವುದು ವೃತ್ತಿ ಸಹಜ ವಿಚಾರ ಗತಿ. ವಿಶ್ಲೇಷಣದ ಸ್ಪಷ್ಟ ಅಥವಾ ಸಾರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮೌಲ್ಯ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸುವುದೇ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿತಿ, ಇದರ ಸಾರ್ಥಕತೆಗೆ ಚಯನ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿತ ಮಾಡುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗತಿಯಾಗುವುದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸರ್ವೇಕ್ಷಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿಯಲ್ಲಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಅರಿವಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ನವಾದ ನಂತರ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ, ನಾವು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗದೆ ಇರುವ ತನಕ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆ, ವಿವೇಕಾರ್ಜನೆ, ವಿಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆ ಮಾಡುವುದೇ ಶಿಕ್ಷಣದ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದದ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮ ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅರಿವುಳ್ಳ ಮಾನವನಾಗಳು ಧ್ಯಾನ ನೀಡುವುದು ಆವಶ್ಯಕ.

ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದ ವಿಚಾರ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದೆ ಅರಿವು. ಏಕೆಂದರೆ ಆದರ್ಶವಾದ ಹಾಗೂ ಭೌತಿಕವಾದದ ಅನುಸಾರ ಅಷ್ಟು ಬಾಳುತ್ತೆವೋ, ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೆವೋ, ಅದರಿಂದ ಯಾವುದೇ ಸರ್ವವ ಶುಭದ ವಿಧಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ರೂಪದಿಂದ ರೆಖಾಂಕಿತ ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಸರ್ವಶುಭದ ಸ್ರೋತ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಜ್ಞಾನ, ವಿಚಾರ ರೂಪಿ ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕವೇ. ಇದನ್ನು ಬಹಳ ಸರಳವಾಗಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಅರಿವು ಪಡಿಸಲೂಬಹುದು. ಬಾಳಲು ಬಿಡಬಹುದು, ಬಾಳಲು ಬಹುದು, ನಾವು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅರಿವಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಬಹುದು, ಮತ್ತು ಜನಗಳನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರವೃತ್ತ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದೇ ಅರಿವಿನ ಲೋಕವ್ಯಾಪಿಕರಣೆ ವಿಧಿ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾನವನ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು. ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ಥಿತಿಗಳು ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕ ಮತ್ತು ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಸಂಬಂಧದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸೋಪಾನಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದೇ ಪ್ರಮಾಣದ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಇಂತಹ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾನವನಲ್ಲಿ, ಮಾನವನಿಂದ, ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ಪ್ರಮಾಣ ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕವಾಗುತ್ತವೆ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಳಿ ನೋಡುವುದೇ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಉಪಾಯ.

ಮಾನವ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತವಾಗಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ, ಪಾರಂಗತವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ತನಕ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ, ವ್ಯವಹಾರಿಕ, ಅಡಚಣೆ ಈ ಎರಡು ಬಿಂದುಗಳಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಮೊದಲೆನೆಯದು, ಅಂತಿಮ ಸತ್ಯ ಪತ್ತೆಹಿಡಿಯಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ, ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಮೂಲ ಮಾನ, ಊರ್ಜೆ ಸ್ರೋತ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ, ಮೂರನೇಯದಾಗಿ – ಮಾನವನ ಅಧ್ಯಯನ ಆಗಲಿಲ್ಲ, ನಾಲ್ಕನೆಯದು – ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಯೋಜನೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನೆ ಮಾಡಿದ ನಂತರವೂ, ಸ್ಪಷ್ಟರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಾಳಲು ಬಯಸಿದ್ದಾ ಎಲ್ಲರೂ ಹತಾಶರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಮೊದಲು ಆದ ನಿರ್ಣಯ ಭೌತಿಕವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅಥವ ಆದರ್ಶವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ವಿಜ್ಞಾನದ ಮುಂದೆ ವಾದ ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಅಂದರೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಬರುತ್ತವೆಯೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಆರ್ಥಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜನೈತಿಕ ಧೃವಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಬಗೆಹರಿಸುವ ಪ್ರಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಸಾರ್ಥಕ ದೃಷ್ಟಿಯ ಅನುಸಾರ ತರ್ಕ ಸಂಗತ ಅಥವಾ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ಸಂಗತ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ, ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿತ ಮಾಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಶುಭವನ್ನು ಬಯಸುವ, ಸರ್ವಶುಭವನ್ನು ಬಯಸುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನರ-ನಾರಿಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಬಯಕೆ ನೋಡಬಹುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಪಕ್ಷ ನಿರಾಶೆವಾಗುವ ಮಾತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ನಿರಾಶೆ ಆಗುವ ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳರು ಸರ್ವಶುಭವನ್ನು ಬಯಸುವವರು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಶುಭವನ್ನು ಬಯಸುವುದನ್ನು ತರ್ಕ ಸಂಗತ ಮಾಡಲು ಹೋದರೆ ಸರ್ವಶುಭವೇ ಧೃವವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇವಾಗ ಸರ್ವಶುಭದ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಸರ್ವ ಮಾನವನ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಅಥವಾ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಎಂದು ನಂಬುತ್ತಾ, ಮುಂದೆ ಇನ್ನು ಯೋಚಿಸಲು, ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು, ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಿಸುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಈ ಅಭಿಲೇಖವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನವರೆಗೂ ವಿಜ್ಞಾನ ಎಂದು ಅನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧಗಳು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ನಲಿಖಿತ ಬಿಂದುಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಪಡಿಸುವ ಪರಿಕಲ್ಪನ, ಪ್ರಮಾಣ, ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಕೋಣದಿಂದಲೇ ಆಗಿದೆ. ವಿಜ್ಞಾನದ ದೃಷ್ಟಿಕೋಣ

ಸಂಘರ್ಷದಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿಬದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾನವೇತ್ತರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಕೃತಿ, ಮಾನವನಿಗಾಗಿ, ಮಾನವನ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಇದೆ. ಮಾನವನಲ್ಲಿ, ಮಾನವನಿಂದ, ಯಾರು ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದಾರೋ ಅವರೇ ಇದನ್ನು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯನು, ಅಂದರೆ ಯಾರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಹೊಡೆದು, ದರೋಡೆ ಮಾಡಿ, ಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿ, ಆತಂಕ ಪದೆಸುತ್ತಾನೋ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ವಿಜ್ಞಾನ ಈ ರೀತಿಯ ಘೋಷಣೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಮಾಡಿದೆಯೇ ಎಂದು ತರ್ಕ ಮಾಡಬಹುದು. ವಿಜ್ಞಾನದ ಘೋಷಣೆ ಒಂದು ದಸ್ತಾವೇಜದ ರೂಪದಲಿಲ್ಲ. ವಿಜ್ಞಾನದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಾಳಲು ಹೊರೆಟವೆರೆಲ್ಲ, ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಮಂತವ್ಯ ರೂಪದ ರಚನೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೋ ಅವಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಉಲ್ಲೇಖ ನೀಡಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಇದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಘೋಷಣೆ ಅನಿಶ್ಚಿತತೆ, ಅಸ್ಥಿರತೆ, ಬಿಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ – ವಿಜ್ಞಾನ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವತಂತ್ರ, ವಿಜ್ಞಾನಿಯಲ್ಲ. ಈ ಮಾತಿನ ಪುಷ್ಟಿ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ದಸ್ತಾವೇಜಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ, ವಿಜಾನದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಪುಸ್ತಕದಾ ಅಥವ ಮಾನವನದ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ದಸ್ತಾವೇಜ, ಮುಂದೆ ಯಂತ್ರದಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದೇ ಸತ್ಯ, ಅಂತಿಮ ಸತ್ಯ ಇಲ್ಲದ್ದಿದರೂ ಸರಿ, ಎಂಬ ಮಾನ್ಯತೆ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆ. ಇದರ ನಿಷ್ಕರ್ಷ ಏನೆಂದರೆ, ಯಂತ್ರವೇ ಪ್ರಧಾನ ಪ್ರಮಾಣ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮಾನವನ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲದೆ, ಯಂತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾಕಲಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ವಿಚಾರದ ಸೌಕರ್ಯ ಏನಿರ ಬಹುದೆಂದರೆ ತರ್ಕದ ಗ್ರಂಥಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದೇ ಇರುವುದು. ತರ್ಕದ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾನವನೇ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಯಂತ್ರದ ಜೊತೆ ಯಾವುದೇ ತರ್ಕ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಯಂತ್ರ ಮಾಡುವುದನ್ನೇ ಪದೇ ಪದೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪದೇ-ಪದೇ ಪುನರಾವರ್ತಿಸುವುದೇ ವಿಶ್ವಾಸದ ಆಧಾರ ಅಥವಾ ಭರವಸೆಯ ಆಧಾರ ಎಂದು ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಗತಿವಿಧಿಗಳ ಅನುಸಾರ ಮಾನವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿಂದ ದೂರನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾನವನೇ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ನಿರೀಕ್ಷಣೆ, ಪರೀಕ್ಷಣೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ನೋಡಬಹುದು, ನಾವು ಮಾನವರು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಪಕ್ಷವಹಿಸುವವರು, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ನ್ಯಾಯದ ಪಕ್ಷವಹಿಸುವವರು, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪಕ್ಷವಹಿಸುವವರು. ಈ ಎಲ್ಲರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಅರಿವಿನ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ.

ಈ ಮಾತಿನ ಉಲ್ಲೇಖ ಅವಶ್ಯವಿದೆ, ನಾವು ಮಾನವರು ಪರಿಭಾಷೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುವವರು ಮತ್ತು ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಲಿತ ಶಿಕ್ಷಣ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಥವಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯೇ ಮಾನವನ ಮೌಲಿಕತೆ, ಈ ಮೌಲಿಕತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸುಖಿಯಾಗುವ ತಥ್ಯವನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮಲಿಯೇ ತನಿಖೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಫಲವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಿಧದಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಮಾಧಾನದಿಂದಲೇ ಬಾಳುತ್ತ ಸುಖವುಳ್ಳವರಾಗುತ್ತೇವೆ. ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಬಾಳುವ ಸೂತ್ರ ಅರಿವಿನಿಂದಲೇ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಅರಿವು ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪೂರ್ಣ ದೃಷ್ಟಿ ಕೋಣದಿಂದ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿದೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅರಿವಿನ ನಿತ್ಯ ಸ್ರೋತ ಮೂರು ವಿಧದಲ್ಲಿ ಆಗುವುದು ಮೊದಲೇ ನಾವು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ಮೊದಲಿಂದ ಇದುವರೆಗೆ ಪ್ರಸ್ತುತಿಸಿರುವ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ವಿದಿತವಾಗಿದೆ, ಆದರ್ಶವಾದಿ ವಿಧಿ, ಭೌತಿಕವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ, ತಾರ್ಕಿಕ ವಿಧಿಗಳಿಂದ

ಅರಿವು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸ್ತಾವಿತ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ, ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನರ-ನಾರಿ ಅರಿವು, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮತ್ತು ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯ ನಡತೆಯಿಂದ ಸರ್ವತೋಮುಖಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಬಹುದು. ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ಸದಾ-ಸದಾ ಸುಖದ ಅನುಭವವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು ಏಕೆಂದರೆ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಸಮಾಧಾನ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದೇ ಅರಿವಿನ ಸರ್ವಪ್ರಥಮ ಹೆಜ್ಜೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜಾಗೃತ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಇದು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣವೇ ಸದಾ – ಸದಾ ಸುಖವಾಗಿರುವ ಸಂಭವನೀಯತೆಯೂ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ಆಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅರಿವುಳ್ಳ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ, ಪರಂಪರೆಯಿಂದ, ಪರಂಪರೆಗಾಗಿ, ಜವಾಬ್ದಾರರಾಗುವುದು, ಉಪಕಾರಿಯಾಗುವುದು ಸಂಭಾವಿತವಾಗಿದೆ. ಉಪಕಾರದ ತಾತ್ಪರ್ಯವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಜಾಗೃತಿಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಅರಿವು ಪಡಿಸುವುದು, ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಮಾಡುವುದು, ಕಲಿತುಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಕಲಿಸುವುದು, ಇವೆಲ್ಲ ಸಮಾಧಾನಕಾರಿಯಾಗಿರುವುದು ಫಲತಃ ಉಪಕಾರ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಹೇಗೆ ಉಪಕಾರಿ ಆಗಬಹುದು, ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಅರಿತುಕೊಂದಿರುವವರು ಎಂದು ನಂಬುವರು, ಅರಿತುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಂಬುವರು ಹೇಗೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಇದೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು, ವಿಜ್ಞಾನ ಪ್ರಪಂಚ ಮಾನಸಿಕತೆ, ಪ್ರಬೋಧನೆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿಂದ ಬಹಳ ದೂರ ಸೇರುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಯಂತ್ರದ ಸಮಾನ ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರಯಾಸ ಮಾಡಿದನು, ಇದರಲ್ಲಿ ಸರ್ವಥಾ ಅಸಫಲನಾದನು.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗದೇ ಇರುವ ಯಾವುದೇ ವಸ್ತು ಇಲ್ಲ. ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಸ್ತು, ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಅರಿತುಕೊಂಡೂ ಇದ್ದೇವೆ. ಅರಿತುಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಅರಿವು ಪಡಿಸುವುದು, ಒಂದು ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ ಕ್ರಿಯೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತ ಹಾಗೂ ಅವ್ಯಕ್ತದ ಆಧಾರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ಬಯಸಿದ್ದನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಿದ, ಅರಿವು ಪಡಿಸಿದ. ಇದೇ ವ್ಯಕ್ತ ಆಗುವ ಪ್ರಮಾಣ. ಇದರ ಜೊತೆ ಬಾಳಲು ಆಗುತ್ತದೆ, ನಾವು ಯಾವುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ನಂಬಿರುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಮತ್ತವರಿಗೆ ಅರಿವು ಪಡಿಸಲಾಗದೆ ಇರುವುದನ್ನೇ ಅವ್ಯಕ್ತ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪಿ ಅಸ್ತಿತ್ವ ನಿತ್ಯ ವರ್ತಮಾನ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತ, ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಅವ್ಯಕ್ತ ಇಲ್ಲ.

೯. ಮಾನ

ಒಂದು-ಒಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಸ್ತು ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿದೆ, ವಸ್ತುವಿನ ತಾತ್ಪರ್ಯ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವುದು. ವಾಸ್ತವಿಕತೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯು ರೂಪ ಗುಣ ಸ್ವಭಾವ ಧರ್ಮ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಸಹ – ಅಸ್ತಿತ್ವದ

ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ, ಸಂಪ್ರೇಷಣೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಷನೆ ಇದೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಒಂದು ಘಟಕ, ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದು, ನೆನೆದು, ಆವರಿಸಿದ್ದು ಇರುವುದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತು ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಂದೊಂದರಲ್ಲಿ ಪಾರಗಾಮಿ ಮತ್ತು ಪಾರದರ್ಶಿಯಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಒಂದು ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ನೆನೆದಿರುವ ಫಲಸ್ವರೂಪವೇ ಉರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನ, ಚುಂಬಕೀಯ ಬಲ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣು ಮೂಲ ಮಾನ. ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ಪರಮಾಣು ಅಣುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಅನೇಕ ಅಣುಗಳು ಅಣು ರಚನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಇಂತಹ ರಚನೆಗಳು ಪದಾರ್ಥ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರಜಾತಿ ಎರಡು ಅಂಶ, ಎರಡರಿಂದ ಅನೇಕ ಅಂಶದಿಂದ ಘಟಿತ ಪರಮಾಣುಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನಡತೆಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಆಗಿದ್ದು ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರುವುದೇ ಘಟಕ, ಇದರಿಂದಲೇ ಇಕಾಯಿ ಪರಿಭಾಷಿತವಾಗುತ್ತದೆ, ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮೂಲ ಮಾನ ಪರಮಾಣು ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಗುತ್ತದೆ. ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವಂತಹ ಘಟಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಹಾಗೂ ಭ್ರಮಿತ ಮಾನವ. ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಅರ್ಥಾತ್ ನಿಶ್ಚಿತ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣು ಅಂಶ, ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು, ಫಲವಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತನಶೀಲವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಯಾವುದಾದರು ಪರಮಾಣುಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಒಬ್ಬಬ್ಬರನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾ ಪರಮಾಣುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯರತವಾಗುತ್ತವೆ, ಫಲತಹ ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಖ್ಯಾತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ, ಪರಮಾಣು ಅಂಶಗಳು ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಗುರುತಿಸದೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಹಾಗೆಯೇ ಮಾನವ ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸದೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಒಂದೇ ಸೂತ್ರ – ಮಾನವತ್ವ. ಮಾನವತ್ವ, ಮಾನವ ಚೇತನವೇ. ಇದು ಸರ್ವ ಮಾನವರನ್ನು ಮಾನವನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವತ್ವ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವ ಪರಿಭಾಷೆಯ ಸ್ವರೂಪವೇ. ಮನಃ-ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಧದಿಂದ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಸೂತ್ರ ರೂಪ ವಿಶ್ಲೇಶಿತ ಮತ್ತು ನಿರ್ಧಾರಿತ ವ್ಯಾಖ್ಯಾಯಿತವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ನಿರ್ಧಾರಣೆ ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಗುವುದೇ ಆವಶ್ಯಕ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಾವು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ, ಮಾನವನು ತನ್ನ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಸುದೃಡ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಈ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ನಿಶ್ಚಯತೆ ಅರ್ಥಾತ್ ಮಾನವೀಯತೆಪೂರ್ಣ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ನಿಶ್ಚಯತೆ – ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭ್ಯಯ, ಸಹ – ಅಸ್ತಿತ್ವ

ರೂಪದ ಮಾನವನನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ, ನಾವು ಮಾನವರು ಮಾನವೀಯ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ, ಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಮಾನವೀಯ ಆವಶ್ಯಕತೆ ನಿರ್ಧಾರಿತವಾಗುವುದು, ತಿಳಿಯುವುದು-ನಂಬುವುದರ ದ್ಯೋತಕ. ತಿಳಿವಳಿಕೆ-ನಂಬಿಕೆಯೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ನಡತೆಯೇ ಸೂತ್ರ-ವ್ಯಾಖ್ಯೆ.

ಮಾನ ಸಿದ್ಧಾಂತವೂ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಈ ಅರ್ಥಗಳಿಂದ ಅನುಪ್ರಾಣಿತವಾಗಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಅಂಶಗಳು ಏಕತ್ರಿತವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪರಮಾಣುಗಳ ಅನೇಕ ಪ್ರಜಾತಿಗಳು ಅವುಗಳ ನಡತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಗುರುತಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ಮಾನವ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾನೆ, ಮಾನವ ಸಹಜ ಅರ್ಹತೆಗೆ ಇದು ಅರಿಮಾಮಯಿ ಸ್ಥಿತಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ನಂಬಿಕೆಯ ಕೊಡುಗೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಕೋಶಗಳಿಂದ ರಚಿತ ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳ ರಚನೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಅನೇಕ ಪ್ರಜಾತಿಯ ವನಸ್ಪತಿಗಳ ರಚನೆ, ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಬೀಜದಿಂದ ವೃಕ್ಷ, ವೃಕ್ಷದಿಂದ ಬೀಜದ ತನಕ ಅನುಪ್ರಾಣಿತವಾಗಿರುವುದು, ಅರ್ಥಾತ್ ಒಂದು ಬೀಜದಿಂದ ವೃಕ್ಷದ ತನಕ ಪ್ರೇರಣೆಗಳು, ವೃಕ್ಷದಿಂದ ಬೀಜದ ತನಕ ಪ್ರೇರಣೆಗಳು, ಅದೇ ವೃಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಉಭಯ ಪ್ರಕಾರದ ಪ್ರೇರಣೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರಜಾತಿ ವೃಕ್ಷಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾನವರು ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸುದೃಢ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ, ಅದರ ಆಧಾರ ಸುದೃಢ ಆವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವೆಯಿಂದ ಆನೆ ತನಕ, ನಾಯಿಯಿಂದ ಬೆಕ್ಕಿನ ತನಕ, ಹಸು, ಹುಲಿ, ಕೋಳಿ, ಹೂಲ ಇತ್ಯಾದಿಯ ನಡತೆಯ ಬಗೆ ಮಾನವ ಆಶ್ವಸ್ಥನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇವುಗಳ ಜೊತೆ ಆವಶ್ಯಕ ವಿಧಿಯನ್ನು ಮಾನವ ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಆವಶ್ಯಕ ವಿಧಿ ಮಾನವೇತ್ತರ ಪ್ರಪಂಚದ ತನಕ ಪ್ರಕಾರಾಂತರದಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿಯೂ ಇದೆ. ಅದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಾಗ ನಾವು ಸಂಧಿಗ್ಧತೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ ನಮ್ಮಿಂದ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು. ಈ ಸಂಧಿಗ್ಧತೆಗಾಗಿ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಜಾತಿಗತ, ವಿಚಾರಗತ, ಸಂಪ್ರದಾಯಗತ, ಪದ ಮತ್ತು ಹಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿತ ವಿಧಿಯಿಂದ ವಿವೇದ ಇರುತ್ತದೆ. ಫಲಸ್ವರೂಪ ದ್ರೋಹ, ವಿದ್ರೋಹ, ಶೋಷಣೆ, ಯುದ್ಧ ಪ್ರಭಾವಶೀಲವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಭಾವಶೀಲವಾಗುವ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಧುರ್ಘಟನೆಗಳು ಘಟಿತವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ತನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಮಾನ ಎಂದು ನಂಬಿದರೆ, ಆವಾಗ ಮಾನವನ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆಯೆ? ಕೇವಲ ಮಾನ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದರೆ, ನಾವು ಮಾನವರು ಸ್ವಯಂನ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಅನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೂ ನಾವು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಾರ್ವಭೌಮಿಕತೆಯನ್ನು, ಅದರ ಧೃವಗಳನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಾನವತ್ವದ ಒಂದು ಧೃವ ಮಾನವನ ಆವಶ್ಯಕತೆಯೇ, ಇದು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ, ಉತ್ಪಾದನೆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ, ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಮಾನವನ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ – ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ಮೌಲ್ಯ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯ, ನೈತಿಕತೆ ರೂಪಿ ಮಾನವೀಯ ನಡತೆಯಿಂದ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗ

ಮಾಡಿ ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಆದರ್ಶವಾದ ಅಥವಾ ಭೌತಿಕವಾದ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಮತ್ತು ನಡತೆ ಅಧ್ಯಯನ ಸುಲಭವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸಾರ್ವಭೌಮ ರೂಪದಿಂದ ಅಥವಾ ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಫಲ ಮಾಡುವುದೇ ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯ ವೈಭವ. ಮೌಲ್ಯ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯ, ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ತಾನಾಗಿ ಏನಾದರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮಾನವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇವನೆಲ್ಲಾ ಮಾದಲಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಬಹುದು. ಇದರ ನಿಶ್ಚಯ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಒಂದು ವಯಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಇದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡುವವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಭಾವನೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಸರ್ವಾಧಿಕ ಮಾನವ ೧೨-೧೪ ವರ್ಷಗಳ ಆಯು ತನಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ, ಎಲ್ಲರ ಅನುಕೂಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸುಖ ದೊರುಕುವ ಅಪೇಕ್ಷೆ, ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಈ ಮಾನಸಿಕತೆಯ ಯಾವುದಾದರು ....ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಕ್ಷಣ-ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ, ಅಂದರೆ ನಿರಾಶರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಯಾವು ಸಂಪ್ರದಾಯ, ವರ್ಗ ಮಾನಸಿಕತೆ ಜೊತೆ ಪ್ರತಿಬದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತಾರೋ ಅಥವಾ ನಂಬಿರುತ್ತಾರೋ, ಅದನ್ನೇ ನಾವು ಸರಿ ಎಂದು, ಉಚಿತವೆಂದು ನಂಬುತ್ತೇವೆ. ಫಲಸ್ವರೂಪ ದ್ರೋಹ, ವಿದ್ರೋಹ, ಶೋಷಣೆ, ಯುದ್ಧ ಅಂತಹ ಮಾತುಗಳ ಕಡೆ ವಾಲುತ್ತೇವೆ.

ಸರ್ವ ಮಾನವ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಆಯುವಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕ ಜನರಿಗಾಗಿ ಅರ್ಥಾತ್ ಸರ್ವ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಶುಭವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ, ಇದರ ಪುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪಿ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಇದರ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಸುಲಭವಾಗಿದೆ. ಇವಾಗ ಒಂದೇ ಮಾನವ, ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವಯಸ್ಸಿನ ತನಕ ಎಲ್ಲರ ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚು ಜನಗಳ ಸುಖವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಧಿಕ ವಯಸ್ಸು ಆದಮೇಲೆ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬ, ತನ್ನ ಸೌಕರ್ಯ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಮಧ್ಯಸ್ಥ ದರ್ಶನ (ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದ) ಅನುಸಾರ ಚೇತನಾ ವಿಕಾಸ ಮೌಲ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಸರ್ವಸುಲಭ ಅಂದರೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಲೋಕವ್ಯಾಪೀಕರಣೆ ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಮತೋಲನ ಬಿಂದು ತರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದ ವಿಧಿಯನ್ನು ಅಡವಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು.

ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳು ತಮ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಪರಮಾಣುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ರಚನೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟ ಘಟಕಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ, ಖನಿಜ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿವೆ. ಈ ಉಪಲಬ್ಧಿಗಳ ಜೊತೆ ನಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯದ ದಾರ ಕಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತು ನಾವು ಮಾಡುವ ನಡವಳಿಕೆ, ಕಾರ್ಯ – ವ್ಯವಹಾರ, ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ನಡತೆ, ಇದರ ಫಲ ಪರಿಣಾಮ ಇವತ್ತಲ್ಲ, ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಆದರ ಸರಿ ಅದನ್ನು ನಾವು ಭೋಗಿಸಲೇ ಬೇಕು. ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ನಾವು ಸದಾ-ಸದಾ ಅರಿವುಳ್ಳವರಾಗಲೇ ಬೇಕು ಎಂಬುವುದು, ಈ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ನಮಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಅರಿವುಳ್ಳವರಾಗಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಅರಿವಿನ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿ, ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಶೀಲರಾಗಿರಬೇಕು. ಇದೇ ಮಾನವನ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯ ಅರ್ಥ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿ ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಕ್ರಿಯೆ. ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ವಸ್ತುವಿನ ನಡತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಗತಿಯಲ್ಲಿ ನಡತೆ,

ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಫಲ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯ ಸ್ವರೂಪ. ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕಬ್ಬಿಣದಲ್ಲಿ ಕ ಕಠೋರತೆ ಭೌತಿಕ ಆವಶ್ಯಕತೆ. ಅದರ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದು ಅದರ ಗತಿಶೀಲತೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಮಾನವ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು, ಬಲವನ್ನು ಪ್ರಭಾವಿತ ಮಾಡಿ ಕಬ್ಬಿಣದ ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಆವಾಗಲೇ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸಫಲನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಬಹಳಷ್ಟು ವಸ್ತುಗಳ ಜೊತೆ ಪರೀಕ್ಷಣೆ – ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ, ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಶ್ಚಯತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಪ್ರೌಧ್ಯೋಗಿಕಿ ಕಾರ್ಯಶೀಲವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಪ್ರೌದ್ಯೋಗಿಕಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ಇಚ್ಛೆಯೊಂದಿಗೆ ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕತೆಯೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ಅನೇಕ ಜನರು ಪ್ರೌಧ್ಯೋಗಿಕಿಯಲ್ಲೂ ಭಾಗವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರೌದ್ಯೋಗಿಕಿ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಜನರು ಸಫಲವಾಗಿ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗುವುದು ಇವತ್ತಿಗೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಪ್ರಧಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸದೇ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಸಮಾಧಾನ ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಬಾಳುತ್ತಾ, ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಬಂಧ, ಮೌಲ್ಯ, ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಉಭಯ ತೃಪ್ತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಯಂ ಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆ ಮಾಡದೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯ ನಡತೆ ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಪ್ರಯೋಗ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಒಬ್ಬ ಮಾನವೀಯ ನಡತೆ ತೋರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಾನವೀಯ ನಡತೆ ಮಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಇವರಿಬ್ಬರ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಗ ಅನುಸಂಧಾನವನ್ನೂ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿ ಮಾನವೀಯ ನಡತೆಯ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾನವೀಯ ನಡತೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿರುತ್ತದೆ, ಮಾಡದೇ ಇರುವವನಿಗೆ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೂರನೇ ಸ್ಥಿತಿ – ಇಬ್ಬರೂ ಮಾನವೀಯ ನಡತೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ವ್ಯಸನಗಳ ಸಂವಾದದಲ್ಲಿ, ವ್ಯಸನಗಳಲ್ಲಿ ಸಮ್ಮತಿಸುವ ಮಾತು ಬರುತ್ತದೆ, ಅಪರಾಧ ಕಾರ್ಯಗಳು, ಅಪರಾಧ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮ್ಮತಿಸುವ, ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸಮ್ಮತಿವಿರುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತದೆ, ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವದರಿಂದ ಯಾವುದೇ ನಿಷ್ಕರ್ಷ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ಘಟನೆಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಇದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ತನ್ನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ನಡತೆಯಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಗುರುತನ್ನು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯ ನಿಶ್ಚಯ. ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಗಳ ನಿಶ್ಚಯ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ನಾವು ಈ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ, ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ, ಜೀವಾವಸ್ಥೆಯ ನಿಶ್ಚಯ ವಿಧಿಗಳು ವಿಶ್ವಾಸ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿವೆ. ಮಾನವ ಇಲ್ಲಿನ ತನಕ ಈ ಮೂರು ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ, ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಅವನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಫಲತೆ ಪಡೆದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ರೀತಿ ಅಂದರೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಸಿಗದೇ ಇರಬಹುದಾದರೂ, ಸೌಕರ್ಯ

ಸಂಗ್ರಹದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಫಲತೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ತರಹ ನಾವು ಮಾನವರು ನಮ್ಮ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಸುದೃಢ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಪಕ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದ ತನಕ ಸೇರುವ ಸಂಭವನೀಯತೆಯಿದೆ. ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಸೂತ್ರ ಸಾರ್ಥಕವಾದ ನಂತರವೇ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾಯಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿವೇಕದ ಸಾರ್ಥಕ ವಾಸ್ತವಿಕ ಸ್ವರೂಪ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಧ್ಯಾಯ ನೀಡುವ ಬಿಂದು ಮಾನವ, ಮಾನವತ್ವ, ಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆ, ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸೂತ್ರ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯ ಅಧ್ಯಯನ. ಇವುಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಧಾನ ಬಿಂದು ಏನೆಂದರೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ಏನು? ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಸುದೃಢತೆ. ಇದಾದನಂತರ, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನಡತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ. ಮತ್ತೆ ಪ್ರಾಯೋಜನೆಯ ಅಂತಿಮ ಮಟ್ಟ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ.

ಇವಾಗ ಮಾನವ ಎಲ್ಲದನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಹಿದುಲಿದಿದ್ದಾನೆ. ಇದರ .... ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕಪೂರ್ಣ ಕಾರ್ಯವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದರ ಅರ್ಥ, ಮೂರೂ ಅವಸ್ಥೆಯ ಘಟಕಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಫಲನದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಫಲನಾದನು. ಕಬ್ಬಿಣ ತನ್ನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಖಚಿತವಾಗಿರುವುದು, ಮಣ್ಣು, ಕಲ್ಲು, ಮಣಿ, ಧಾತು, ಎಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಖಚಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾನವ ಇವುಗಳ ಜೊತೆ ತನ್ನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಸಂಬಂಧಿತ ಪ್ರೌದ್ಯೋಗಿಕಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅಥವ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಸಮೃದ್ಧ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಇವು, ಮಾನವರಂತೆ, ಜಗಳ ಮಾಡಿ, ಮತಭೇದ, ವಿರೋಧ, ವಿದ್ರೋಹ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರೆ ಅವಾಗ ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ? ಅನ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಯೂ, ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ನಡತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರತೆ ನಿಶ್ಚಯತೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದಿದ್ದರೆ ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ? ಯಾವುದೇ ಮಾನವನ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕ್ರಮಾಗತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮೂರು ಅವಸ್ಥೆಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯ ಅನುಸಾರ ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವುದು ಮಾನವನಿಗೆ ಸಾರ್ಥಕ ರೂಪವಾಯಿತು. ಪರಂತು, ಮಾನವ ಅನ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಜೊತೆ ಬಳುತ್ತಾ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತಮಾಡಲು ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡದೆ ಮಾನವನು ಮಾನವೇತ್ತರ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಜೊತೆ ಪೂರಕವಾಗುವುದು ಸಂಭವ ಇಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಮಾನವ ಮಾನವನ ಜೊತೆ ಪೂರಕವಾಗದೇ ಇದ್ದರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಜೊತೆ ಪೂರಕವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಜ್ಞಾನದ ಕ್ರಿಯೆ, ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಸುನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದಿಶೆ ನಿರ್ಧಾರಿತ ಮಾಡುವುದು. ಮಾನವನ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭ್ಯಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಇದು ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವ ದಿಶೆ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಧಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧಾರಿತ ಮಾಡುವುದೇ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿವೇಕದ ಪ್ರಯೋಜನೆ.

ಹೀಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ನಿರ್ಧಾರಿತ ಮಾಡುವ ವಿಧಿಯಿಂದ ವಿಜ್ಞಾನದ ಮಹತ್ವವಿದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನದ ದೃಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯ ಎರಡು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಇದು ಈ ಆಶಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಮಾನವನ ನಡತೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ –

ವಿಜ್ಞಾನ ವಿವೇಕದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲಿ.

ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನ ಜ್ಞಾನದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲಿ

ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲಿ

ಜ್ಞಾನ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು

ಇದೇ ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಜ್ಞಾನ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿವೇಕದ ಅರ್ಥ.

ಮಾನ ಮೂಲ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಘಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಇದು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಅಂಶಗಳ ಘಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ, ಇದರ ಆಕಾರ (ಪರಿಣಾಮ) ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಕಾರದ (ಪರಿಣಾಮದ) ನಿಶ್ಚಿತತೆಯ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿವೆ. ಇವಾಗ ಇಲ್ಲಿ ರೂಪ ಗುಣ ಸ್ವಭಾವ ಧರ್ಮದ ಪ್ರತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ರೂಪ ಆಕಾರ, ಹರವು, ಘನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆಕಾರದ ಅರ್ಥ ಹೇಗೆ ರಚಿತವಾಗಿದೆ, ಎಷ್ಟು ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಹರವಿದೆ, ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಅಂದರೆ ಸ್ಥಿತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಒಂದು ಪರಂಪರೆಯ ಬಗೆ ಯೋಚಿಸಿದರೆ, ಎಷ್ಟು ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ಅಣುಗಳಿಂದ ರಚಿತ ರಚನೆಗಳು, ದೊಡ್ಡದಾಗಲಿ, ಚಿಕ್ಕದಾಗಲಿ, ಇವುಗಳ ರೂಪ, ಯಾವ ಆಕಾರದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ, ಎಷ್ಟು ಜಾಗದಿಂದ ಆವರಿಸಿರುತ್ತದೆ, ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ರೂಪದ ಗುರುತು ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಆಕಾರ ಎಂದರೇನು, ಆಕಾರ ಹೇಗಿದೆ, ಇದು ಅದರ ರಚನೆಯಿಂದ, ಹರವಿನ ಅರ್ಥ ಅದರ ಆವರಣ (ಹರಡಿರುವುದು). ಆವರಿಸಿರುವ ತಾತ್ಪರ್ಯ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವುದು, ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉದ್ದ, ಅಗಲ, ಎತ್ತರದಿಂದಲೂ ಇದೇ. ಈ ವಿಧಿಗಳಿಂದ ನಾವು ಆಕಾರವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಇಂತಹ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಆಕಾರ ಅಥವಾ ಇಕಾಯಿ ಎಲ್ಲ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಘಟಕದ ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತ ಘಟಕಗಳು ಪ್ರತೀಕ್ಷಿತ ಘಟಕಗಳ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಗುರುತಿಸುವ ವಿಧಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಗುರುತಿಸುವ ವಿಧಿಯನ್ನು ಮಾಡುವುದರ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತು, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿದೆ.

ಉಲ್ಲೇಖಿತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಯೋಚಿಸುವುದರಿಂದ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಿರ್ಗಮಿಸ ಬಹುದು, ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಕಾಶದ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲವೇ? ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸೂರ್ಯದ ಪ್ರಕಾಶ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಉತ್ತರ, ನಾವು ಮಾನವರು ಯಾವುದೇ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇವೆ. ಇದರ ಕಾರಣ,

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರಮ, ಗತಿ ಪರಿಣಾಮ ರೂಪದ ಕ್ರಿಯೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಗತಿಯ ಫಲದಲ್ಲಿ ಶಬ್ಧ, ಉಷ್ಮ, ವಿಧ್ಯುತ, ತರಂಗ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಉರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನತೆ ಮತ್ತು ಚುಂಬಕೀಯ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ ಸ್ವಯಂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಕಾರದ ಬಲ ಸಂಪನ್ನ ಘಟಕದ ವೈಭವವನ್ನು ವಿದ್ಯಮಾನತ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶಮಾನತದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿತ ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ ಅರ್ಥಾತ್ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ಇದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕವಸ್ತು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕಾಶಮಾನತೆಯ ಸಾಕ್ಷಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಘಟಕದ ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬನವೇ ಆಧಾರ, ಈ ತಥ್ಯ ಅರಿವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕೊಟಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಇಟ್ಟರೆ, ನಾವು ಆ ಕೊಟ್ಟಡಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮೆಲಾರಿಗೂ ಆ ವಸ್ತು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಎರಡನೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳು. ಮತ್ತೊಂದು ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಚಕ್ಷು ರಚನೆಯ ಅನುಸಾರ ಅಧಿಕ ಪ್ರಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಕೊಟ್ಟಡಿಯ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊಟ್ಟಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿರುವ ವಸ್ತುವಿನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬನದಲ್ಲಿ ಗತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಹೀಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ, ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಗೂಬೆ ಮತ್ತು ಸದೃಶ್ಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿರುವ ಜೀವಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ತಮಗೆ ಆವಶ್ಯವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಗೂಬೆ, ಬಾವಲಿ, ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ, ಜಿಂಕೆ ಹುಲ್ಲನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಮಾನವನಿಗೆ ಗುರುತಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನವ ಗುರುತಿಸಲು ಆಗದೆ ಇರುವ ಕಾರಣ ವಸ್ತು ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಇಲ್ಲ, ಗುರುತಿಸುವವರು ಬೇರೆ ಯಾರು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅಲ್ಲ. ಆನೆ, ಇರುವೆ, ಗೂಬೆಗೂ ಕಾಣುತ್ತದೆ, ಈ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಯೋಚಿಸಬಹುದು. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಐದು ಸಂವೇದನೆಗಳ ಆಧಾರ ಇರುತ್ತದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ, ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ, ಮೂಗಿನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ, ಚರ್ಮದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ, ಕಿವಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ, ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜೀವಂತ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಇದೇ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕಪ್ಪೆಯ ಚರ್ಮ, ಹಲವಾರು ಪಕ್ಷಿಗಳ ರೆಕ್ಕೆ ವಿಭಿನ್ನ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಆಗಿರುತ್ತೇವೆ, ಹಸುವಿನ ಚರ್ಮ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾಗಿದೆ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಶೀಯಾತೆ ಅವುಗಳ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಅನುಸಾರ ಭಿನ್ನ-ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಶರೀರದ ಸ್ಪರ್ಶೀಯತೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ಶರೀರ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಬಹುದು, ಮಾನವ ಶರೀರ ರಚನೆ, ಐದು ಪ್ರಕಾರದ ಸಂವೇದನೆಗಳನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಬಹುದು, ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಂಪ್ರೇಷಿತ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಕಾರದ ಮಾನವ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂವೇದನೆಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವಾವಸ್ಥೆ, ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯ ಮಾನದ ಜೊತೆ ಆಗುವ ಕ್ರಿಯಕಲಾಪವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ರಚನೆ ಒಂದು ಮಾನ, ಈ ಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ರೂಪ ವಿವಿಧತೆ ಆಕಾರ, ಹರವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ; ಗುಣ ವಿವಿಧತೆ ಗತಿ, ಕಾರ್ಯ ಮತ್ತು ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ; ಸ್ವಭಾವ ವಿವಿಧತೆ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನವಿರುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಧರ್ಮ ವಿವಿಧತೆ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇರುವ ರೊಪದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನಗಮ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ವವಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ ಅಸ್ತಿತ್ವಧರ್ಮ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿದೆ, ಇದರ ನಾಶ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಹಿತ ಪುಷ್ಟಿ

ಧರ್ಮ ಸಂಪನ್ನ, ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ಒಂದು ಬೀಜ ಅನೇಕ ಬೀಜಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುವ ಪರಂಪರೆ ಇದೆ. ಬೀಜ ವೃಕ್ಷ ನ್ಯಾಯದಿಂದಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಜೀವಾವಸ್ಥೆ, ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪುಷ್ಟಿ ಸಹಿತ ಆಶಾ ಧರ್ಮಿಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜೀವಿ ಬಾಳಲು ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಬಾಳುವ ಅರ್ಥ ಸಂವೇಧನೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುವುದು. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಇಲ್ಲ. ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪುಷ್ಟಿ ಸಹಿತ ಸುಖಿ ಧಾರ್ಮ ಉಳ್ಳವವನಾಗಿದ್ದಾನೆ, ಇದೂ ಇದರ ಜೊತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಸಮಾಧಾನವೇ ಸುಖದ ಪ್ರಮಾಣ ಸ್ವರೂಪ. ಸರ್ವತೋಮುಖಿ ಸಮಾಧಾನ ಮಾನವ, ಮಾನವ ತನ್ನ ಅರಿವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತ, ಸಂಪ್ರೇಷಿತ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ , ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ, ವ್ಯಕ್ತಿಗಾಗಿ, ಅಧ್ಯಯನ, ಬೋಧ, ಅನುಭವ, ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ, ಸೇರಬಹುದು, ಸ್ವೀಕರಿಸಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ನಾವು, ಮಾನವ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಸರ್ವತೋಮುಖಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ, ಇದರಿಂದ ಮಾನವ ಕುಲದ ಉಪಕಾರವಾಗುವುದು, ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಮಾನವ ಕುಲದ ಉಪಕಾರದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಮಾನವ ಜಾಗೃತಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ, ಮಾನವ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ, ಮಾನವ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ, ಮಾನವ ಕನಿಷ್ಠ ಪರಿವಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಪರಿವಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಯೂ ಮಾನವ, ಮಾನವ ಮಾನವನಿಗೆ ಪ್ರೇರಕ, ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಮಾಧಾನ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ, ಅಥವಾ ಉಪಕಾರ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಮಾನವನಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದು ಎಂದರೆ ಅರಿವು, ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ನೋಡುವುದು.

ಮಾನವನನ್ನು ಒಂದು ಮಾನ ಎಂದು ನಂಬಿದರೆ, ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ಏನು, ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಮಾನದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ವನಸ್ಪತಿ ಮತ್ತು ಧರಣಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿರುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವಿಗಳ ಮಲ ಮೂತ್ರದಿಂದ, ಉಸಿರಾಟದಿಂದ, ಧರಣಿ ಮಾತು ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಗಾಗಿ ಪೂರಕವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ರೂಪದಿಂದ ಧರಣಿಯಲ್ಲಿ ಫಲವತ್ತತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚ, ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಹಲವಾರು ರೋಗಗಳು ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ಯಾವ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಜೀವಿ-ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಇಲ್ಲವೋ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮರ, ವನಸ್ಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ರೋಗಗಳು ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಜೀವಿ-ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಇರುತ್ತವೋ ಅವಲ್ಲಿ ರೋಗದ ಬಾಧಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಪರೀಕ್ಷಿಸ ಬಹುದು. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆ, ಹುಳಗಳು, ಪಕ್ಷಿಗಳ ಸಾಗಾಟ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ದುಂಬಿಗಳ ಸಂಯೋಗ, ಎಲ್ಲಾ ಬೆಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಅಭಾವವಿರುತ್ತದೋ ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ನಷ್ಟ ಮಾಡುವ ಹುಳಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವರ್ಷ ಹೊಸ ರೋಗಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ. ಧರಣಿ ಹೇಗೆ ಸಜ್ಜಾಗಿದೆಯೋ, ಅದರ ಪ್ರತಿ ಗಮನ ನೀಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಇದು ಪೂರಕತೆ, ಉಪಯೋಗಿತೆ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಸಜ್ಜಾಗಿದೆ, ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ – ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆಯ ನಂತರ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಜಾತಿಗಳು ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪದ್ದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಕಾರದ ಪರಮಾಣು ಪ್ರಕಟವಾದ ನಂತರವೇ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ, ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಗೆ ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ ಪೂರಕ ಮತ್ತು ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಗೆ

ಪೂರಕ. ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಹೇಗೆ ಉಪಯೋಗಿ ಎಂದರೆ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ವಿರಚಿತ ಆದಾಗ, ಧರಣಿಯ ಫಲವತ್ತತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಧರಣಿಯ ಫಲವತ್ತತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥ ಉನ್ನತವಾಗುತ್ತದೆ. ಫಲವತ್ತತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ, ಗಿಡ, ಪೊದೆಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತು, ಇದಕ್ಕೆ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪರಿವರ್ತನೆ ಅಥವಾ ವಿಕಾಸ ಎಂದು ಹೇಳ ಬಹುದು. ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ ಉಪಯೋಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಜೀವಾವಸ್ಥೆ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿರುವುದು ನೋಡಬಹುದು. ಜೀವಾವಸ್ಥೆಗೆ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯ ಉಪಯೋಗಿತೆ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ – ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪುರುಷ ಕೋಷ ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀ ಕೋಷದ ರಚನೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ. ಜೀವಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷ ಶರೀರದ ರಚನೆ ಪರಸ್ಪರ ಭಿನ್ನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದರ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನೆಂದರೆ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಶ ರಚನೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಉನ್ನತವಾಗಿರುತ್ತವೆಯೋ, ಜೀವಾವಸ್ಥೆಗೆ ಪರ್ಯಾಪ್ತವಾಗಲಿಲ್ಲ, ಇನ್ನೂ ವಿಕಸಿತವಾಗುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇತ್ತು, ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮದ ಭಾಗವೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಸರಿ. ಇದರಿಂದ ಈ ಜ್ಞಾನ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ಜೀವಿಗಳ ಶರೀರ ರಚನೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷ ಶರೀರ ರಚನೆಯ ಸುಸ್ಪಷ್ಟ ರೂಪ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಆಹಾರ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದೆ, ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರಕತೆ ಉಪಯೋಗಿತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ, ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ, ಜೀವಾವಸ್ಥೆ ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕ ಹಾಗೂ ಉಪಯೋಗಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಸರ್ವಪ್ರಥಮ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯ ಉಪಯೋಗ ಯಾವುದಾದರು ಜೀವಿ ಪರಂಪರೆಯ ಶರೀರ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ, ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳ ತೃಪ್ತಿಯಾದ ಮೇಲೆಯೇ ಅಗ್ರಿಮ ರಚನೆ ವಿಧಿ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಇದೇ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಯಾವುದಾದರು ಜೀವಿ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಸಪ್ತ ಧಾತುವಿನ ಸಮಾವೇಶ ಮತ್ತು ಸರ್ವಾಧಿಕ ಸಮೃದ್ಧ ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ರಚನೆ ಸಂಪನ್ನವಾಯಿತು. ಇಂತಹ ಶರೀರದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳ ಸಂಯೋಜನೆಯಿಂದ ಆಗುವ ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿ ಪ್ರಣಾಳಿ ಮಾನವ ಶರೀರದ ರಚನೆ ಆಗುವುದು ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಪ್ರಣಾಳಿ ಇತ್ತು. ಇಂತಹ ಶರೀರ ರಚನೆ ವಿಭಿನ್ನ ಪರಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಭೌಗೋಲಿಕ ಪರಿವೇಶದಲ್ಲಿ, ವಿಭಿನ್ನ ಜೀವಿ ಶರೀರದಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗುವ ಸಂಭವನೀಯತೆಯೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ, ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಜನಾಂಗೀಯ ಮಾನವ ಶರೀರದ ರಚನೆವಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ಶರೀರದ ಧ್ರುವ ಬಿಂದು, ಮೂಲ ಭೂತ ಜೀವಿ ಶರೀರದಿಂದ ಮಾನವ ಶರೀರದ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವುದು ಸ್ವೀಕರಿಸಬಹುದು. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜನಾಂಗೀಯ ಶರೀರದ ಜೊತೆ ಯಾವುದಾದರು ಬಣ್ಣವಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾನವರ ವಂಶದ ಪ್ರಾರಂಭದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನ ಮಾಡಬಹುದು. ಸಾವಿರ, ಕೋಟಿ ಪೀಳಿಗೆಗಳು ನಡೆದುಬಂದಿರುವ ಈ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಜೀವಿಗಳ ಜೊತೆ ಪ್ರಾಕಲಿತ ಮಾಡಿ ಸಾಂತ್ವನ ಪಡೆಯುವುದು, ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕ್ರಮದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದು, ಒಂದು ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇತ್ತು. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಭೌಗೋಲಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವ ವಿಭಿನ್ನ ಪ್ರಕಾರದ ಜನಾಂಗದ ಬಣ್ಣದ ಜೊತೆ ಅವತರಿತವಾದ ನಂತರ, ತಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತ ಮಾಡುವ ಪ್ರವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಸಫಲತೆ ಪ್ರಾಪತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವನ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ, ಬೇರೆ ಜೀವಿ ಪರಂಪರೆಯೂ ತಮ್ಮ ಬಣ್ಣ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವುದು ದೃಷ್ಟವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ಸರ್ವಾಧಿಕ ವಿಕಸಿತ ಶರೀರ ರಚನೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ವಾಧಿಕ ಉಪಯೋಗಿ ಆಗುವುದು ಅಥವಾ ಪೂರ್ಣತಾಯ

ಉಪಯೋಗಿ ಆಗುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವ ಸಂಜ್ಞಾನಶೀಲತೆಯ ಅಥವಾ ಸಂಜ್ಞಾನೀಯತೆಗೆ ಪ್ರಖರ ರೂಪ ನೀಡುವುದುಕ್ಕಾಗಿ ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವನ ಅಧ್ಯಯನ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಒಂದು ಅವಶ್ಯಕೀಯ ಘಟನೆ. ಈ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪನಂತೆ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಮಾನವ್ವತವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಆವಶ್ಯಕ ಮತ್ತು ಅನಿವಾರ್ಯ ಘಟನೆ ಆಗಿದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಮಾನವ ಮೊದಲಿಂದಲೇ ತಿಳಿಯಲು ಬಯಸುವ, ಅಜ್ಞಾತವಾಗಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಬಿಂದುಗಳ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವಾಗುವುದು ಸಂಭವವಾಗಿದೆ.

ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾನಗಳು, ಒಂದೊಂದು ಮಾನ ತಮ್ಮ ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ ಇರುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಮಾನವತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಇರುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ಅಧ್ಯಯನ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಯಿತು.

ಮಾನ ವಿಧದಲ್ಲಿ ರೂಪ ಗುಣ ಸ್ವಭಾವ ಧರ್ಮದ ಅಧ್ಯಯನದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ರೂಪ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇವಾಗ ಗುಣ ಮಾತು ಸ್ವಭಾವದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಸ್ವಭಾವ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಘಟನೆ ವಿಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಯಾವುದಾದರ ಜೊತೆ ಸಂಘಟನೆ ಯಾವುದಾದರ ಜೊತೆ ವಿಘಟನೆ ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವ ಪೋಷಕ ಮಾರಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪೋಷಕ, ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವಿಪುಲವಾಗುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ, ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಯಾಗಿರುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ. ಮಾರಕದ ಅರ್ಥ ತನ್ನ ಬೀಜ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ವಿಪುಲ ಮಾಡುವದರಲ್ಲಿ ಅಡಚಣೆ ಉಂಟು ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕಾಗಿ ರೋಗ, ಮೃತ್ಯುಕಾರಕವಾಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಇದೆ. ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಕ್ರೂರ ಅಕ್ರೂರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಕ್ರೂರದ ಅರ್ಥ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಜೀವಿಯ ಹತ್ಯೆ ಮಾಡದೇ ಇರುವುದು, ಮಾಂಸ ಭಕ್ಷಣೆ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದು, ವನಸ್ಪತಿ ಆಹಾರದ ಮೇಲೆ ಬಾಳುವುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರೂರ ಅಕ್ರೂರ ಎರಡೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ಶಾಕಾಹಾರಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಮೂರನೆಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂಸಕ, ಅಹಿಂಸಕವೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯ ಸ್ವಭಾವ ಧೀರತನ, ವೀರತೆ, ಉದಾರಭಾವ, ದಯೆ, ಕೃಪ, ಕರುಣೆ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಮಾನವ ಸ್ವಭಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ವಿರೋಧಿ ಸ್ವಭಾವ, ಹೀನತೆ, ದೀನತೆ, ಕ್ರೂರತೆ ಸಹಿತ ಪರಧನ, ಪರ ನಾರಿ / ಪರ ಪೀಡನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವವರೇ ಪಶು ಮಾನವ, ರಾಕ್ಷಸ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವೆರಡು ಮಾನವ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ವಿರೋಧಿ ಸ್ವಭಾವದವರು ಸಮಯ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮಾನವೀಯ ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ, ಇದೇ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಾರ್ಥಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಸ್ತಾಪ, ಅಂದರೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದದ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಇದೆ.

ಧೀರತನದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಮಾನವ ನ್ಯಾಯದ ಕಡೆಗೆ ಸುಸ್ಪಷ್ಟ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇದೆ. ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಪರಂಪರೆಯೇ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ಪ್ರಮಾಣ. ಪರಂಪರೆ ಅಧ್ಯಯನ ಕಾರ್ಯದ ಧಾರಕ ವಾಹಕ, ಅಧ್ಯಯನ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ವೀರತೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸ್ವಯಂ ನ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠೆಯೊಂದಿಗೆ, ವ್ಯವಹಾರದೊಂದಿಗೆ, ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿರುತ್ತಾ ಜನರಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ಸುಲಭ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ತನು, ಮನ, ಧನವನ್ನು ಅರ್ಪಿತ ಸಮರ್ಪಿತ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ಇದೂ ಶಿಕ್ಷಣ ವಿಧಿಯಿಂದ ಹಾಗೂ ಲೋಕ ಶಿಕ್ಷಣ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಉದಾರತೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ತಮ್ಮಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತ ತನು, ಮನ, ಧನ ರೂಪಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ಉಪಯೋಗ ವಿಧಿಯಿಂದ, ಸದುಪಯೋಗ ವಿಧಿಯಿಂದ, ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದು. ಉಪಯೋಗ ವಿಧಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಶರೀರ ಪೋಷಣೆ, ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುವುದು. ಸದುಪಯೋಗದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾ ವಸ್ತುಗಳ ಅರ್ಪಣೆ – ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡುವುದು. ಪ್ರಯೋಜನೀಯತೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಾವಹಿಸುವುದು, ಅದೂ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ ಸ್ವಾಯತ್ತ ವಿಧಿ ಇಂದ.

ದಯೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಪಾತ್ರತೆಯ ಅನುಸಾರ ವಸ್ತುವನ್ನು ನೀಡುವು ಕ್ರಿಯೆ. ಕೃಪೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಉಪಲಬ್ಧ ವಸ್ತುವಿನ ಅನುಸಾರ ಪಾತ್ರತೆಯನ್ನು ನೀಡುವುದು. ಇದು ವಸ್ತುವಿನ ಅನುರೂಪ ಪತ್ರತೆಯ ಅಭಾವದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಕರುಣೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ವಸ್ತುವೂ ಇಲ್ಲ ಪಾತ್ರತೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ಇವೆರಡನ್ನೂ ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ. ಮಾನವ ದಯೆ, ಕೃಪಾ, ಕರುಣೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾನವ, ದೇವ ಮಾನವ ದಿವ್ಯ ಮಾನವನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವೈಭವಿತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ವೈಭವ, ದೇಶ, ಧರಣಿ, ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಉಪಯೋಗವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಮಾನ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಸಾರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ, ಒಂದೊಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಮಾನ ವಸ್ತು, ಘಟಕವೇ ಮಾನ. ಘಟಕದಲ್ಲಿ ರೂಪ, ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ, ಧರ್ಮ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣುವೇ ಮೂಲ ಮಾನ. ಮೂಲ ಮಾನ ಪರಮಾಣು ಆಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಅಪ್ರಿಭಾಷಿತವಾಗಿರುವ ಘಟಕ, ಸ್ವಯಂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಇಕಾಯಿ ವಿದ್ದು, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ, ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹ ಘಟಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಮತ್ತು ಭ್ರಮಿತ ಮಾನವ. ಅಂಶ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅಂದರೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣು ಅಂಶ, ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿ, ಫಲವಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತನಶೀಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಖ್ಯಾತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾನವ, ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಈಗ ಆವಶ್ಯಕ. ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಒಂದೇ ಸೂತ್ರ – ಮಾನವತ್ವ, ಮಾನವನ ಲಕ್ಷ್ಯೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿರುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಮಾನವನ ಲಕ್ಷ್ಯೆ ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ,

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ. ಮಾನವೀಯ ಲಕ್ಷಣಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ, ಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ಮೌಲ್ಯ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯ, ನೈತಿಕತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸಾರ್ವಭೌಮ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಫಲ ಮಾಡುವುದೇ ಅಥವ ಸಫಲ ಆಗುವುದೇ ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯ ವೈಭವ. ಇದೇ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಆಗಬಹುದು, ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಬಹುದು, ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಬಹುದು. ಅತಃ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಇಕಾಯಿ ಮಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಖ್ಯಾತವಾಗಿದೆ, ಮಾನವನೂ ಮಾನವತ್ವವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ನಿಶ್ಚಿತ ಮಾನವೀಯ ನಡತೆಯಿಂದ ಮಾನವೀಯ ಲಕ್ಷಣಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣು ಮೂಲ ಮಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ರಚನೆ ಮಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ.

೧೦. ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ, ಧರ್ಮ

ಗುಣ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಮ, ವಿಷಮ, ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು. ಇವುಗಳ ಫಲ ಪರಿಣಾಮದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇದರ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಸೃಜನಕರ ಸಂಯೋಜನೆ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪ ಸಮ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ನಾಮದಿಂದ ಇಂಗಿತವಾಗಿದೆ. ವಿಭವ ಕಾರ್ಯದ ವಿಪರೀತ ವಿಘಟನೆ, ವಿಧ್ವಂಸಕರ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪ ಮತ್ತು ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ವಿಷಮ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಯಾವ ಯೋಗ-ಸಂಯೋಗ ವಿಧಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ರಚನೆಗಳು ಆಗುತ್ತವೋ ಅವನ್ನು ಉಳಿಸಲು, ಕಾಪಾಡಲು ಇರುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ನಾಮ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕ್ರಿಯೆ, ಸ್ಥಿತಿ ಅಥವಾ ಗತಿ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರವರ್ತನೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಗುರುತಿಸು ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಗತಿಶೀಲವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪದದಲ್ಲಿ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇದೆ. ಗುರುತಿಸುವು ಮತ್ತು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪ್ರವರ್ತನೆ, ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮ, ವಿಕಾಸ, ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ, ತಿಳಿಯುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಜಾಗೃತಿ ಘಟಿತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಘಟಕದ ನಿಶ್ಚಿತ ಆವಶ್ಯಕತೆ ತ್ವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರವರ್ತನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆವಶ್ಯಕ ಪ್ರವರ್ತನೆ, ಆವಶ್ಯಕ ಗುರುತು, ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ

ಪರಸ್ಪರ ಗುರುತು ಆಗುತ್ತದೆ. ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಗುರುತು ಇದೆ. ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಜೊತೆ ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ರಹಸ್ಯದಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಘಟಕಗಳ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾತ ನಾಮದ ವಸ್ತು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಧ್ಯಯನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಶಂಕೆ ಮಾಡಬಹುದು, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಒಂದು-ಒಂದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ತನಕ ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸಮುದ್ರದ ನೀರನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸಮಯದ ವರೆಗೆ ಒಂದೊಂದು ಹನಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು? ಎಷ್ಟು ಸಮಯದ ವರೆಗೆ ಒಂದೊಂದು ಪರಮಾಣುವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು? ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಮಯ ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ, ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ, ಜೀವಾವಸ್ಥೆಯ ಒಂದೊಂದು ಘಟಕವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು. ಯಾರಾದರು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಬಹುದೇ. ಇದರ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ, ಈ ತಥ್ಯಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಅರಿವು ಪಡಿಸಿದ್ದೇವೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ, ಅವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಪದ, ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸೋಪಾನದಿಂದ ಸೇರಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಪದ್ದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ನಡೆದುಬಂದು ರೂಪ, ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ, ಧರ್ಮವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾಯಿತ ಮಾಡುವುದು, ಚಿಕ್ಕ ಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕ, ದೊಡ್ಡಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಭೌತಿಕ ವಸ್ತುಗಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿದೆ. ಯಥಾ ಆಕಾರ, ಹರವು, ಘನದಿಂದ ರೂಪ – ಸಮ, ವಿಷಮ, ಮಧ್ಯಸ್ಥದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುಣ; ಸಂಘಟನೆ – ವಿಘಟನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವ ಮತ್ತು ಅಸ್ತಿತ್ವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅರಿವು ಪಡಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ, ಸಮುದ್ರದ ಒಂದು ಹನಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾತ್ರ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮುದ್ರದ ನೀರನ್ನು ನಾವು ಅರಿತುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಅಧ್ಯಯನವಿಧಿ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉಪರೋಕ್ತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯ ಅಧ್ಯಯನ ಯಥಾ ಆಕಾರ, ಹರವು, ಘನದಿಂದ ರೂಪ, ಸಮ ವಿಷಮ ಮಧ್ಯಸ್ಥದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುಣ, ಪೋಷಕ ಮಾರಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವ ಮತ್ತು ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಹಿತ ಪುಷ್ಟಿ ಧರ್ಮ ಇರುವುದು ಅರಿವು ಪಡಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಮತ್ತೆ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪ ಇರುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಆಕಾರ, ಹರವು, ಘನ ಇರುತ್ತದೆ. ಶರೀರದಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಜೀವನ ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮತಮ ಆಗಿರುತ್ತದೆ, ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಗುಣ ಸಮ, ವಿಷಮ, ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಪ್ರಭಾವಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶರೀರದ ಸಮ, ವಿಷಮ, ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಗುಣ ಗೌಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವ ಧರ್ಮ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಕ್ರೂರತೆ, ಅಕ್ರೂರತೆ ಶರೀರ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಜೀವಿ ವಂಶಾನುಷಂಗಿವಿಧಿಯಿಂದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾಯಿತವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಸಮ ವಿಷಮ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಗುಣಗಳ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಲ್ಲಿಯೂ ಗುಣ ಸರ್ವಾಧಿಕ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿದೆ, ಇದು ಸ್ವಯಂವಿನ ವೈಭವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಭ್ರಮಿತವಾಗಿರುವ ತನಕ, ಸ್ವ ಇರುವುದು ಸರ್ವೋಪರಿ ಮತ್ತು ಅನ್ಯರನ್ನು ಗೌಣ ಎಂದು ನಂಬುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಪ್ರಕಟಣೆ ದ್ರೋಹ, ವಿದ್ರೋಹ, ಶೋಷಣೆ, ಯುದ್ಧದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ, ಸ್ವ ವೈಭವದ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಸ್ವ ವೈಭವವನ್ನು ಶುಭವೆಂದು ನಂಬಿರುತ್ತಾನೆ. ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ಸರ್ವ ಶುಭದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವ ವೈಭವ ಇರುವ

ತಥ್ಯವನ್ನೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೆ, ಭ್ರಮೆ ವಶ ಇದರಿಂದ ತಿಳಿಯದಹಾಗೆ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠೆ ಆದಾಗ, ಜಾಗೃತನಾದಾಗ, ವಿಷಮ ಗುಣಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ವಿಷಮ ಗುಣಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗದೇ ಇರುವ ತನಕ, ಕುಂಠಿತವಾಗಿ, ನಿರಾಷಿತವಾಗಿದೆ, ಪ್ರತಾಡಿತವಾಗಿರುವುದು ಪ್ರಭಾವಶೀಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ದುಃಖ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಜಾಗೃತ ಮಾನವನ ಗುಣ ಸದಾ ಸದಾ ಮಧ್ಯಸ್ಥವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಸರೂಪ ಜಾಗೃತ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು, ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು, ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಿರುವುದು. ಇದು ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಿರುವಂತೆ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ತಥ್ಯಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಶುಭ, ಸಮಾಧಾನ, ಸತ್ಯದ ಸುಸ್ಪಷ್ಟ ದೃಷ್ಟಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಇದೇ ಪರಂಪರೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಧ್ಯಯನ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಮಾನವೀಯ ಗುಣಗಳಿಂದಲೇ ಮಾನವನ ಮೌಲಿಕತೆ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಅರಿವು ಆಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅವಸ್ಥೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪದದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಘಟಕಗಳ ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ, ಧರ್ಮ ಸಹಿತ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಅತಿರಿಕ್ತ ಎಲ್ಲಾ ಅವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಇಕಾಯಿ ತಮ್ಮಲೀ ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಮಾನವನೂ ಘಟಕವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಸಂಜ್ಞಾನೀಯತೆಯಿಂದ ಸಂವೇದನಶೀಲತೆಯಲ್ಲಿ ನಿಯಂತ್ರಣ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ತನಕ ಜಾಗೃತವಾಗುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಮಾನವನ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇ – ಸಹಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪದ, ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತ, ಜಡ-ಚೈತನ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು, ನಂಬುವುದು, ಗುರುತಿಸುವುದು, ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಅಖಂಡೆ, ಸಾರ್ವಭೌಮತೆ, ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮುದಾಯಿಕತೆ, ವನಸ್ಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಜಾತೀಯತೆ, ಪ್ರಜಾತೀಯತೆ ಮತ್ತು ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸಕ್ರಮಗತ ಅಂಶಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಭೇದದಿಂದ ಅನೇಕ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಗಳಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧತೆ ಇದ್ದೂ ಕೂಡ ರಾಶಿ ವಿಧಿ ಆ ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಮತ್ತು ಪದ ಭೇದದಿಂದ ಮಾನವ ಕುಲ ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸೂತ್ರ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯಿಂದ ಅಧ್ಯಯನ ಗಮ್ಯವಾಗಿದೆ.

೧೧. ಬಲ – ಶಕ್ತಿ (ಸ್ಥಿತಿ – ಗತಿ)

ನಾವು ಮಾನವರು ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಬಲ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಯ ಬಗೆ ಬಹಳ ಅಂದಾಜು, ಅನುಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನ ಬಂದ ನಂತರ ಶಕ್ತಿಯ ಬಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ನಿಷ್ಕರ್ಷಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆಯುವ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಪೂರ್ಣ ನಿಷ್ಕರ್ಷ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ, ಮಾನವೀಯತೆಗಾಗಿ ಯಾವುದೇ ನಿಷ್ಕರ್ಷ ಪಡೆದಿಲ್ಲ, ಇದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂತ ಬಿಂದು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಧದಿಂದ ಒತ್ತಡವನ್ನು ಬಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಗತಿ, ತರಂಗ ಮತ್ತು ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ಶಕ್ತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಉದಾಹರಣೆ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯುತ್ ತರಂಗ ಮಾತು ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಬಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶಬ್ಧ ತರಂಗ ಮತ್ತು ಒತ್ತಡದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ತರಂಗ ಮತ್ತು ಒತ್ತಡದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಈ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಾಗಿವೆ. ಇವಗಳಲ್ಲಿ, ಮಧ್ಯಸ್ಥತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ತಥ್ಯವನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಅಧ್ಯಯನಗಳೆಲ್ಲಾ ಆವೇಶದ ಗತಿಗಳ ಮೇಲೆ ಆಧಾರಿತವಾಗಿವೆ. ಸ್ವಭಾವ ಗತಿಯಾದ ನಂತರ ಈ ಬಲ ಮಾತು ಶಕ್ತಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ.

ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ದರ್ಶನದ ದ್ರಿಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ, ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಲ ಮತ್ತು ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ತಾತ್ಪರ್ಯ, ಇನ್ನೊಂದರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ರೂಪಿ ಶಕ್ತಿಯ ಪರಿಚಯ, ಗುರುತು ಆಗುತ್ತದೆ. ಸ್ಥಿತಿಗಳು ಇರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಗುರುತಿಸುವಿಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ತಥ್ಯವನ್ನು ಸಿದ್ದಾಂತವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ಬಹಳ ವಿಧಗಳು ಮಾನವನ ಸಮ್ಮುಖ ಸಮೀಚೀನವಾಗಿದೆ. ಸಮೀಚೀನದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಹತ್ತಿರ ಇರುವುದು ಎಂದು, ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿರುವುದು ಎಂದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಒಂದು ಕಲ್ಲನ್ನು ನಾವು ಎತ್ತುತ್ತೇವೆ, ನಮ್ಮ ಮತ್ತು ಕಲ್ಲಿನ ಸಂಯೋಗ ಹೇಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಹೇಗೆ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆಯೋ, ಅದನ್ನೇ ಭಾರ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಈ ಭಾರ ಎನ್ನುವುದು ಈ ಧರಣಿಯ ಜೊತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ, ಈ ರೀತಿಯ ಭಾರದ ಅನುಭವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಒಂದು ಬರಿದಾದ ಗಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿ ಅಥವಾ ಮಣ್ಣು ತುಂಬಿ ಅಥವಾ ಆಲುಗೆಡ್ಡೆ ಅಥವಾ ಧಾನ್ಯ ತುಂಬಿ ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿದರೆ, ಆವಾಗ ಅನಿಸುವುದು ಭಾರ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ತನ್ನ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಕಲ್ಪನಾಶೀಲ ಮತ್ತು ಕರ್ಮ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಅಳತೆ ಅಥವಾ ತೂಕ ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಉತ್ತರವನ್ನು ಪಡೆದಿದ. ತೂಕ ಮಾಡುವು ವಿಧಿಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದ. ಅಳತೆ

ಮಾಡುವ ವಿಧಿಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಲಾರಿ, ಟ್ರೇನು ಇತ್ಯಾದಿಯ ಭಾರವನ್ನು ತೂಕ ಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯ ಯಂತ್ರವೂ ತಯಾರು ಮಾಡಿದ. ಇದನ್ನು ದಿನಾ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಭಾರ ಧರಣಿಯ ಜೊತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ವಿನ್ಯಾಸ, ಸಿದ್ಧಾಂತ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಿಂದ ಅನುಪ್ರಾಣಿತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಇಕಾಯಿ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಲ ಸಂಪನ್ನ, ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಪ್ರಕಾಶಿತ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತು ನಿಶ್ಚಿತ ಒಳ್ಳೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಒಂದು ಪರಮಾಣು, ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ನಿಶ್ಚಿತ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಡತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರ ದೃಷ್ಟ ಮಾನವನೇ. ಇಂತಹ ನಿಶ್ಚಿತ ಒಳ್ಳೆ ದೂರದ ನಡುವೆ ದೂರ ಹೆಚ್ಚಾದರೆ ಅವಾಗ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯಾಂಶದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಮಧ್ಯಸ್ಥ ಕ್ರಿಯೆ, ತನ್ನ ಬಲ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕರೆಯುತ್ತದೆ. ಪರಮಾಣು ಅಂಶ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯೆರತ ಮಧ್ಯಾಂಶದ ಹತ್ತಿರ ಬರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ ಆವಾಗಲು ಮಧ್ಯಾಂಶ ತನ್ನ ಬಲವನ್ನು ಹಾಕಿ ಅಂಶವನ್ನು ಒಳ್ಳೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಆಗುವ ನಿಯಂತ್ರಣ ಕ್ರಿಯೆ. ಈ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಕಾರಣ ಪರಸ್ಪರ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ ನಿಯಂತ್ರಣ ಇರುತ್ತದೆ. ಪರಮಾಣು ಅಣುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಮಧ್ಯಾಂಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಪರಸ್ಪರ ಆಕರ್ಷಣ ಬಲ, ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪ್ರವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಫಲವಾಗಿ ಒಂದು ಪರಮಾಣು ಇನ್ನೊಂದು ಪರಮಾಣುವಿನ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಅಣು ಬಂಧನವಿದ್ದು ಅಣು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಅಣುಗಳು ಭಾರ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಇದೇ ಭಾರದ ಕಾರಣ ಒಂದು ಅಣು ಇನ್ನೊಂದು ಅಣುವಿನ ಜೊತೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಒಳ್ಳೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಸೇರುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಿಂದ ಪರಮಾಣು, ಅಣು, ಅಣುಗಳಿಂದ ರಚಿತ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪದಾರ್ಥ ಪಿಂಡ ಮಾನವನ ಸಮ್ಮುಖ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಈ ಧರಣಿ. ಈ ಧರಣಿಯ ಜೊತೆ ಸೇರಿರುವ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತು, ಧರಣಿಯ ವಾತಾವರಣದ ತನಕ, ಗಟ್ಟಿ-ಗಟ್ಟಿಯ ಜೊತೆ, ದ್ರವ-ದ್ರವದ ಜೊತೆ, ಅನಿಲ – ಅನಿಲದ ಜೊತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಧರಣಿ ಮಾತು ಧರಣಿಯ ಅಂಗಭೂತಗಳಿಂದ ಮಾಡುವ ವಿನ್ಯಾಸಕ್ಕೆ, ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವುದು, ಓಡುವುದು, ಹಾರಾಡುವುದು ಎಂದು ಹೆಸರು ನೀಡುತ್ತೇವೆ. ಮೇಲಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವ ವಸ್ತು ಗಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ದ್ರವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುವ ವಸ್ತುಗಳು. ದ್ರವ-ದ್ರವ ವಸ್ತು ಜೊತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಆತುರದಿಂದ ಮಾಡುವ ವಿನ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಪ್ರವಾಹ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಇದು ಆ ವಸ್ತು ಧರಣಿಯ ಜೊತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಪ್ರಭಾವದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ವಿನ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣೆ ಎಂದು ಹೆಸರು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಇದು ಗಟ್ಟಿ ಪದಾರ್ಥ ಇನ್ನೊಂದು ಗಟ್ಟಿ ಪದಾರ್ಥದ ಜೊತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ವಿನ್ಯಾಸವೇ. ಇದೇ ಗೌರವಪೂರ್ವಕ ಸ್ವೀಕೃತಿ. ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದು ಚಿಕ್ಕದು ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಒಂದು ತನ್ನ ವಾತಾವರಣ ಜೊತೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ, ಎಂಬುವುದನ್ನು ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕದು, ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ಏನು ಇಲ್ಲ. ಇದರ ಪುಷ್ಟಿ ಈ ಮಾತಿನಿಂದಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಒಂದು ತನ್ನ ತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಎರಡೂ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿ ಮತ್ತು ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯ

ಯೋಗಫಲದಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತು ಈ ಧರಣಿಯ ಅಂಗಭೂತವಾಗಿರುವ ಫಲಸ್ವರೂಪ, ಧರಣಿಯ ಜೊತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ವಿನ್ಯಾಸ ಈ ಧರಣಿಯ ವಾತಾವರಣದ ತನಕ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಧರನಿಯು ತನ್ನ ವಾತಾವರಣ ಸಹಿತ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಗ ಅವಯವಗಳಿವೆಯೋ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಸಂಪೂರ್ಣದ ಜೊತೆಗೆ ಮರ್ಯಾದಿತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮರ್ಯಾದಿತವಾಗಿರುವುದರ ತಾತ್ಪರ್ಯ ನಿಶ್ಚಿತ ವಿನ್ಯಾಸದಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದು. ಇಂತಹ ನಿಶ್ಚಿತ ಆಶಯ ಗಟ್ಟಿ-ಗಟ್ಟಿಯ ಜೊತೆ, ದ್ರವ – ದ್ರವದ ಜೊತೆ, ವಿರಳ – ವಿರಳದ ಜೊತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಕ್ರಿಯೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ನಾವು ವಿನ್ಯಾಸ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಇದರ ಫಲನ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಮಾಣವೇ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾಗಿರುವ ಅರಿವು ಪೂರ್ಣ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಸಾಪೇಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುವುದರ ಬೋಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣತೆ ಕಾಣದಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಒಂದರ ಮನ್ನಣೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮತ್ತು ಮನ್ನಣೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಮಾನವನೇ. ಮಾನವ ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯ ಜೊತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಒಂದನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ತನ್ನ ಸ್ವಯಂನ ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನ ನೀಡುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಸಾಪೇಕ್ಷ ವಿಧಿಯಿಂದ ಚಿಕ್ಕ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಧ್ಯಾನ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಯಂನನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಎಂದು ನಂಬುವುದು ಒಂದು ಆವಶ್ಯಕತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತವರನ್ನು ಚಿಕ್ಕ ಎಂದು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಂದು ಆವಶ್ಯಕತೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದ್ರೋಹ, ವಿದ್ರೋಹ, ಶೋಷಣೆ, ... ಮತ್ತು .... ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳು ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಬಗೆ ಸಂವಾದವಾದಾಗ ಅದರ ಅನೌಚಿತ್ಯತೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಅಂತರವಿರೋಧಿ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಇದರಿಂದಲೇ ಅನಿಶ್ಚಯತೆವಾದ ತಯ್ಯಾರಾಗುತ್ತದೆ. ಫಲವಾಗಿ ಮಾನವ ಸಂಪೂರ್ಣ ರೀತಿಯ ಹತಾಶೆ ಮತ್ತು ಆವೇಶಕ್ಕೆ ಬಲಿ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಭಾವ ಗತಿಯಿಂದ ದೂರನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಫಲವಾಗಿ ಅಸಾಮಾಜಿಕತೆ ಮತ್ತು ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕೈಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ ರೂಪದ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಘಟನೆಗಳು ಘಟಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ಇದು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮಾನವ ಕುಲಕ್ಕಾಗಿ ಅನಾವಶ್ಯಕ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರ ವಿಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿ, ಸ್ಥಿತಿ, ನಿಶ್ಚಯತೆಯ ಜೊತೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಯೋಜನೆ ಸಹಿತ ಆಶಾವಾದಿತ ಹಾಗೂ ಪ್ರಮಾಣ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸರ್ವ ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿದೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದೇ ಸೂತ್ರ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕಾರ್ಯ ವಿನ್ಯಾಸ, ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಪ್ರಯಾಸ, ಕ್ರಿಯೆ, ವ್ಯವಹಾರ, ಫಲ ಪರಿಣಾಮದ ಜೊತೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಮೂಲ್ಯ ಮಾಪನವಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಮೌಲ್ಯ ಮಾಪನ ಮಾಡುವವನು ಮಾನವನೇ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಅಥವಾ ನೈಜ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವನ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ದೀರ್ಘ ಕಾಲದಿಂದ ಪ್ರತೀಕ್ಷೆ ಇದೆ. ಈ ಪ್ರತೀಕ್ಷೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಇದು ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರಣಾಳಿಯ ಅಧ್ಯಯನ, ಮಾನವ ಮಾನವತ್ವ ಸಹಿತ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪರ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರ ಉದ್ಘಾಟನೆ ಆಗುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಪರಮ ಸತ್ಯ.

ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಗತಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಡ ಮತ್ತು ಪ್ರವಾಹದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪ. ಕೆಲವು ನಿದರ್ಶನಗಳಲ್ಲಿ ಒತ್ತಡವಿರುತ್ತಲೂ ಪ್ರವಾಹವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲು, ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಕೆರೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರವಾಹ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಹ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಡ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಒತ್ತಡ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹ ಇಳಿಜಾರಿನ ಕಡೆಗೆ, ಇಳಿಜಾರು ಕೊನೆಗೆ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ನದಿಯ ನೀರು ಸಮುದ್ರದ ತನಕ ಸೇರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅಥವಾ ನಿಯತಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ನೀರಿನ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಒತ್ತಡ, ಪ್ರವಾಹ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಕಾರದ ಪ್ರವಾಹ, ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಒತ್ತಡವೇ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಪ್ರಧಾನ ಕಾರಣ. ಉದಾರಣೆಗೆ ನೀರಿನ ಆವಿ ನಿಶ್ಚಿತ ಒತ್ತಡದ ನಂತರ ನಿಶ್ಚಿತ ಪ್ರಕಾರದ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಚಾಲಿತ ಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಫಲವಾಗಿ ಚುಂಬಕೀಯ ವಿಧ್ಯುತ್ತನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಚುಂಬಕೀಯತೆ ಒತ್ತಡದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ವಿದ್ಯುತ ತರಂಗ ಪ್ರವಾಹದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಗುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ, ಯಾವುದೇ ಬಲ, ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಕಾರದ ಬಲ ಮತ್ತು ಪ್ರವಾಹದ ಕಾರಕ ಆಗಬಹುದು ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇದೇ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ತೈಲದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಉಷ್ಮಿತ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅಂದರೆ ಉರಿಯುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಚಾಲಿತ ಮಾಡುವುದು ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಯಂತ್ರಗಳಿಂದಲೂ ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರದ ಕಾರ್ಯಗಳಾಗುವುದು ನೋಡಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಧರಣಿ, ನೀರು, ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಚಾಲಿತ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಚಾಲಿತ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಫಲವಾಗಿ ವಿಧ್ಯುತ ಚುಂಬಕೀಯ ಪ್ರವಾಹ ಮತ್ತು ಒತ್ತಡ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಕರಿನೀಯ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ಉಷ್ಮ ಉದ್ಗಮವಾಗುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ವಿದ್ಯುತ ಪ್ರಸಾರ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಚಾಲಿತ ಮಾಡುವುದು ಮಾನವನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಇವುಗಳ ವಿಸರ್ಜನೆ, ಅಂದರೆ ಖನಿಜ, ಇದ್ದಲು, ಎಣ್ಣೆ ಮತ್ತು ವಿಕಿರಣೀಯ ದ್ರವ್ಯಗಳ ವಿಸರ್ಜನೆ ಅಥವಾ ಅವಶೇಷ ಪ್ರದೂಷಣೆಯ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಮೊದಲೇ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದರ ವಿಕಲ್ಪದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸ್ತಾಪದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹ ಬಲದ ಬಗೆ ಧ್ಯಾನಾಕರ್ಷಣೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಗಾಳಿ ಮತ್ತು ಸಮುದ್ರದ ತರಂಗದ ಮೇಲೆ ಗಮನ ಆವಶ್ಯಕ. ಸೂರ್ಯ ಉಷ್ಮೆಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವನು ಗಮನ ನೀಡುವುದು, ಚುಂಬಕೀಯ ವಿಧ್ಯುತ ಧಾರೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಿಸುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹವಿರುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಆವಾಗಲೇ ಮಾನವನ ಪ್ರದೂಷಣಕರ, ನಿಯತಿ ವಿರೋಧಿ, ವಿಕಾಸ ವಿರೋಧಿ, ಜಾಗೃತಿ ವಿರೋಧಿ, ಮಾನವ ವಿರೋಧಿ, ಧರಣಿಯ ವಾತಾವರಣ ವಿರೋಧಿ, ಮಹ ಅಪರಾಧ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯುವುದು ಸಂಭವ. ಇದು ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ (ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದು ಎಂದರೆ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ, ಪರೀಕ್ಷಣೆ, ಸರ್ವೇಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡುವುದು), ಎಲ್ಲಾ ಘಟಕಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಲ, ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರದರ್ಶನೆ, ಪ್ರಕಾಶನ ಮಾಡಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿ ಚಿಕ್ಕಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಘಟಕಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ರೂಪದಲ್ಲಿ

ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿ ಸಂಪನ್ನ ಇಕಾಯಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಇರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ಅರ್ಥ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪ್ರಮಾಣ, ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯ ಅರ್ಥ ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದು. ಮೂಲತಃ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಇಕಾಯಿ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪೃಕ್ತವಾಗಿರುವ ಫಲವಾಗಿ ಉರ್ಜಾಸಂಪನ್ನತೆ, ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ಜ್ಞಾತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಘಟಕದ ಮೂಲದಲ್ಲಿರುವುದು ಪರಮಾಣು. ಪರಮಾಣುವೇ ಭೌತಿಕ, ರಾಸಾಯನಿಕ, ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಜೀವನ ಪರಮಾಣು ಅಣು ಬಂದನ ಹಾಗೂ ಭಾರ ಬಂಧನದಿಂದ ಮುಕ್ತ ಮತ್ತು ಭ್ರಮೆ ವಶ ಆಶಾ, ವಿಚಾರ, ಇಚ್ಛೆ ಬಂಧನದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ., ಭೌತಿಕ ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪರಮಾಣು ಅಣು ಬಂಧನ ಹಾಗೂ ಭಾರ ಬಂಧನದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಅಣು ಬಂಧನ ಭಾರ ಬಂಧನವಶದಿಂದಲೇ ಚಿಕ್ಕ ರಚನೆ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ರಚನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಗಿಂತಲೂ ಚಿಕ್ಕ ರಚನೆ ಪರಮಾಣುವೇ. ಪರಮಾಣುವೇ ಅಣು ಹಾಗೂ ಅಣು ರಚಿತ ರಚನೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವೈಭವವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ವೈಭವದ ಸ್ವರೂಪ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸೂತ್ರದಿಂದಲೇ ಅನುಪ್ರಾಣಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಒಂದು ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಅಂಶಗಳಿರುವುದು, ಒಂದು ಅಣುವಿನಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಪರಮಾಣು ಇರುವುದು, ಅಣು ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದಕಿಂದ ಅಧಿಕ ಅಣು ಇರುವುದು, ಇವೆಲ್ಲ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಅನುಪ್ರಾನಿತವಾಗಿರುವ ಪ್ರಮಾಣ. ರಚನೆಗಳಲ್ಲಿ ಭೌತಿಕ ರಚನೆ ರಾಸಾಯನಿಕ ರಚನೆಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಈ ರಚನೆಗಳು ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಪೂರಕ ಮತ್ತು ಉಪಯೋಗಿಯಾಗಿರುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಜಾತಿಗಳ ಅಣುಗಳಲ್ಲಿ , ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಗತಿ ಎರಡರ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ನಿರಂತರ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿದೆ. ಇದು ಎಂದಿಗೂ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ. ಸದಾ – ಸದಾ ಈ ಕ್ರಿಯೆ ಕಲಾಪ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶನ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ ಇವುಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯ ಘಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಯಂ ಕೂಡ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆಯನ್ನು ಮಾನವನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಬೇಕು. ಆವಾಗಲೇ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಪರಪರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸರ್ವತೊಮುಖಿ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವುದು ಸಂಭವ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆ ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ ಅಥವಾ ಪರಮ ಆವಶ್ಯಕ ಉಪಲಬ್ಧಿ.

ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅರಿವಿನ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾನವ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸರ್ವತೋಮುಖಿ ಸಮಾಧಾನ ರೂಪದ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ವೈಭವಿತವಾಗಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಇಂತಹ ವೈಭವವೇ ಅಂದರೆ ಸಮಾಧಾನ ಸಂಪನ್ನತೆಯೇ ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯೋಗ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸಫಲತೆ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ, ಪರಂಪರೆಯಿಂದ, ಪರಂಪರೆಗಾಗಿ ತ್ರಾಣ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣ. ತ್ರಾಣದ ಅರ್ಥ ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣದ ಅರ್ಥ ಗತಿ. ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇರಣೆ ಇರುವುದು, ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು, ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ

ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ವೈಭವದ ಸಾರ್ಥಕ ಸ್ವರೂಪ. ಇಂತಹ ವೈಭವವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಆಶಾವಾದಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇದೇ ಇದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಲ, ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯ, ಅಂದರೆ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರಯ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವುದೇ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಅಂತರ. ಇಂತಹ ಪ್ರಭಾವಗಳಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಇಕಾಯಿ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮೌಲಿಕತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗಿದೆ, ಇದರ ಹೆಸರೇ ನಿಯಂತ್ರಣ.

ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ದೂರ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು , ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ನಡುವೆ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರ ಕಾಪಾಡಿದ್ದು, ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವುದು. ಈ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿರುವುದೇ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಸ್ಥಿತಿಯೂ, ಆಕಾರ, ಹರವು, ಘನವೋ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲೇ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಆಕಾರ ಕ್ರಿಯೆ ಸಹಿತ ಇರುವುದೇ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯೆ ಶ್ರಮ, ಗತಿ, ಪರಿಣಾಮದ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಶ್ರಮ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯ ವೈಭವ, ಗತಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಹರಡುವ ವೈಭವ, ಪರಿಣಾಮ ಭಿನ್ನ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯ ವೈಭವ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಿಣಾಮ ಮಾತ್ರಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಗುಣಾತ್ಮಕ ಶೃಂಖಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಯ್ದಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಪರಿಣಾಮ ಧೃವ ದೀರ್ಘ ಪರಿಣಾಮದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ಮುಖ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯ ಸ್ಥಿರತೆ, ಅಸ್ಥಿರತೆಯ ಗಣನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಗಳು ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಸೂತ್ರಿತವಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪೂರಕತೆ ಮತ್ತು ಉಪ್ಯೋಗಿತೆ ಪೂರಕತೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಅಣುವಿನ ಇತಿಹಾಸವೂ ಹೀಗೆಯೇ, ಒಂದು ಅಣು ಇನ್ನೊಂದು ಅಣುವಿನ ಜೊತೆ, ಪರಮಾಣುವಿನ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರಗೆ ಸಂಬಂಧಿತ ನಿಯಂತ್ರಣ ಕಾಪಾಡುತ್ತಾ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಜೊತೆ ಸೇರಿ ಪಿಂಡ ರೂಪವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಯಾವುದೇ ಯೋಗದಾನ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯೇಕಲಾಪ ಪೂರಕತೆ ಉಪಯೋಗಿತೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಜಾಗೃತಿ ಮತ್ತು ಅದರ ನಿರಂತರತೆ ತನಕ ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಿರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಜೊತೆ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಭೌತಿಕ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪವನ್ನು ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪದಿಂದ ಮತ್ತು ಭೌತಿಕ ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪವನ್ನು ಮಾನವನ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪದಿಂದ ಬೇರೆ ಇಟ್ಟು ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸ ವ್ಯವಹಾರ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಸಂಪನ್ನ ಮಾದಲಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲ ಮಾನವನ ಜೊತೆ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳ ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳ ಜೊತೆ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಲು ಸೂಚನೆ ಇರುವುದು ಆವಶ್ಯಕ.

ಮಾನವೇತ್ತರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಕೃತಿ ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಯಾಗಿದ್ದು ಮಾನವ, ಮಾನವೇತ್ತರ ಪ್ರಕೃತಿಗಾಗಿ ಪೂರಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಂಚಿತವಾಗಿರುವುದೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮಸ್ಯೆಕರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಆಧಾರವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಉಪಲಬ್ಧಿಗಳು ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಆಗಿದೆಯೋ, ಅದರ ಉಪಯೋಗ ಸದುಪಯೋಗದ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಿ ಬಂದಿರುವುದು, ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಭಾಗ ಉಪೇಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆ ಇರುವುದು ಅತಿ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು

ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆ ಸರ್ವ ಸುಲಭವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ, ಇದೇ ಸರ್ವಶುಭದ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾಧಾನ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ನಂತರವೇ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅರಿವಿನ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯೇ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಸ್ವರೂಪ. ಅರಿವು ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಹಜ ಸ್ವೀಕೃತಿ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನ ಸ್ವೀಕೃತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಸ್ವೀಕೃತಿ, ಅಸ್ವೀಕೃತಿಯ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯ ವೈಭವ, ಧರಣಿ, ಸೌರ್ಯ ವ್ಯೂಹ, ಹಲವಾರು ಸೌರ್ಯ ವ್ಯೂಹ, ಆಕಾಶಗಂಗೆ, ಎಲ್ಲಾ ಆಕಾಶಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ, ಪರಮಾಣುವಿನಿಂದ ಹಿಡಿತು ಧರಣಿಯ ತನಕ ಎಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ತನಕ ಅಧ್ಯನ ಗಮ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ತನಕ ಅಧ್ಯಯನ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಸುಲಭವಾಗಿದೆ. ಇದರ ನಂತರ ಇಂತಹ ಗ್ರಹ ಗೋಲಗಳ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಕಾಶ ಗಂಗೆಯು ಅನೇಕ ಸೌರ್ಯ ವ್ಯೂಹಗಳ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪವಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸ್ವೀಕೃತಿಯ ವಿಶಾಲತೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು, ಪ್ರಮಾಣಗಳ ರೂಪದಿಂದ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದು ಮಾನವನ ಒಂದು ಅವಶ್ಯಕತೆ. ಸ್ವೀಕೃತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅಧ್ಯಯನ ಆಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾನವನ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಅನುಸಾರ ನಿರ್ಭರವಾಗಿದೆ. ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು, ನಂಬುವುದರ ವಿಶಾಲತೆ, ವ್ಯಾಪಕ ಮತ್ತು ಅನಂತ, ಇದರ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೇವೆ. ವ್ಯಾಪಕ ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಬಗೆ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮಾತು ನಂಬುವುದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಯಾವುದಾದರು ಒಂದು ದೇಶದ ಅಧ್ಯಯನ, ಒಂದು ಘಟಕದ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ, ಒಂದು ಘಟಕದ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಇಂತಹ ಎಲ್ಲಾ ಘಟಕಗಳ ರೂಪ, ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ, ಧರ್ಮದ ಬಗೆ ಆಶ್ವಸ್ತವಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ಸಮುದ್ರದ ಒಂದು ಹನಿ ನೀರಿನ ಪರೀಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮುದ್ರದ ನೀರು ಹೇಗಿದೆ, ಇದನ್ನು ನಾವು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಇದೆಯೋ ಇದನ್ನು ಯಾರು ಅಳತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ನಮ್ಮ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಅನುಸಾರ ಅಳತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಮಾನವನ ಆವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ. ಅಳತೆ ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆ ಕಲಾಪದ ಪರೀಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ, ಇದು ಕೂಡುವುದು ಕಳೆಯುವುದೇ, ಅಳತೆಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ೧, ೨, ೩ ಇದೇ ಇರುವುದು. ತೂಗುವುದರಲ್ಲೂ ಇದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುವುದು, ಒಂದು ಕಡೆ ಕೂಡುವುದು, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಕಳೆಯುತ್ತದೆ. ಕೂಡುವುದು, ಕಳೆಯುವುದು, ಎರಡನ್ನೂ ಸೇರುವುದರಿಂದ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ ಕೈಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೇಗಿದೆಯೋ, ಎಷ್ಟಿದೆಯೋ ಇದೇ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ. ಇಂತಹ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ ಹೆಚ್ಚು ಇಲ್ಲ, ಕಡಿಮೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ಹೆಚ್ಚಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ಸೀಮೆಗಳು, ನಮ್ಮ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೂಡುವ, ಕಳೆಯುವು ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಋಣ ಅನಂತ, ಧನ ಅನಂತ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದು ಮಾನವ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನಂತರ ಕಲ್ಪನೆ ಅಥವಾ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಒಂದು ಸೀಮೆಯ ತನಕ ಸಂಖ್ಯಾಕರಣೆ ಮಾಡಲಾಗದೇ ಇರುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿದೆ. ಇಂದಿನ ವರೆಗೂ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನ ಬೋಧ ಅಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದೆ. ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನ ಬೋಧವಾದ ನಂತರ ಅನಂತ ವಸ್ತುಗಳು ಹೇಗಿವೆ, ಇದರ ಉತ್ತರ ಪಡೆದೆವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅರಿವು ರೂಪದ ಅಧ್ಯಯನ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಅನಂತ ಅವಿಭಾಜ್ಯವಾಗಿರುವ ಅರ್ಥ ಸರ್ವತೊಮುಖಿ ಸಮಾಧಾನ

ಆಗುವ ಆಧಾರ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಇಕಾಯಿ ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯ ಸಹಿತ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿದೆ. ವರ್ತಮಾನದ ತಾತ್ಪರ್ಯ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರುವುದು. ವರ್ತಿಸುತ್ತಿರುವ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಕ್ರಿಯೆಶೀಲವಾಗಿರುವುದು. ಕ್ರಿಯೆಶೀಲವಾಗಿರುವುದು ನಡತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು. ನಡತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಸ್ಥಿತಯಲ್ಲಿ ತ್ವ ಜೊತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದು. ಈ ಧರಣಿ ಒಂದು ಸೌರ್ಯ ವ್ಯೂಹ, ಸೂರ್ಯದ ಜೊತೆ ಸೇರಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಹ ಗೋಲಗಳ ಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಹ ಗೋಲಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಕಾರ್ಯರತವಾಗಿವೆ. ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಮಾಡದೆ ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾ ನಿಶ್ಚಿತ ನಡತೆ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ ಮತ್ತು ಸೌರ್ಯ ವ್ಯೂಹದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿವೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದೆ ಇದ್ದೇ, ಗತಿಯೂ ಇದೆ. ಇದೇ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಧರಣಿಯ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿ ಸಂಬಂಧಿತ ಅಧ್ಯಯನ ನಮಗೆ ಅರಿವಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೌರ್ಯ ವ್ಯೂಹ ಅನೇಕ ಸೌರ್ಯ ವ್ಯೂಹಗಳ ಜೊತೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಒಳ್ಳೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ವಿನ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಸೌರ್ಯ ವ್ಯೂಹ ತನ್ನ (ತ್ವ ವಿಸ) ವೈಭವವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಿತ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕಾನೇಕ ಸೌರ್ಯ ವ್ಯೂಹಗಳನ್ನು ಅಥವಾ ಗ್ರಹ ವ್ಯೂಹಗಳನ್ನು ಇಂದು ವೈಜ್ಞಾನಿಕರು ಆಕಾಶ ಗಂಗಾ ಹೆಸರನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಆಕಾಶ ಗಂಗಾ ಅನೇಕವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ದೂರದಲ್ಲಿರುತ್ತಾ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತದೆ.

೧೨. ಪರಾವರ್ತನೆ – ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ

ಸ್ಥಿತಿ – ಗತಿ, ಬಲ-ಶಕ್ತಿ, ಬಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆ ಪುಟ್ಟ – ಪುಟ್ಟ ಇಕಾಯಿ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ –ದೊಡ್ಡ ಘಟಕದ ಜೊತೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳ ಮತ್ತು ಅವಸ್ಥೆಗಳ ಜೊತೆಯೂ ಆಗಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇವಾಗ ಪರಾವರ್ತನೆ – ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ಸಂಭಂದಿತ ಜ್ಞಾನ, ವಿಚಾರ, ನಿರ್ಣಯ, ಪ್ರಮಾಣ, ಫಲ, ಪರಿಣಾಮ, ಜ್ಞಾನದ ಸಾಕ್ಷಿ ಇರುವುದರ ಮೇಲೆ ಗಮನ ನೀಡೋಣ. ಗಮ್ಯಸ್ಥಳದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವ ಎಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಂಪನ್ನ ಮಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮಾನವ ನದಯಲು ಆರುಭಿಸುತ್ತಾನೆ, ಅವನ ಗಮ್ಯಸ್ಥಳ ಅವನ ಮುಂದೆ ಇರುವುದ ಆವಶ್ಯಕ. ಗಮ್ಯ ಸ್ಥಳ ಇಲ್ಲದೆ, ಬರಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇಂತಹ ಮಾನವನನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲಾ ಏನು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಯೋಚಿಸಬಹುದು. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇರುವೆ, ಒಂದು ಆನೆ, ಪ್ರಾಣಿ ಪಕ್ಷಿಗಳು, ಜೀವಿ ಜಂತುಗಳು, ಎಲ್ಲಾ ಅಯನ ಮಾಡುವುದರ ಗಮ್ಯ ಸ್ಥಳ ಅವುಗಳ ಜೊತೆ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ಎಲ್ಲಾ ನಡೆದು ಅವುಗಳ ನಿಶ್ಚಿತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಈಜುವ ಮೊಸಳೆಯೂ ನಿಶ್ಚಿತ, ನಿರ್ಧಾರಿತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳು ಧರಣಿಯ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳು ಕೆಲವು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವಂತೆ ಇರುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ಇರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಗಾಳಿ, ಧರಣಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಇರುತ್ತದೆ, ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಕಾಶ ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ, ಇನ್ನೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ, ನದಿ ದೂರ ದೂರ ತನಕ ಹರಿಯುತ್ತದೆ, ಬೆಟ್ಟ ಒಂದೇ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಗಿಡ ಮರಗಳು ಒಂದೇ ಜಾಗದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಇದೇ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವನೂ ಇರುತ್ತಾನೆ, ಪಕ್ಷಿಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆ ಮಾನವ, ಕೇವಲ ಪಕ್ಷಿಗಳು ದೂರ ದೂರ ತನಕ ಹೋಗುತ್ತವೆ, ಇವಾಗ ಮಾನವನೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ಧರಣಿಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಸುತ್ತುತ್ತಾ, ಯಾವುದಾದರು ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಇರುವುದು ಒಂದು ಅನಿವಾರ್ಯತೆ. ಇದು ಸ್ಥಿತಿ-ಗತಿಯ ಜೊತೆ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ತಥ್ಯ. ಸ್ಥಿತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಗತಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಸ್ಥಿತಿಯ ಜೊತೆ ಗತಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವನ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಜಾಗದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾ ಮಾನವನ ಇರುವುದು, ಸ್ಥಾನಾಂತರಣ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಪರಾವರ್ತನೆ ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಿಯೆಯೂ ಸಂಪಾದಿತವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಪರಾವರ್ತನೆ, ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆಯನ್ನು ನಾವು ಗುರುತಿಸುವುದು, ಗುರುತಿಸುವುದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವುದು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಅರಿವು ಪಡಿಸುವು ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ಪರಾವರ್ತನೆ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ, ಅರಿವು ಪಡಿಸುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತೇವೆ. ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಎಷ್ಟೇ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿವೆಯೋ ಅವುಗಳು ಕಾಯಾ, ವಾಚ, ಮನಸ, ಕೃತ, ಕಾರಿತ, ಅನುಮೋದಿತ ಭೇದಗಳಿಂದ ಇವೆ. ಇವುಗಳ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪರಾವರ್ತನೆ, ಪರಾವರ್ತನೆಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ, ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆಯ ವೈಭವವದಲ್ಲಿ ಪರಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಿಯೆ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಆಶಿಸುವ ಮಾನವನಿರುವಾಗಲೇ, ಪರಾವರ್ತನೆಯ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಸಂತೋಷಜನಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಮಾನವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪರಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಿಯೆ ಅಂದರೆ ಅರಿತುಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಅರಿವು ಪಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪರಾವರ್ತನೆಯ

ಸಾರ್ಥಕತೆಯಲ್ಲಿ ಸುನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವುದು ಏನೆಂದರೆ ಪರಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಮ, ಕಾರ್ಯ, ವ್ಯವಹಾರ, ಫಲ, ಪ್ರಯೋಜನೆ, ಸಂಗತವಾಗಿರುವುದು. ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಆಧಾರ, ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯದ ಆಧಾರ, ಫಲವಾಗಿ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯ ಆಧಾರ, ಪ್ರಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಲಕ್ಷ್ಯೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳ, ಉತ್ಪಾದನೆ, ನ್ಯಾಯ, ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ಈ ಬಿಂದು ಈ ಮುನ್ನ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಅರಿವುಳ್ಳವನಾಗುವುದು ಒಂದು ಸಾಧಾರಣ ಘಟನೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಘಟನೆ, ಎಲ್ಲಗಿಂತಲೂ ಅಗತ್ಯ ಘಟನೆ. ಅರಿವುಳ್ಳವರಾಗುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳು ತಾನಾಗಿಯೇ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಅರಿವಿನ ಜೊತೆಗೆ ಫಲ ಪರಿಣಾಮ ತೃಪ್ತಿಯ ಸ್ರೋತವಾಗಿರುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಫಲ ಪರಿಣಾಮ ಮಾನವ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಸಾರ್ಥವಾಗುವುದರಿಂದ ಇದೆ. ಮಾನವನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕಾರ್ಯವ್ಯವಹಾರದ ಸಾರ್ಥಕತೆಯೂ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದರಿಂದಿದೆ. ಮಾನವನ ಸಂಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯೂ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಸಾರ್ಥಕ ವಾಗುವುದರಿಂದ ಇದೆ. ಮಾನವೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಮಾನವೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ, ಮಾನವನ ಯೋಚನೆ ವಿಚಾರದ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಇದ್ದಾರೆ, ಅದು ಕೇವಲ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ನೆರೆವೇರಿಸುವುದರಿಂದ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಮಾತು ಅಂದರೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ಮಾತು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಬಿಂದು ಏನೆಂದರೆ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ನೆರೆವೇರಿಸುವುದರಿಂದ ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ ನೆರೆವೇರುತ್ತದೆ.

ಪರಾವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತಿನ ಉಲ್ಲೇಖ ಬಂದಿದೆ ಅರಿತುಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಅರಿವುಪಡಿಸುವುದು, ಕಲಿತುಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಡುವುದು, ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಮಾಡಿಸುವುದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಏನಾದರ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಅನುಮೋದನೆ, ಅನುಮೋದನೆಯೂ ಈ ಮೂರು ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೃತ, ಕಾರಿತ, ಅನುಮೋದಿತವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವ ಪರಾವರ್ತಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮಾನವ ಪರಾವರ್ತಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುವ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನ, ಸಂಪನ್ನತೆಯೇ ಮಾನವನ ಮೂಲ, ಮೌಲಿಕ ಸ್ವರೂಪ. ಇದೇ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗುವ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಈ ಮುನ್ನ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೃತ ಕಾರಿತ ಅನುಮೋದಿತ ವಿಧಿಗಳಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದರಿಂದ. ಇಂತಹ ಪರಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಖ್ಯಾತಿ ಆಗುತ್ತದೆ ಅಥವ ಸೂತ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮೂರನೇ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪರಿವಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಮಾತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಅರ್ಥ ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ, ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನ ಸೂತ್ರದಿಂದ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯ ವರೆಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಬೀಜ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನ ಸೂತ್ರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯ ಪ್ರಮಾಣ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ ಸಹಜ ಜಾಗೃತ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡುವುದೇ ಪ್ರಮಾಣ, ಪ್ರಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ

ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ, ಇವೆಲ್ಲ ಪರಾವರ್ತನೆ. ಪರಾವಾರ್ತನೆಯ ಲಕ್ಷ್ಯ ಪೂರೈಸುವುದು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ, ಆಶಯ ಪೂರೈಸುವುದ ಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಸರ್ವಶುಭ ಸುಂದರ ಸಮಾಧಾನ ಪೂರ್ಣ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸುಖವಾಗಿ ಇರುವುದು ಆಶಯ. ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಬಾಳುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಮಾಣ. ಅಪೇಕ್ಷೆ ಸಾರ್ವಭೌಮತೆ ಮತ್ತು ಅಖಂಡತೆಯೇ. ಆಶಯ, ಲಕ್ಷ್ಯ, ಅಪೇಕ್ಷೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಪೂರಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಲಕ್ಷ್ಯ ಪೂರೈಸಿದಾಗ, ಸಮಾಧಾನ ಸುಖದ ರೂಪದಲ್ಲಿ; ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಶಾಂತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ; ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಂತೋಷದ ರೂಪದಲ್ಲಿ; ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಆನಂದದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನುಭವ, ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವ, ಆವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಯಿಂದ ಸ್ವತಂತ್ರತೆಯ ಅನುಭವ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಗತಿವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನದ ಅನುಭವವೇ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ, ಆನಂದದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಖ್ಯಾತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಅನುಭವದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಬಾಳಿದ ಮೇಲೆಯೇ ನಾನು ಫಲ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಸತ್ಯಾಪಿತ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಲೋಕವ್ಯಾಪಿಕರಣೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ ಸಂತುಷ್ಟಿ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅನುಭವಗಾಮಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅಧ್ಯಯನ, ಪರೀಕ್ಷಣೆ, ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಪೂರ್ವಕ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಪರಾವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಅನಭವ ಮೂಲಕ ಪ್ರಣಾಳಿಯಿಂದ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಾಳುವುದಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಅಧ್ಯಯನದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ. ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಬಾಳುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು, ಕ್ರಮವಾಗಿ, ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜಾಗೃತ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಗುರುತು ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನರ ನಾರಿ ಜಾಗೃತವಾಗುವುದು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಜಾಗೃತವಾಗಲು ಯೋಗ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಲೊಕವ್ಯಾಪಿಕರಣೆ ಮಾಡುವುದೊಂದೇ ಉಪಾಯ. ಮಾನವೀಯ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾನವನಲ್ಲಿ, ಮಾನವನಿಂದ, ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಆವಷ್ಯಕೀಯ ಎಲ್ಲಾ ಬಿಂದುಗಳು ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕಾಗಿ ವಸ್ತು.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಜಾಗೃತವಾಗುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖ, ಶಾಂತಿ, ಸಂತೋಷ, ಆನಂದದಿಂದ ನೆನೆದಿರುತ್ತದೆ. ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ, ವ್ಯವಸ್ಥೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಬಾಳುವ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಕಾರ್ಯ, ಲಕ್ಷ್ಯ ಪ್ರಯೋಜನ, ಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು, ಅದರ ನಿರಂತರತೆ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವುದೆ ಬಾಳುವ ತಾತ್ಪರ್ಯ.

ಮಾನವ ಕುಲದಲ್ಲಿ, ಕುಲದಿಂದ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ನಿರ್ವಿವಾದ ಸ್ವತ್ವದ ಸ್ವರೂಪ. ಇಂತಹ ಸ್ವತ್ವ ಪರಾವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕತೆಯ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಮತ್ತು ಸ್ವೀಕೃತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಸ್ವತ್ವದಲ್ಲಿ ಮಾಪನ ಆಗುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ, ನಿರಂತರ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲಿಯೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಲ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾದ ನಂತರ ಪ್ರಮಾಣ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ

ಶೃಂಖಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ದೃಡತೆಯ ಸೂತ್ರವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಸಾರ್ಥಕ ಪೂಂಜಿ, ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಿರಂತರ ಪ್ರಖರ ಮತ್ತು ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ವೃದ್ಧಿ ಎಂದರೆ ಇವತ್ತು ಒಂದು ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾದೆವು, ನಾಳೆ ಎರಡು ಬಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾದೆವು, ನಾಳಿದ್ದು ಮೂರು ಬಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಒಳಗೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಿಯೆ ಬೋಧ ಮತ್ತು ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತಾ ಬರುವುದರಿಂದ, ಅಂದರೆ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಇರುವುದರಿಂದ, ಇದೇ ಪುನಃ ಪರಾವರ್ತನೆಗೆ ಇಡುಗಂಟು ಆಗಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಅನುಭವವೇ ಬೋದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವಸ್ಥಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಫಲವಾಗಿ ಪರಾವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಬಹುದು. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪರಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಿಯೆ ಅನುಭವಕ್ಕಾಗಿ ನಿತ್ಯ ಸ್ರೋತವಾಗಿರುವುದು ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇದೇ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವನ ಸ್ವರೂಪದ ಪ್ರಮಾಣ ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಜಾಗೃತ ಪರಂಪರೆ. ಪೀಳಿಗೆ ಇಂದ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಇಂದನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ಬರುವುದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ದಾಯಿತ್ವ.

ಪರಾವರ್ತನೆ, ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಿಯೆಯ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಭವವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಚೇತನಾ ವಿಕಾಸ ಮೌಲ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ-ಸಂಸ್ಕಾರ ಒಂದು ಅನುಸ್ಯೂತ ಕ್ರಿಯೆ. ಪರಾವರ್ತನೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅಧ್ಯಾಪನ, ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅಧ್ಯಯನವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅಧ್ಯಾಪನ ಒಂದು ಶ್ರುತಿ ಅಥವ ಭಾಷೆ ಆಗಿರುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಭಾಷೆಯ ಅರ್ಥ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ವಸ್ತು ಇರುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು, ಭಾಷೆಯ ಅರ್ಥದ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ವಸ್ತು ಬೋಧ ಆಗುವುದೇ ಅದರ ಮೂಲ ಆಶೆ. ಇದೇ ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಿಯೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತು ಬೋಧ ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗಬಹುದು. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅಧ್ಯಯನ ಕಾರ್ಯ ಅನುಭವಗಾಮಿ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದಾಗುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆಯ ಮಹಿಮೆ ಅಥವಾ ಉಪಲಬ್ಧಿ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪರಾವರ್ತನೆ ಅಧ್ಯಾಪನೆ ಕ್ರಿಯೆ. ಅರ್ಥ ಬೋಧವಾಗುವುದು ಮತ್ತು ಅನುಭವವಾಗುವುದು ಅಧ್ಯಯನದ ಫಲನ. ಅರ್ಥ ಬೋಧ ತನಕ ಅಧ್ಯಯನ, ಅನುಭವ, ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆಯ ಅಮೂಲ್ಯ ಫಲ. ಅರ್ಥ ಬೋಧದ ಅನುಭವದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತಿತವಾಗುವುದು ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಕ್ರಿಯೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅರ್ಥದ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ವಸ್ತು ಬೋಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಅನುಭವ ಮಹಿಮೆಯ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ವಂಚಿತವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ವಸ್ತು ಬೋಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿನ ತನಕ ಆಗಿರುವ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತು ಬೋಧ, ಅನುಭವದಲ್ಲೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿವೆ.

ಮಾನವನ ಅಧ್ಯಯನ ವಸ್ತು ಬೋಧದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಗುವುದು ಸಂಭವವಾಗಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವನ ಸಂಪೂರ್ಣತೆ ರಾಸಾಯನಿಕ ಭೌತಿಕ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಇರದೇ, ಅಥವಾ ರಾಸಾಯನಿಕ ಭೌತಿಕ ವಸ್ತುಗಳ ಮಹಿಮೆ ಶರೀರದ ತನಕವೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಮಾನವನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಭವವಾಗಿರುವುದು, ಭೌತಿಕವಾದದ ಅನುಸಾರ ಆಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ

ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಪರಂಪರೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿದೆ. ಪರಂಪರೆಗಾಗಿ ಶರೀರ ಒಂದು ಪ್ರಧಾನ ಆಧಾರ. ಪರಂಪರೆಯ ಅರ್ಥವೇ ಪೀಳಿಗೆ ಇಂದ ಪೀಳಿಗೆ ಅಥವ ವಂಶ ಪರಂಪರೆ. ಶರೀರ ಪರಂಪರೆ ರಚನೆ ವಿರಚನೆಯ ಆಧಾರದ ರೋಪದಲ್ಲಿ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವ ಪಾರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಂಯುಕ್ತ ವರೀಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಶರೀರಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಮಹಿಮೆಗಳನ್ನು ಸ್ಪಶ್ಟ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಶರೀರವಿದೆ, ಆದರೆ ಜೀವನವಿಲ್ಲ, ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವನ ನಾಮದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೊಪದ ಸ್ವೀಕೃತಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದು ಮಾನವನಿಗೆ ಅರಿವು ಆಗಿದೆ. ಶರೀರವೇ ಜೀವಂತ ಮತ್ತು ನಿರ್ಜೀವ ಆಗುತ್ತದೆ, ನಿರ್ಜೀವತೆ ಜೀವನದ ವಿಯೋಗವೇ. ಜೀವಂತತೆಯೇ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಕಾಶನ, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ. ಇದೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸಂತುಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಜೀವನ ಸಂತುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಒಂದು ಆವಶ್ಯಕತೆ ಆಗಿದೆ. ಮಾನವ ಸಂತುಷ್ಟಿಯ ಜೊತೆ ಜೀವನ ಸಂತುಷ್ಟಿ ಸಾರ್ಥಕ ಆಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ತಥ್ಯದ ಅಧ್ಯಯನ ಈ ಮುನ್ನ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮಾನವ ಸಂತುಷ್ಟಿ ಲಕ್ಷ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದು, ಮಾನವ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು ಪ್ರಮಾಣಿತ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗೆ ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅನುಭವ ಗಾಮಿ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಅದರದೇ ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರನೇ ಮತ್ತು ಉಲ್ಲೇಖವಿದೆ. ಮಾನವನ ಸಹಾಜ ವಿಧಿಯಿಂದ ಜೀವನ ತೃಪ್ತಿಯ ಧ್ಯಾನ ಆವಶ್ಯಕ ಏಕೆಂದರೆ ಜೀವನ ಬಲ, ಶಕ್ತಿಯ ನಿಯೋಜನೆಯಿಂದಲೇ ಶರೀರ ಪೋಷಣೆ ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಸಮಾಜ ಗತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಜೀವನ ಇಲ್ಲದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಶರೀರದ ಪೋಷಣೆ ಸಂರಕ್ಂಷಣೆ ಆಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದರ ವಿಪರೀತ ಇಂತಹ ಶರೀರವನ್ನು ಮೃತ ಶರೀರ ಎಂದು ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಿ ವಿಸರ್ಜನೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಈ ನಿಷ್ಕರ್ಷಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇವೆ, ಶರೀರದ ಪೋಷಣೆ, ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಜೀವಂತತೆಯಿಂದಲೇ ಸಂಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಎಷ್ಟು ತಿಳಿಯಬಹುದೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ನಾವು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ, ಎಷ್ಟು ನಾವು ಬಯಸುತ್ತೇವೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ನಾವು ಮಾಡುತ್ತೇವೋ,ಎಷ್ಟು ನಾವು ಮಾಡಬಹುದೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ನಾವು ಭೋಗ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಭೋಗಿಸುವ ಸೀಮೆ ಎಲ್ಲಿನವರೆಗು ಇದೆಯೋ ಆ ಸೀಮೆ ಶರೀರವೇ. ಶರೀರದ ಪೋಷಣೆ ಮತ್ತು ಸಂರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ವಸ್ತುಗಳ ಉಪಯೋಗ ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜ ಗತಿಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿ ವಸ್ತುಗಳ ಕ್ರಿಯೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸಮಾಜ ಗತಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗುವ ಅಥವಾ ಉಪಯೋಗಿವಾಗುವ ದೂರ ಸಂಚಾರ ಯಂತ್ರಗಳು ಉಪಕರಣಗಳಿಗೆ ದೂರ ಸಂಚಾರ ನಾಮ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ, ಇದರಲ್ಲಿ ದೂರ ಗಮನ, ದೂರ ದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ದೂರ ಶ್ರಾವಣ ಸೇರಿದೆ.

ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ವಸ್ತುಗಳ ಉಪಯೋಗ, ಸದುಪಯೋಗ, ಪ್ರಯೋಜನಶೀಲ ವಿಧಿಗಳು ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಉಪಯೋಗಿತ ಅಂದರೆ ವಸ್ತುವಿನೆ ಉಪಯೋಗಿತಯ ಸೀಮೆ ಪರಿವಾರಗತ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಭವವಾಗಿದೆ ಏಕೆಂದರೆ ಏನನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ, ಎಷ್ಟು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ, ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಭೋಗಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ಸೂತ್ರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಆವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆ, ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಹಜವಾಗುತ್ತದೆ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷಯ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಬಲ, ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಕಾರ್ಯ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು, ಇದರ ಉಪಯೋಗ ಶರೀರ ಪೋಷಣೆ, ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಸಮಾಜ ಗತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿಯೋಜಿತವಾಗುವುದು, ಸೀಮಿತವಾಗುವುದು ಅಂದರೆ ಯಾವುದರ ಸೇಮೆಗಳು ನಿರ್ಧಾರಿತವಾಗಿರುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ, ಇದು ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಭ್ರಮಿತ ವಾಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಲಾಗಿದೆ, ಕಡಿಮೆ ಜನರು ಉತ್ಪಾದನೆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ, ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಜಾಗೃತಿ ಆಗುವ ಮುಂಚೆಯಿಂದಲೇ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾನವ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿತವಾಗುವ ಪ್ರಮಾಣ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಹೀಗಿದ್ದು, ದಾರಿತಪ್ಪುವ ಕಾರಣ ಒಂದೇ - ನಮಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ - ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳು ಅನಂತ, ಸಾಧನೆಗಳು ಸೀಮಿತ ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಗರ್ಷದಿಂದಲೇ ನಾವು ನಮ್ಮ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು

ಪೂರೈಸಬಹುದು. ಈ ದ್ರಿಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾನವನ ಸಂಗ್ರಹ ಸೌರ್ಕರ್ಯದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ನೀಡುವುದು, ಸಂಗ್ರಹ ಸೌಕರ್ಯಗಳ ತೃಪ್ತಿ ಬಿಂದು ಸಿಗದೇ ಇರುವುದು ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಅನಂತ ಎಂದು ನಮ್ಬಿದನು. ಇದೇ ದಾರಿತಪ್ಪಲು ಮತ್ತು ಭ್ರಮೆಯ ಆಧಾರ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಿವಾರದ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ, ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಹೆಚ್ಚು, ಜೀವನ ಶಕ್ತಿ ಅಕ್ಷಯ, ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಿಂದಲೇ ಉತ್ಪಾದನೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಶರೀರದ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಸೀಮಿತ ಎಂಬುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾದಾಗಲೇ ನಾವು ಈ ಚಕ್ರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಈ ದ್ರಿಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಮ್ರುದ್ಧಿಯ ಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ದ್ರಿಷ್ಟಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸ್ರೋತ ಪರಿವಾರದ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆ ಆಗಲೇ ಬೇಕು.

ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪರಿವಾರದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ನಿರ್ಧಾರ, ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿಯೇ,ಒಂದು ಅಥವಾ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಜನರು, ಪರಿವಾರದ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅರಿವು ಉಳ್ಳುವ ಪರಿವಾರ ಆದ ನಂತರ ಒಂದೇ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ೨-೪ ಜನರು ಹೀಗೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಕ್ಷಮತೆ ಹೊದಿರುವರು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಪರಿವಾರದ ಕ್ಷಮತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಉತ್ಪಾದನೆ ಆದಾಗ ಆವಾಗ ಅರಿವುಳ್ಳ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ ಸಮ್ರುದ್ಧಿ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಆಗುವ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಉದಯ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ, ಇದು ಪರಿವಾರ ಜನರಿಗಾಗಿ ಪ್ರುರಸನ್ನತೆ, ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ. ಪರಿವಾರದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸದಸ್ಯ ತಮ್ಮಲಿಯೇ ವಿಶ್ವಾಸ ವಿಡುವಂತೆ ಯೋಗ್ಯರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ಸನ್ಮಾನ ಆಗುವುದು, ಅರಿವಿನ ಪ್ರಮಾಣ ಆಗುವುದು, ಅರಿವಿನ ಸಂಪ್ಪನತೆಯ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯ ದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾವಲಂಬಿಯಾಗುವ ಪ್ರಮಾಣ ತಾನಾಗಿಯೇ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಉದಯಶೀಲತೆ ಮಾನವನ ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯ ಘಟಕವಾಗಿರುವ ಪ್ರಮಾಣ. ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದಲ್ಲಿರ್ವ ಅಸ್ತಿತ್ವ ನಿರಂತರ, ಜೀವನ ನಿರಂತರ ಆದ್ದರಿಂದ ಜೀವನ ಜ್ಞಾನ ನಿರಂತರ. ಮಾನವೀಯ ಆವಶ್ಯಕತೆ ನಿರಂತರ ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವೀಯ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಜ್ಞಾನ ನಿರಂತರ. ಇದೇ ಜ್ಞಾನ ರಾಶಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿವೇಕ ಸಂಪನ್ನ ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ ಸಂಪನ್ನ ವಿವೇಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಜೀವನ ಲಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಲಕ್ಷೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವ ವಿಧಿಯ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡುವುದೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಪ್ರಬಂಧ, ಶಾಸ್ತ್ರ, ವಿಚಾರ ಮತ್ತು ದರ್ಶನ, ಇದೇ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಮೂಲಕ ಮಾನವ ಕೇಂದ್ರಿತ ಚಿಂತನ ಜ್ಞಾನ, ಮಧ್ಯಸ್ಥ ದರ್ಶನ.

ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಆಯಾಮದಲ್ಲಿ ದರ್ಶನ, ವಿಚಾರ, ಶಾಸ್ತ್ರ, ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಸಂಪ್ಪನವಾಗುವ ಅವಿರತ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಜಾಗೃತವಾಗುವುದು ಒಂದು ಅವಶ್ಯಮ್ಭಾವಿ ಸ್ಥಿತಿ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಹಜ ಪ್ರೇರಣೆ ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆಯ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ ನಿತ್ಯ ಪ್ರಭಾವಿಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ ಯೋಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಅರಿತುಕೊಲ್ಲುವುದರಲ್ಲಿ, ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಶೀಲನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇದೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಅಭ್ಯುದಯ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವನ ಅಭ್ಯುದಯ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಸರ್ವತೋಮುಖಿ ಸಮಾಧಾನ ಅಂದರೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮಾಧಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನವೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಮಾಧಾನ. ಏಕೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿವೇಕ ಸಮ್ಮತ ಸಮಾಧಾನ, ನಿರ್ಣಯಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೊರಬರುತ್ತದೆ. ಇದು ಸತತ ಕ್ರಿಯೆ, ಅವಿರತ, ಸದಾ ಸದಾ ಕ್ರಿಯೆ.

ಮಾನವ ಅರಿವಿನ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪರಾವರ್ತನೆಯಾಗುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುವ ತಥ್ಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ಇದರ ಫಲವಾಗಿ ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅರಿತುಕೊಂದಿರುವುದನ್ನು ಅರಿವು ಪಡಿಸುವುದು, ಕಲಿತುಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಕಲಿಸುವುದು, ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ಮಾಡುವ ವಿಧಿಗಳು ಅನುಭವ ಮೂಲಕ ಪರಾವರ್ತನೆಯಿಂದ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಉತ್ಪಾದನೆ ಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಪರಿವಾರದ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗ, ಸಮಾಜದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸದುಪಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನಶೀಲವಾಗುವುದು ಇಂಗಿತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಇಂಗಿತವಾಗಿದೆ ಮಾನವನ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳು ಶರೀರ ಪೋಷಣೆ, ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಸಮಾಜ ಗತಿಯ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ಸಮಾಜ ಗತಿ

ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಂಯುಕ್ತ ಗತಿ. ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಪರಿವಾರಗಳು ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿಯ ನಂತರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಎಲ್ಲಿ ನಿಯೋಜಿತ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ, ಮಾನವ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ ಸಮೃದ್ಧಿ ಸಂಪನ್ನತೆ ಉದಯವಾದ ನಂತರ ಉಪಕಾರ ಪರ್ವೃತ್ತಿ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅರಿವುಳ್ಳುವ ಪರಿವಾರದ ಜನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೇ ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸಮಾಜಗತಿಗಾಗಿ ನಿಯೋಜಿತವಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲಾ ಸಮೃದ್ಧ ಪರಿವಾರದಿಂದಲೇ ಪ್ರದತ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಜಾಗೃತಿ ಎಷ್ಟೇ ಇರಲಿ, ನಿಯೋಜಿತವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜ ಗತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾನವ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ. ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ಜನ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಪರಿವಾರದಿಂದಲೇ ಬಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವರ ಶರೀರ ಪೋಷಣೆ, ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಸಮಾಜ ಗತಿಗಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳು ಅರಿವುಳ್ಳುವ ಸಮೃದ್ಧ ಪರಿವಾರದಿಂದ ಪ್ರದತ್ತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪರಿವಾರದಿಂದ ಸಮಾಜ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ, ಯೋಗದಾನ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳ ಉಪಯೋಗ, ಸದುಪಯೋಗ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಸುನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ವೈಭವಿತ, ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಸಹಜ ಪರಾವಾರ್ತನೆ ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬಿಂದುಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಅನುಭವ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರಸ್ತುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪರಾವರ್ತನೆ ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ಕ್ರಿಯೆ ಗಳ ಮೂಲ ಆಶಯ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಅಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನಾರಾ-ನಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಸ್ಥ, ಸುಂದರ, ಸುಖವಾದ, ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸಂಪನಂತೆಯಿಂದ ಜಾಗೃತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ ಪ್ರಸ್ತುತ ಮಾಡುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪರಮ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ, ಅರಿವು, ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತು ಆಗುವುದು ಒಂದು ಸಹಜ ಕ್ರಿಯೆ. ಸುಖದ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ ಸಮಾಧಾನ,ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ಗುರುತು ಆಗುವುದು, ವಿಶ್ವಾಸ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಸುಖಿ ಆಗುವ ವಿಶ್ವಾಸವೂ ಸಮಾಧಾನ ಸಮೃದ್ಧಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಸುಂದರತೆಯನ್ನು ನಾವು ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಅರಿವಿನ ಅನುರೂಪ ಮಾಡಲಾಗುವ ಆಹಾರ, ವಿಹಾರ, ವ್ಯವಹಾರವೇ. ವ್ಯವಹಾರ ಸೇವನೆ ಇಂದ ಸಂಬಂಧ ಮೌಲ್ಯ,ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ, ಉಭಯ ತೃಪ್ತಿ ಸಹಿತ ಸಂಬಂಧಗಳ ಸೇವನೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸೇವನೆಯಲ್ಲಿ, ಸೇವೆ ತೊಗಳುವವರು ಮತ್ತು ಸೇವೆ ನೀಡುವವರು ಇಬ್ಬರು ಸೇರಿರುತ್ತಾರೆ. ಸೇವ್ಯ, ಸೇವೆ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಂಬಂಧ, ಪ್ರಯೋಜನೆಗಳ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ. ಫಲವಾಗಿ ಪ್ರಾಯೋಜನೆಗಳ ಸೆವನೆ ಆಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಯೋಜನೆಗಳ ಮುಖ್ಯ ರೂಪ ಜಾಗೃತಿ, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಮತ್ತು ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಮಾನವನೇ. ಈ ಪ್ರಾಯೋಜನೆಗಳ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಅರಿವಿನ ಮಹಿಮೆ. ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನಶೀಲತೆ ಕರ್ಮ ಸ್ವತಂತ್ರತೆಯಿಂದ ಅರಿವು, ಅರಿವಿನ ಪ್ರಮಾಣ, ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ ತನಕ ಇರುವ ಅಧ್ಯಯನ, ಪ್ರಯೋಗ, ಪ್ರಮಾಣ ವೈಭವ, ಕೇವಲ ಮಾನವನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಎಲ್ಲಾ ಮಾನವರಲ್ಲಿಯೂ, ಮಾನವರಿಂದ, ಮಾನವರಿಗಾಗಿ ಒಂದೇ ಸಮಾನ; ಚಿಕ್ಕವರಾಗಿರಲಿ, ದೊಡ್ಡವರಾಗಿರಲಿ, ದುರ್ಬಲರಾಗಿರಲಿ, ಕೃಶವಾಗಿರಲಿ, ಬೆಲ್ಲಗಿರಲಿ, ಕಪ್ಪಗಿರಲಿ, ಧರಣಿಯ ಯಾವುದೇ ಅಂಗಭೂತ ದೇಶದಲ್ಲಿರಲಿ; ಕಾಲದಲ್ಲಿರಲಿ, ಎಲ್ಲಾ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಅರಿವಿನ ಸಂಭವನೀಯತೆ, ಉಪಲಬ್ಧಿ, ಸಂಭಾವನೀಯತೆ, ಸಮೀಚೀನತೆ ಸಮಾನ. ಉಪಲಬ್ಧಿಯ ಪ್ರಮಾಣ, ಇದು ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಗೌರವವಾದ ಚೌಕಟ್ಟು ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಚೌಕಟ್ಟು ಅಥವಾ ಈ ವೈಭವ ಮಾನವನ ಪರಾವರ್ತನೆ - ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಬೇರೆ ಯಾವ ಮಾಪನ ಅಥವಾ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅರಿವಿನ ಪರಾವರ್ತನೆ-ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆ ಪ್ರಾಯೋಜನೆಗಾಗಿ ಮಾನವ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಪರಾವರ್ತಿತ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತಿತವಾಗುವುದೇ ಪ್ರಮಾಣ. ಇದೆ ಅಧ್ಯಯನ, ಅಧ್ಯಾಪನ, ಮೌಲ್ಯ,

ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ, ಸಮಾಧಾನ, ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತ ವಾಗುವುದು ಸರ್ವಥ ಸುಲಭ ಮತ್ತು ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿದೆ. ಇದು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುವುದೇ ಪರಾವರ್ತನೆ, ಪ್ರತ್ಯಾವರ್ತನೆಯ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ. ಇದು ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ ಕೂಡ ಆಗಿದೆ. ಇದು ನಿಯತಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಗಮ್ಯ ಸ್ಥಳಿ ಕೂಡ. ಇದು ಸರ್ವಮಾನವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಆಗಿದೆ.

೧೩. ಒತ್ತಡ, ಪ್ರವಾಹ, ತರಂಗ, ವಿದ್ಯುತ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಬಲ.

ಒತ್ತಡ - ಸ್ವಭಾವ ಗತಿಕಿಂತ ಭಿನ್ನ, ಸಮ ವಿಷಮ ಆವೇಶಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತ ವಿವಶತೆಗಳು ದಬಾವ.

ಪ್ರವಾಹ - ನಿರಂತರ ರಸ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಇಳಿಜಾರಿನ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಗತಿ ಪ್ರವಾಹ

ತರಂಗ - ಗಟ್ಟಿ, ದ್ರವ, ಅನಿಲದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಭಿನ್ನ,ಭಿನ್ನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತರಂಗವಿರುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಗಟ್ಟಿ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಕಂಪನಾತ್ಮಕ ಗತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತರಂಗ ಇದೆ. ದರವದಲ್ಲಿ (ನೀರಿನಲ್ಲಿ) ಗಾಳಿಯ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಅಥವಾ ಯಾವುದಾದರು ಪದಾರ್ಥ, ಜೀವಿ - ಪ್ರಾಣಿ, ಮಾನವನ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ತರಂಗ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮಾನವ ಕಲ್ಲನ್ನು ಬಿಸಾಡಿದರೆ, ಯೆಗರುವುದರಿಂದ, ಗಾಳಿಯ ಒತ್ತಡದಿಂದ ನೀರು ಕಂಪನಾತ್ಮಕ ಗತಿಯ (ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ) ಜೊತೆ ಓಡುತ್ತದೆ. ಇದೇ ತರಂಗದ ನಾಮದಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಅನಿಲ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಶಬ್ದ, ತಾಪ, ವಿದ್ಯುತ, ಕಿರಣ, ವಿಕಿರಣ, ತರಂಗದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ವಿದ್ಯುತ ತರಂಗ - ಇದು ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಧಾರಾದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನ ವಿಖಂಡನದ ಪ್ರವಾಹ. ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಧಾರಾ ಯಾವ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿಖಂಡಿತವಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಆ ಚೂರುಗಳು ಯಾವುದಾದರು ಒಂದು ಮಾಧ್ಯಮದಿಂದ ಸಂಪ್ರೇಷಿತವಾಗುತ್ತದೆ ಅಂದರೆ ಓಡುತ್ತದೆ. ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಕೃತಿ ವಿದ್ಯುತ ಧಾರೆಯ ಧಾರಕ ವಾಹಕವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಕೃತಿ ವಿದ್ಯುತ ಕಡಿಮೆಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಗ್ರಾಹಿ ಆಗಿದೆ. ಈ ಕಡಿಮೆ ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚು ಆಗುವುದು ಒತ್ತಡ, ಪ್ರವಾಹ, ಮಾತ್ರ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಿಶ್ಚಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಧ್ವನಿ ತರಂಗ - ಧ್ವನಿ ಮತ್ತು ಭಾಷೆ, ತರಂಗ, ಧ್ವನಿ, ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವಸ್ತುಗಳ ಸಂಗರ್ಷದಿಂದ, ಒಂದರಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಧ್ವನಿಯಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರಯೋಗದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರು ಎರಡು ಕಲ್ಲನ್ನು ಉಜ್ಜುವುದರಿಂದ ಧ್ವನಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಎರಡು ಧಾತು ಒದಕ್ಕೊಂದು ಡಿಕ್ಕಿಹೊಡೆಯುವುದರಿಂದ ಧ್ವನಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲೆಗಳು ಗಾಳಿಯಿಂದ ಅಲ್ಲಾಡುವುದರಿಂದಲೂ ಧ್ವನಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವರು ಗಂಟಲು, ತಾಲು, ತುಟಿ, ನಾಲಿಗೆಯ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಧ್ವನಿ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಾರೆ, ಇದನ್ನೇನು ರಾಗ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ, ಇದೂ ಕೂಡ ಧ್ವನಿಯೇ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಸು, ಎತ್ತು, ಎಮ್ಮೆ, ಆಡು, ಜೀವಿ-ಪ್ರಾಣಿಗಳು ತಮ್ಮ-ತಮ್ಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ನಿಷ್ಪಾದಿತ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಜೀವಿ - ಪ್ರಾಣಿಗಳು, ಪಕ್ಷಿಗಳು, ಕಪ್ಪೆಗಳು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಧ್ವನಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರಜಾತಿಗಾಗಿ ಭಾಷೆಯಾಗಿರಬಹುದು, ಪ್ರಕೃತಿಗಾಗಿ ಧ್ವನಿ ರೂಪವೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ಮಾನವನಿಗೂ ತನ್ನ ಭಾಷೆ ಅರ್ಥ ಸಂಗತವಾಗಿರಬಹುದು ಆದರೆ ಅನ್ಯಯ ಕೃತಿಗೆ ಅದು ಧ್ವನಿ ಆಗಿರುವುದೇ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಆಗಿದೆ. ಕೆಲವು ಜೀವಿ - ಪ್ರಾಣಿ ಹೇಗೆಂದರೆ ಮಾನವನ ಸಂಕೇತಗಳನ್ನು ಅನುಕರಣೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಧ್ವನಿಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸ್ವರೂಪ ಮಾನವನಿಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಅರ್ಥವನ್ನು ಇಂಗಿತ ಮಾಡುವ ಶಬ್ಧ ತರಂಗವನ್ನು ಭಾಷೆ ತರಂಗ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಎರಡು ಪ್ರಕಾರದ ನಿಷ್ಪತ್ತಿ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ವಿರಳ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲೆ ಅವುಗಳ ಒತ್ತಡ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಫಲವಾಗಿ ವಾತಾವರಣ ಸ್ಥಳಿ ಅಣು ಸಮೂಹದ ಮೇಲೆ ಆರೋಪಿತವಾಗಿರುವ ಒತ್ತಡ ಹಾಗೂ ಅದರಿಂದ ಆಗುವ ಕಂಪನೆಯಿಂದ ಇದನ್ನು ನಾವು ತರಂಗ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ತರಂಗ, ಅಣುವಿನಿಂದ ಅಣುಗೆ ಸಂಪ್ರೇಷಿತವಾಗುತ್ತಾ ಅಥವಾ ಅನುಪ್ರಾಣಿತವಾಗುತ್ತಾ ದೂರ ದೂರ ತನಕ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಶಬ್ಧಾರ್ಥ ಮತ್ತು ಧ್ವನಿಯನ್ನು ವಿಧ್ಯುತವಾಹಕದಿಂದ ಪ್ರಸಾರಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ರೇಡಿಯೋ, ಟೆಲಿವಿಜನ್ ತರಂಗ ಎಂದು ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಈ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಶಬ್ಧ ತರಂಗವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಏಕೆ ಆವಶ್ಯಕ ಎಂದರೆ, ನಾವು ಮಾನವರು ಎಷ್ಟೇ ಶಬ್ಧಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಅದರ ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಗಮನದಲ್ಲಿ ಇತ್ತಿಕೊಲ್ಲುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ಸ್ವಯಂ ಸಾರ್ಥಕರಾಗಲು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ಸಾರ್ಥಕತೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಈ ಮುನ್ನ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಸಾರ್ಥಕತೆಯ ಸೂತ್ರ ಮಾನವ ಅರಿವುಳ್ಳವನಾಗುವುದರಿಂದ, ವ್ಯವಹಾರ, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಳುವುದರಿಂದ, ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಶಬ್ದವನ್ನು ಸಾರ್ಥಕತೆಯಿಂದ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುವುದು ಆವಶ್ಯಕ.

ವಿದ್ಯುತ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ತರಂಗವನ್ನು ಮಾನವ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಿಂಚು ಹೊಳೆಯುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಪ್ರಕಾಶದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಇದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮೋಡಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ನಿಶ್ಚಿತ ಒಳ್ಳೆ ದಟ್ಟ ಮೋಡಗಳ, ತಮ್ಮ ನಿಶ್ಚಿತ ಒಳ್ಳೆ ದೂರದಿಂದ ಹತ್ತಿರ ಬರುವುದರಿಂದ ಆಗುವ ಧ್ವನಿಗೆ ಮೋಡಗಳ ಗುಡುಗು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳು ಹತ್ತಿರ ಬರುವುದರಿಂದ ಧರಣಿಯ ಸಂಯೋಜನೆ ಜೊತೆ, ಧರಣಿಯ ಸಂಬಂಧ ಸೇರುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹ ತಾನಾಗಿಯೇ ಓಡುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪ್ರವಾಹ, ಜೀವಿ, ಪ್ರಾಣಿ, ಮಾನವ, ಗಿಡ, ಮರಗಳ ಮೇಲೆ ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೋಡಲಾಗಿರುವ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರಕಾಶ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವ. ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರಕಾಶ ಪ್ರಯಾಣಿಕರಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರುವ ರೂಪದಲ್ಲೇನೋ ಕಾಣಿತು ಆದರೆ ಪ್ರವಾಹದ ಬೇರೆಯಾವುದೇ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಎರಡೂ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿರುವ ಮಾನವ ಇದು ಏನು? ಹೇಗಿದೆ? ಬಹಳ ಯೋಚಿಸಿದ, ಅರಿತುಕೊಂಡ. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಧಾರೆಯ ವಿಖಂದನ ವಿಧಿಯಿಂದ, ಯಾವುದನ್ನು ಡ್ಯನಮೊ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಸೈಕಿಲ್ಲಿನ ಚಕ್ರದ ಜೊತೆಗೆ ಸುತ್ತಿ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಿಸಿದರು. ಇದಾದನಂತರ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಜಾಗಕ್ಕೂ ವಿದ್ಯುತ್ ಓಡುತ್ತಿರುವುದು, ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು, ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದರ್ಶಿತವಾಗಿದೆ.

ವಿದ್ಯುತ್ ಧಾರೆಯ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಘೋಷಿತ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಎರಡು ಬಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆ ಇದೆ -

೧. ವಿದ್ಯುತ್ ಧಾರೆಯ ಸ್ರೋತ

೨. ಧರೆ, ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪ

ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರಾದುರವಾಹದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಧಾರೆಯ ವಿಭಾಗೀಕರಣೆಯ ಸಮಾನ ವಿದ್ಯುತ್ ಧಾರೆ ಇರುವುದು, ವಿದ್ಯುತ್ ಧಾರೆ ಚುಮ್ಬಕೀಯತೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗದೆ ಇರುವುದು, ಫಲವಾಗಿ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ವಿದ್ಯುತ್ ಧಾರೆಯ ನಾಮಕರಣ ಆಗುವುದು ಸಾರ್ಥಕ ಎಂದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಧಾರೆಯ ಜೊತೆ ಪರಮಾನು ಅಂಶ ಓಡುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತತ್ಪರವಾದರೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವ ಗತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಅಣುಗಳ ಸಂಕೋಚ ಪ್ರಸಾರಣೆ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬುವುದನ್ನು ನಾವು ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ, ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹದ ಮಾಧ್ಯಮ ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಸಂಕೋಚ ಪ್ರಸಾರಣೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಸಂಕೋಚ ಪ್ರಸಾರಣೆ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಪ್ರವಾಹ ಮತ್ತು ಒತ್ತಡ ಇರುತ್ತದೆ. ಸಂಕೋಚ ವಿಧಿಯಿಂದ ಒತ್ತಡ, ಪ್ರಸಾರಣೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರವಾಹ ಆಗುವುದು ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹ ತನ್ನ ನಿಕಟದಲ್ಲಿರುವ ವಾತಾವರಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವಿರಳ ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಪ್ರಸಾರಿತ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ಫಲವಾಗಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಧಾರೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಅದರ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರೇ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಅತ್ಯಲ್ಪ ಒತ್ತಡ ಪ್ರವಾಹದ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ, ಸರ್ವಾಧಿಕ ಒತ್ತಡ ಪ್ರವಾಹದ ಜೊತೆಯೂ ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹ ತನ್ನ ನಿಯಂತ್ರಣ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಹಾನಿ ಮಾಡುವ ವಸ್ತು ಅಲ್ಲ. ಸ್ವಯಂ ಪ್ರದೂಷಣೆ ಯುಕ್ತ ಉರ್ಜೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ವಿದ್ಯುತ್ ಉರ್ಜೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರದೂಷಣೆ ಮುಕ್ತವಾದ್ದು. ಇದರ ಉಪಯೋಗದಿಂದ ಪ್ರದೂಷಣೆ ಹುಟ್ಟಿಸುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಇದು ಮಾನವನ ವಿವೇಕದ ಮೇಲೆ ಆಶ್ರಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ಚನ್ನಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮನ್ನೇ ಸಂಯಮ ತೋರಿಸುವುದು ಸಹಜ ಸುಲಭ. ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇದರ ಅಂದರೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಶಕ್ತಿಯ, ಧರಣಿಯ ಸಂತುಲನದಲ್ಲಿರುವ ತಾಪವನ್ನು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯಿಯ ಬಿಂದುವಿನ ರೊಪದಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದಾದಾಗಲೇ ವಿದ್ಯುತ್ತಿನ ಉಪಲಬ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತರಾಗುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ, ಪ್ರದೂಷಣೆ ಮುಕ್ತವಾಗುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಇರುವುದು. ಇಂದು ಇದೆ ದೃಷ್ಟಿ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ದೃಷ್ಟಿಯ ಸ್ವರೂಪ, ಮಾನಸಿಕತೆ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಲು ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಜ್ಞಾನ ವಿವೇಕ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಾವು ಧರಣಿ ಮತ್ತು ಮಾನವನ ಸಹ - ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬಹುದು. ಮಾನವ ಮತ್ತು ಧರಣಿಯ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಧರಣಿಯ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದು, ಪ್ರದೂಷಣೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದು, ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿಕಲ್ಪ ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಗಮನ ನೀಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ.

ಜಲ ಪ್ರವಾಹ ಬಲವನ್ನು ನಾವು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಪ್ರವಾಹ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ದೇಶ ಮತ್ತು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಋತು ಸಮತೋಲನದ ನಿಖರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ನದಿಗಳು ಅವಿರಳ ಧಾರೆಯ ಸ್ರೋತವಾಗಿರುವುದೇ ಅರಿವು ಇರುವ ಮಾನವನಿಗೆ ಸ್ವೀಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ವನ ಖನಿಜದ ಅನುಪಾತ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದರ ಧ್ಯಾನ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಗಮನ ನೀಡುವ ಬಿಂದು, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿಭಿನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಿಭಿನ್ನತೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ ಋತು ಸಮತೋಲನ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ವಿಕಲ್ಪ ವಿಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಪ್ರದೂಷಣೆ ಮುಕ್ತ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಾವು ವಿದ್ಯುತ್ತನ್ನು ಎಷ್ಟು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೋ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಪಡೆಯುವುದು ಆವಶ್ಯಕ, ಇಂತಹ ವಿದ್ಯುತ್ತಿನಿಂದ ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಚಾಲಿತ ಎಲ್ಲಾ ವಾಹನಗಳಿಗೆ ಬ್ಯಾಟರಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ವಿದ್ಯುತ್ತನ್ನು ಶೇಖರಿಸುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಇದರಿಂದ ಚಿಕ್ಕಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕ, ದೊಡ್ಡಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಗಾಡಿ ಚಲಿಸಬಹುದು. ಇದರ ಉಪಲಬ್ಧಿ ಖನಿಜ ತೈಲದ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅರಿವುಳ್ಳುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವೀಕರಿಸ ಬಹುದು. ಗದ್ದೆ, ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಚಲಿಸುವ ಗಾಡಿ ಅಥವಾ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಚಲಿಸುವ

ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ವನಸ್ಪತಿ ತೈಲ ಅಥವಾ ಸೂರ್ಯ ಉರ್ಜೆ ಅಥವಾ ಬ್ಯಾಟರಿ, ಮೂರು ವಿಧಗಳನ್ನೂ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸು ಒಮ್ಮೆ ಚಿತ್ರಿತವಾದರೆ ಪ್ರೌದ್ಯೋಗಿಕಿ ಪ್ರಪಂಚ ಅಥವಾ ಪ್ರವಾಹ ಬಲದ ಜೊತೆಗೆ ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಿರುವ ಮಾನವ ಜಾತಿಯಿಂದ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಜೊತೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಪಾಪ ಕರ್ಮ, ಅಪರಾಧ ಕರ್ಮ ನಿಲ್ಲಬಹುದು.

ನಿಯತಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವನ ಪ್ರಕಟಣೆ, ವನಸ್ಪತಿ ಮತ್ತು ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಪ್ರಕಟಣೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಆಗಿರುವುದು ಎಂದು ನಾವು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೂ ನಿಯತಿಯ ಜೊತೆ ಅಪರಾಧದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದೇವೆ, ಇದರಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯುವುದು ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಜಲ ಪ್ರವಾಹ ಮತ್ತು ಸೂರ್ಯ ಕಾವು, ಈ ಎರಡೂ ಸ್ರೋತಗಳ ಬಗೆ ಯೋಚಿಸಿದರೆ, ಮಾನವ ಇವುಗಳ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿದರೂ ಹಾಗೂ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ, ಇವುಗಳ ಪ್ರವಾಹ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇವುಗಳ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ರೌದ್ಯೋಗಿಕ ವಿಧಗಳನ್ನು ನಾವು ಒಳಗೊಳ್ಳ ಬಹುದು. ಆವಾಗ ವಿದ್ಯುತ ಸ್ರೋತ ಎಷ್ಟು ಆವಶ್ಯೇಯಕತೆ ಇದೆಯೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿರುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಉರ್ಜೆಯ ಸ್ರೋತದಲ್ಲಿ ಧನಿಕನಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಅರಿವುಳ್ಳವನು ಉಪಯೋಗ, ಸದುಪಯೋಗ, ಪ್ರಾಯೋಜನೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸುನಿಶ್ಚಿತ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಾಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಮಾನವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿರುವ ಆಧಾರದ ಸಂಭವನೀಯತೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಮಾನವನ ಜೊತೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿಶ್ವಾಸ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಮೇಲಿನಿ ಎರಡು ಪ್ರಕಾರದ ಸ್ರೋತಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬದ್ದು, ಇದರಿಂದಲೇ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವ, ಈ ನಿಯತಿಗೆ ವಿರೋಧವಾದ, ಮಾನವನಿಗೆ ವಿರೋಧವಾದ, ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ವಿರೋಧವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಬಹುದು. ವಿರೋಧದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕ, ಉಪಯೋಗಿ, ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿರುವುದು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉರ್ಜೆ ಕ್ರಿಯಕಲಾಪದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ಉಲ್ಲೇಖ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ, ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ ಎಲ್ಲಿಂದ, ಹೇಗೆ? ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ತತ್ಪರವಾಗಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಂದೊಂದು ಘಟಕವೂ ಮುಳುಗಿ, ನೆನೆದು, ಆವರಿಸಿದ್ದಿವೆ. ನೆನೆದಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಉರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಉರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನತೆಯೇ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ, ಪತ್ಯೇಕ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಪರಮಾಣು, ಅಣು, ಬಂಧನ, ಭಾರ, ಬಲ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿದೆ ಎಂಬುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತು ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಪಾರಗಾಮಿಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತು ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ನೆನೆದಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತು ತನ್ನಿಂದಲೇ ಉರ್ಜೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಸಾಕ್ಷಿಯಾದ ನಂತರವೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ, ಮಾನವರಲ್ಲಿ, ವಸ್ತುವಿನ ಉರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ಅನುಮಾನ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಅನುಮಾನದ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ, ಇದರ ಸ್ರೋತವೇನು? ಇದರ ಉತ್ತರ, ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಸ್ತುಗಳು ಇರುವ ಜ್ಞಾನವಾದ ನಂತರ, ಈ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವೆ ಮೂಲ ಸಮಾನವಾದ ಉರ್ಜೆ ಎಂಬುವುದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಉರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತು, ಅಣುವಾಗಿರಲಿ, ಪರಮಾಣುವಾಗಿರಲಿ, ಪರಮಾಣು ಅಂಶವಾಗಿರಲಿ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಘಟಕಗಳು ಉರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುವುದು ಇದರ ನಿತ್ಯ ಕ್ರಿಯೆಶೀಲತೆಯಿಂದ ಬೋಧವಾಯಿತು. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರತೆಯಕ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಉರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಂಪನ್ನವಾಯಿತು. ಇಂತಹ ಉರ್ಜೆ ಸಂಪನಂತೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಘಟಕದ ಐಶ್ವರ್ಯದಲ್ಲಿ, ವೈಭವದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಅಣು ಬಂಧನ, ಭಾರ ಬಂಧನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವನಿಗೆ ಅರಿವಾಯಿತು. ಈ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಸ್ತುಗಳು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದು, ಸಂಪೂರ್ಣ ದ ಜೊತೆ, ಅಂದರೆ, ಧರಣಿಯ ಜೊತೆ ಪೂರಕತೆ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಬಿಂದುವಿನ

ಮೇಲೆ, ಗಟ್ಟಿ, ದ್ರವ, ಅನಿಲ, ವಸ್ತುಗಲು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಜಾತೀಯ ವಸ್ತುಗಳ ಜೊತೆ ಸಹಯೋಗ, ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಲು ತತ್ಪರವಾಗಿರುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಧರಣಿಯ ಸಂಪೂರ್ಣ ವೈಭವದ ಅಂಗಭೂತವಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯ ವಿನ್ಯಾಸಗಳು ಸಹಜ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೊತೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ತನ್ನ ಅದ್ಭುತ ಯಂತ್ರ ಶಿಲ್ಪದ ಜೊತೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಧಾರೆಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿತ ಮಾಡಲು, ಪ್ರವಾಹಿತ ಮಾಡಲು ಎಲ್ಲಾ ಉಪಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರವಾಹ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಆ ಪ್ರವಾಹ ಕಡೆಯಾಗಿ ಧರನಿಯಲ್ಲೇ ಸೇರಿದ್ದು ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಧರಣಿಯ ಅಂಗಭೂತ ದ್ರವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ದ್ರವ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಯಾಂತ್ರಿಕತೆವಶ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಧಾರೆಯ ವಿದ್ಯಮಾನತೆ, ಅದರ ವಿಖಂದನೆವಶ ವಿದ್ಯುತ್ ಧಾರೆ, ಅದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಾಯೋಜನೆಯ ನಂತರ, ಅಥವಾ ಉಪಯೋಗದ ನಂತರ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಧ್ಯುತ್ ಧಾರೆ ಧರಣಿಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡು ಪುನಃ ಚುಮ್ಬಕೀಯತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ಉಲ್ಲೇಖ ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರಕ್ರಿಯ ಒಂದು ಆವರ್ತನಶೀಲ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಡುವುದು ಉಚಿತವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಉಪಲಬ್ಧತೆಗಾಗಿ ಉಪಕ್ರಮ ವಿಧಿಯನ್ನು ಪುನಃ ಸಂಯೋಜನೆ, ಶಾಶ್ವತ ಸ್ರೋತಗಳ ಜೊತೆ ಸೇರಿಸುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಾವು ಚುಮ್ಬಕೀಯತೆಯಿಂದ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹ ಹಾಗೂ ಪುನಃ ಚುಮ್ಬಕೀಯತೆ ತನಕ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಚುಮ್ಬಕೀಯತೆ ಕಡಿಮೆ ಆಗದಿರುವುದು,ಹೆಚ್ಚಾಗದಿರುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಸ್ತುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಉಚಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಈ ತಥ್ಯ ನಮಗೆ ಅರಿವಾಗಿದೆ, ಚುಮ್ಬಕೀಯತೆ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಸಸಮ್ಮುಖ ಯಾಂತ್ರೀಕರಣ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತ ಒಳ್ಳೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡರ ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಧಾರೆ ಇದ್ದೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಧಾರೆಯ ಅರ್ಥ ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಜೊತೆ ಸೇರುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ಈ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳ ನಡುವೆ ಎಷ್ಟೋ ಅಣು ಪರಮಾಣುಗಳು ಅನಿಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತವೆಯೋ ಅವುಗಳು ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ವಿಭಾಗೀಕರಣ, ಇದರ ವಿಭಾಗ ಕ್ರಮದಿಂದ ಧಾರೆಯನ್ನು, ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮಾಧ್ಯಮದಿಂದ ದೂರ ದೂರ ತನಕ ಹೋಗುವುದು ನೋಡಬಹುದು.

ಈ ರೀತಿಯ ವಿಭಾಗೀಕರಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರು ದ್ರವ್ಯ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆಯೋ? ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅಣು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಭಾಗೀಕರಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಈ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಪ್ರವಾಹಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಅಣುಗಳು ವಿದ್ಯುತ ಧಾರೆಯಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತವಾಗಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಇದರ ಜೊತೆ ಈ ಅನುಮಾನವೂ ಆಗುತ್ತದೆ, ಚುಮ್ಬಕೀಯ ಪ್ರಭಾವ ಮತ್ತು ವಿಭಾಗದ ಒತ್ತಡದ ಜೊತೆ, ಈ ಅಣುಗಳ ಪರಮಾಣುಗಳು ವಿಘಟಿತ ಆಗುವುದು ,ಅಥವಾ,ಪರಮಾಣು ವಿಘಟಿತವಾಗಿ ಪರಮಾಣು ಅಂಶದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಓಡುವ ಸಂಭವನೀಯತೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ (ವಿದ್ಯುತ ಪ್ರವಾಹದ ಜೊತೆ). ಪ್ರವಾಹದ ಜೊತೆ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮೇಲೆ ಆಗುವ ಪ್ರಭಾವ, ಅದರ ಫಲವಾಗಿ ಆಗುವ ಕ್ರಿಯೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮಾಧ್ಯಮದ ಮೇಲೆ ವಿದ್ಯುತ ಪ್ರವಾಹ ಪ್ರವಾಹಿತ ವಾಗುತ್ತಲೇ, ಅದರಲ್ಲಿ ಸಂಕೋಚಿ ಪ್ರಸಾರಣ ಹೆಚ್ಚಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜಿಜ್ಞಾಸು ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಇಚ್ಛೆ ಇರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, ನಿರೀಕ್ಷಿಸ ಬಹುದು.

ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹಕ್ಕಾಗಿ ತಯಾರಿಸಲಾಗಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಉಪಕ್ರಮಗಳು, ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಲು,ಸಂಯತ ಮಾಡಲು, ವಿಭಾಜಿತ ಮಾಡಲು, ಉಪಯೋಗಿಸಲು, ಮಾಪಿಸಲು ಹಾಗೂ ನಿಶ್ಚಿತ ಮಾಡಲು ತಯಾರಿಸಲಾಗಿರು ಎಲ್ಲಾ ಉಪಕ್ರಮಗಳು ಪರ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿವೆ ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರು ಆವಶ್ಯಕತೆ ಬರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಶೋಧ ಹಾಗೂ ಅನುಸಂಧಾನದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಇದರಿಂದ ಆ ಕೊರತೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಇದೆ. ಇದರಿಂದ ಆಶವಸ್ತವಾಗುತ್ತಾ ಶಾಶ್ವತ ನಿರಂತರ ಪ್ರಾಪ್ತ

ವಿದ್ಯುತ್ ಚಾಲಿತ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಚಾಲನ ಮಾಡಲು ಸ್ರೋತಗಳ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದೇ ನಮ್ಮ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಭವಿಷ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇಂದಿನ ವರೆಗೂ, ಪ್ರತ್ಯುತ್ಪನ್ನಮತಿಯಾದ ಮಾನವರಿಂದ ಬ್ಯಾಟರಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಉಪಲಬ್ಧಿಗಳಲ್ಲಿ, ಸೆಲ್ಲಿನ ಬ್ಯಾಟರಿ ಹಾಗೂ ಪ್ಲೇಟ್ ಬ್ಯಾಟರಿ, ಇವೆರಡು ಇವೆ. ಸೆಲ್ ಬ್ಯಾಟರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾರ್ಬನ್ ಪ್ಲೇಟ್ ಇರುತ್ತದೆ, ಇದರ ಸುತ್ತ ರಸಾಯನ ದ್ರವ ಇರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಜಿಂಕ್ ಅಥವ ಗಾಜಿನ ಕವಚ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಒಳಗೆ ಇರುವ ರಾಸಾಯನ ದ್ರವ, ಗಾಜು ಅಥವಾ ಜಿಂಕ್ ಜೊತೆಗೆ ಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಅಣುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆವೇಶಿತ ಆಗುತ್ತಾ, ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರಸಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಭಾವ ಕ್ಷೇತ್ರ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸೇರಿ ಕಾರ್ಬನ್ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಈ ಬ್ಯಾಟರಿ ಇಂದ ಬಲ್ಬು ಉರಿಯುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಮತ್ತೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಪ್ಲೇಟ್ ಬ್ಯಾಟರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ರಾಸಾಯನ ದ್ರವ ಆಮ್ಲ, ಲವಣ ಇತ್ಯಾದಿ ದ್ರವಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಆಮ್ಲ ದ್ರವ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸಂಯೋಗದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಧಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಧಾತು ಅಣುಗಳನ್ನು ಆವೇಶಿತ ಮಾಡಲು ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ಹಾಕಲಾಗುತ್ತದೆ,ಈ ವಿಧ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹ ಈ ಬ್ಯಾಧಿಯಾಟರಿಯ ಕವಚದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತ ಧಾತುಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಫಲವಾಗಿ ರಾಸಾಯನ್ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಧಾತುಗಳ ಅಣು ಆವೇಶಿತವಾಗಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಗ್ರಾಹಿಯಾಗುತ್ತವೆ, ಇದನ್ನೇ ಚಾರ್ಜ್ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನ ಪ್ರಭಾವ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗುವ ಫಲಸ್ವರೂಪ ಆ ಬ್ಯಾಟರಿಯಿಂದ ಪ್ರಕಾಶ ಇತ್ಯಾದಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಂದ ಕೆಲಸ ಪಡೆಯುತ್ತಾ, ಮಾನವ ವಾಹನಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಂತ್ರ ಪ್ರಸಾರಣೆಯ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ಪ್ರಾಯೋಜಿತ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಂತ ತಥ್ಯ, ಇವೆಲ್ಲಾ ತಥ್ಯಗಳ ಜೊತೆ ಮಾನವನ ಇವತ್ತಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕ್ಷಮತೆಯ ಅನುಸಾರ ಈ ವಿಧಿಗಳಿಂದ ವಿಧ್ಯುತ್ ಪ್ರವಾಹದ ನಿಷ್ಪತ್ತಿ, ಅದರ ನಿಯಂತ್ರಣೆ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯ ವಿಧಿಗಳಿಂದ ಪಾರಂಗತವಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಬಿಂದುಗಳ ಮೇಲಿರುವ ತಾಂತ್ರಿಕ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗ, ಸದುಪಯೋಗ,ಪ್ರಾಯೋಜನಶೀಲತೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಅನಾನುಪಾತ ಶೋಷಣೆಯಾಗದಿರುವಂತೆ ಸುನಿಶ್ಚಿತ ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ.

೧೪. ದೇಶ, ದಿಕ್ಕು, ದೂರ, ವಿಸ್ತಾರ, ಆಯಾಮ, ಕೋನ

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಬಿಂದುಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಜ್ಞಾನಕ್ಕಾಗಿ, ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ. ದೂರ ಎಂದರೇನು? ಇದರ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಇದರ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನ ಧ್ಯಾನ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ದೂರ, ಇದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಮಾನವ, ಮಾನವನಲ್ಲಿರುವ ಕಣ್ಣು ಮತ್ತು ಕಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತ ವಿಭಿನ್ನ ವಸ್ತುಗಳು ಪರಸ್ಪರತೆಯ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಇವೆ. ಇದು ಮೂಲವಾಗಿ ಸ್ಥಿತಿಯ ಸ್ವರೂಪವಾಯಿತು. ಮಾನವನ ಕಣ್ಣುಗಳ ಮೇಲೆ ವಿಭಿನ್ನ ವಸ್ತುಗಳು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮಾನವನ ಭಾಷೆಯ ಅನುಸಾರ, ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳು

ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ದೂರದಲ್ಲಿ. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ದೂರ ದೂರದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯ,ಚಂದ್ರಮ, ತಾರೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಧರಣಿ, ವಾಯು, ಜಲ,ಬೆಟ್ಟ,ಗಿಡ, ಹಾವು-ಹುಳ, ಪಶು-ಪಕ್ಷಿಗಳು, ಮಾನವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಕಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ವಸ್ತುಗಳು ಸದಾ ಸದಾ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಾವು ಇವನ್ನು ನೋಡಬಹುದಾದರೂ ಇರುತ್ತದೆ, ನೋಡದೇ ಇದ್ದರೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ತಥ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ದೂರ ಮತ್ತು ಅಳತೆಯ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಮತ್ತವರಿಗೆ ಅರಿವು ಪಡಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಸ್ವಯಂ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ದೂರದಲ್ಲಿದರು ಸರಿ, ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದರು ಸರಿ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತು ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲೇ ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದು ನಮಗೆ ಹತ್ತಿರ ಮತ್ತು ದೂರ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ದೂರದ ಅರ್ಥವೇನೆಂದರೆ ಸತ್ವ ದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ದೂರವನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡುವ ತಥ್ಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ನಾವು ಒಂದರಿಂದ ಇನ್ನೊಂದರ ನಡುವೆ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವನ್ನೇ ಮಾಪನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ದೂರ ದೂರದಲ್ಲಿ, ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರಮ, ತಾರೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಇದೆ ದೂರವನ್ನು ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಧ್ರುವಗಳನ್ನು ಅಥವ ಎರಡು ಶಂಕುಗಳನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಿ ಇವೆರಡರ ಮಿಲನ ಬಿಂದುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯ,ಚಂದ್ರಮ, ತಾರೆಯನ್ನು ಒಂದು ಲಕ್ಷ್ಯೆಯಾಗಿಟ್ಟು ಇವೆರಡರ ವಿಭಿನ್ನ ಕೋನಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಇವುಗಳ ಮಿಲನ ಬಿಂದುವಿನ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ದೂರವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇದರ ಹೆಸರು ಅಜ್ಞಾತ ದೂರವನ್ನು ಜ್ಞಾತ ಮಾಡುವುದು. ಎರಡನೆಯ ವಿಧಿ, ಜ್ಞಾತ ದೂರಿಯನ್ನು ಜ್ಞಾತ ಮಾಡುವುದು. ಇಂತಹ ಘಟನೆ ಯಾವುದಾದರು ರಚನೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ರಚನೆ ಜ್ಞಾತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದೂರ ಅಜ್ಞಾತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಿಲೋಮೀಟರ್, ಎರಡು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ಇತ್ಯಾದಿ, ಹಲವು ಪ್ರಕಾರದ ಅಳತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಈ ಧರಣಿ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಚನೆ. ಯಾವುದಾದರು ಒಂದು ಶಂಕುವಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಧ್ರುವ ಬಿಂದುವಿನಿಂದ ಅಳತೆ ಶುರು ಮಾಡುತ್ತಾ, ಯಾವ ದೂರವನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಅಲ್ಲಿ ವರೆಗೂ ಅಳತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಈ ದೂರ ಜ್ಞಾತವಾಗಿತ್ತು ಅದನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಮಾಪನ ಕ್ರಿಯೆಯ ಬೋಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೋ ಅದರ ಬೋಧವೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇವಾಗ ಅಳತೆ ಎಂದರೇನು? ಇದರ ಬೋಧವಾಗುವುದೂ ಆವಶ್ಯಕ.

ಭೌತಿಕ ಮಾಪಕದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಆಯಿತೋ, ಅವಾಗ ಭೌತಿಕ ಮಾಪಕದ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಭಾರವನ್ನು ನಿಶ್ಚಿತ ಬಿಂದು ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದು ಅದರ ದಶಾಂಶ, ಶತಾಂಶದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿಖಂಡನೆ ವಿಧಿಯನ್ನು, ಗಣಿತೀಯ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮುಂದುವರೆದರು. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದು ಇಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್, ಪ್ರೌದ್ಯೋಗಿಕಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಒಂದೊಂದು ವರ್ಗ ಇಂಚಿನಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ ವಿಭಾಗ, ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ವಿಭಾಗ ಮಾಡಿ ಸಂಖ್ಯೆಕರಣ ಮಾಡಿದರು. ಇದರ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಇಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ ರೆಕಾರ್ಡರ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಲು ಇವೆಲ್ಲಾ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿವೆ. ಉದ್ದ, ಅಗಲ, ಎತ್ತರದ ಅಳತೆ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಳತೆ ಮಾಡುವ ವಸ್ತು ಯಾವುದಾದರು ಧಾತು ಅಥವಾ ಮರದಿಂದ ಮಾಡಲಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಉದ್ದ, ಅಗಲ, ಎತ್ತರ ಅಥವಾ ಎಲ್ಲಾ ಉದ್ದ, ಅಗಲ, ಎತ್ತರ ವ್ಯಾಪಕದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿವೆ, ಈ ತಥ್ಯ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಒಂದು ವಸ್ತು ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ವಸ್ತುವಿನ ನಡುವೆ, ಒಂದು ಧ್ರುವ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದು ಧ್ರುವದ ನಡುವೆ ವ್ಯಾಪಕವನ್ನೇ ಅಳತೆ ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ದೂರವನ್ನು ಅದರ ನಿಶ್ಚಿತ ದೂರ ಎಂದು ನಂಬಿರುತ್ತೇವೆ, ಸಂಖ್ಯಾಕರಣೆ ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಸ್ಪಷ್ಟ ನಂಬಿಕೆ ಇಡುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುವ ಅರ್ಥವೇನೆಂದರೆ ನಾವು ದೂರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಳತೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಪರಸ್ಪರತೆಯ ನಡುವೆ ಇರುವುದು ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವೇ. ಈ ರೀತಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಅಳತೆಯ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನ ಅಳತೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಒಂದೊಂದು ವಸ್ತು ಅಳತೆ ಮಾಡಿದೆವು ಎಂದು ನಂಬುತ್ತೇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಉದ್ದ, ಹಾಗೆ ಅಗಲ, ಹಾಗೆ ಎತ್ತರ. ಇದರಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಘಟಕಗಳು ಸೀಮಿತವಾಗಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ,ಈ ಧರಣಿ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ನೆನೆದು, ಮುಳುಗಿ, ಆವರಿಸಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ವಸ್ತುವಿನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ, ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿಯೇ, ಪ್ರತ್ಯೇಕವಸ್ತುವನ್ನೇ ಅಳತೆ ಮಾಡಿರುತ್ತೇವೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪರಮ ಸತ್ಯವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಅಳತೆಯ ಪ್ರಯೋಗನೆ,

ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ತೂಕಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವೂ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಖಂಡನೆ ಪ್ರಣಾಳಿಯೂ ಅಳತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಸೌಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಯಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಅಂದರೆ ಸಂಯಮಶೀಲತೆಯಿಂದ ಬಾಳುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಮಾನವ ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸಂಕೇತದಿಂದ ಅತಿ ಸ್ಥೂಲ ಸಂಕೇತದ ತನಕ, ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದು, ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವ ಅಳವುಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಪನ ಅಂತತಃ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರು ವಸ್ತುವಿನ ಅಥವಾ ಗತಿ, ತರಂಗ. ಒತ್ತಡ, ಶಬ್ದಗಳ ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಗತಿ, ಒತ್ತಡವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು, ಕಡಿಮೆಮಾಡುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವ ವಿಧಿಗಳು ಇವೆ. ಇವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದೂರಸಂಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅನುಕೂಲವಾಗಿವೆ.

(ವಿಸ್ತಾರ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ರಚನೆಯ ಅವಧಿಯ ಸಮಾನ). ಯಾವುದೇ ರಚನೆ ಅದರ ಉದ್ದ, ಎತ್ತರ, ಅಗಲದಲ್ಲಿ ಹರಡಿದೆಯೋ ಅದೇ ಅದರ ವಿಸ್ತಾರ. ರಚನೆಗಳ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಈ ತಥ್ಯ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ, ಪರಮಾಣುವಿನಿಂದ ಅಣು, ಅಣುಗಳಿಂದ ಅಣು ರಚನೆಗಳು ಚಿಕ್ಕ,ದೊಡ್ಡ ಇರುವುದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಧರಣಿಯಂತೆಯೇ ಅನೇಕ ಧರಣಿಗಳು ಅಣುಗಳಿಂದ ರಚಿತ ರಚನೆಗಳು. ಹಲವಾರು ಬೇರೆ ಗ್ರಹ ಗೋಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಧರಣಿಯಂತೆ ಗಟ್ಟಿ, ದ್ರವ, ಅನಿಲ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಇರಬಹುದು. ಹಲವಾರು ಗ್ರಹ ಗೋಲಗಳು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳ ಸಮ್ಮುಖ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಇದು ನಮಗೆ ತಿಲಿದಿದೆ ದೂರ ದೂರದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಧರಣಿಗಳು ಇವೆ. ಈ ಧರಣಿಯ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಧರಣಿಗಳಿವೆ ಇದನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿದೆ. ಬೇರೆ ಧರಣಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಇಚ್ಛೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ತಂತ್ರಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಧಿಯಿಂದ ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ರಯಾಸ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಗತಿಯಿಂದ ಪ್ರಯಾಸಗಳ ಅನುಪಾತದಿಂದ ಸಂಭವವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವ ಪರಸ್ಪರ ವಿಶ್ವಾಸದ ಜೊತೆ ಇರುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ಬಿಂದು

ವಿಶ್ವಾಸದ ಜೊತೆ ಬಾಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿರುಬೇಕು, ಈ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದಿದ್ದೇವೆ. ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿರುವುದರಲ್ಲಿ, ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾವಲಂಬಿಯಾಗಿರುವುದರಲ್ಲಿದೆ. ವಿಶ್ವಾಸ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಎಂದರೆ ಇವೆಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ . ಆವಾಗಲೇ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಆಶವಸ್ತವಾಗಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯ.

ಈ ಧರಣಿಯ ವಿಸ್ತಾರ ಆಗಲೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆ. ಮಾನವನ ಅಳತೆಯಿಂದಲೂ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆ. ಧರಣಿಯ ಸ್ಥಳ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವಯಂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಈ ಧರಣಿ, ವಿಭಿನ್ನ ಪ್ರಜಾತಿಗಳ ಅಣುಗಳ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಪೂರ್ಣ ರಚನೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಮೇಲೆ ರಾಸಾಯನಿಕ ಸಂರಚನೆಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿ ಮಾನವನ ಶರೀರದ ತನಕ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ. ಮಾನವ, ಶರೀರ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಸಂಪೂರ್ಣ ಧರಣಿ, ಅನೇಕ ಗ್ರಹ ಗೋಲ, ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಕಿರಣಗಳ ತನಕ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇದರ ಉಪಕಾರ ಮಾನವನಿಗೆ ಲಬ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಮಾನವನ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾನವನಿಗೆ ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದು ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ರಚನೆಯ ರೂಪವನ್ನು ವಿಸ್ತಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನು ಅಳತೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಂಖ್ಯಾಕರಣೆಯೂ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಮೈಲು, ಕಿಲೋಮೀಟರು ಇತ್ಯಾದಿ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಈ ಧರಣಿಯ ವಿಸ್ತಾರ ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಮಗ್ರಿ ಸಹಿತ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಧರಣಿಯ ವಿಸ್ತಾರದ ಮೇಲಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಐಶ್ವರ್ಯ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಗಿಂತಲೂ ಪ್ರಮುಖ ಐಶ್ವರ್ಯ ಅರಣ್ಯ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾಪಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಋತು ಸಮತೋಲನದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯ ಮೇಲೆ ಗಮನ ಹೋಯಿತು, ಇದನ್ನು ಮುಂಚೆ ಸ್ಪಷ್ಟಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಧರಣಿಯ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಋತು ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಷ್ಠೆ, ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಸಕ್ರಿಯತೆ ಆವಶ್ಯಕ .

ಈ ವಿಸ್ತಾರವನ್ನೇ ನಾವು ದೇಶ ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಿನಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತೇವೆ. ಪ್ರಚಲಿತ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ನಾವು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ರಚನೆಯ

ವಿಸ್ತಾರವೇ ದೇಶ ಆಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಈ ಧರಣಿಯು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತ ವಿಸ್ತಾರ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿದ್ದೇ ಇದೆ. ಧರಣಿ ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವಿಭಾಜಿತವೂ ಆಗಿಲ್ಲಾ, ವಿಖಂಡಿತವೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ಧರಣಿಯ ಅಖಂಡತೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದೂ ಇದನ್ನು ಅನೇಕ ದೇಶ, ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಗಿ ವಿಭಾಗ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಧರಣಿಯೂ ಅಖಂಡವಾಗಿರುವುದು, ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವ ತನ್ನನ್ನು ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರೇರಣೆಯೂ ಆಗಿದೆ. ಮಾನವ ತನ್ನ ಅಖಂಡತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ ನಂತರವೇ, ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವನ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ವಿಖಂಡಿತವಾಗಿರುವ ತನಕ ಧರಣಿ ಕ್ಷತಿಗ್ರಸ್ತವಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಹೀಗೆ, ಧರಣಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರಚನೆ ಆಗಿದ್ದು, ಇದೆ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಮಾನ ಎಲ್ಲಾ ಘಟಕಗಳು ಧರಣಿಯ ಅಖಂಡತೆಯ ಜೊತೆ ಸೇರಿವೆ. ಇದೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ರಚನೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಧರಣಿಯ ರಚನೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಇಕಾಯಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಅಖಂಡ ಧರಣಿಯ ಉದಾಹರಣೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಈ ಧರಣಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಮಾಣಿತ ವಾದರೆ, ವಿಕಸಿತ ಧರಣಿಯ ಅಥವಾ ವಿಕಾಸಶೀಲ ಧರಣಿಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಇದೇ. ಇದೆ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಈ ಧರಣಿಯ ರಚನೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಮಹಿಮೆ, ಮಾನವನಿಗೆ ಬೋಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಖಂಡತೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವನಲ್ಲಿ, ಮಾನವನಿಗೆ, ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಧ್ಯಯನ ಹಾಗೂ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿದೆ.

ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ವನಸ್ಪತಿ, ಜೀವ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಒಂದೊಂದು ರಚನೆ ಆಗಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಧರಣಿಯ ಜೊತೆಯೇ ವೈಭವಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ರಚನೆಗಳಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಅವಧಿ ಇದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಧರಣಿ, ಗಿಡ, ಮರ, ಜೀವಿ, ಪ್ರಾಣಿ, ಮಾನವ ಅವಧಿಗತ ರಚನೆಯ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅವಧಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವಧಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಧರಣಿ ಎಷ್ಟು ಉದ್ದ, ಅಗಲ, ಎತ್ತರ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾನವ ಎಷ್ಟು ಉದ್ದ, ಅಗಲ, ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗಿಡ ಮರಗಳು, ಕಲ್ಲು, ಮಣಿಗಳು, ಧಾತುಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ರೀತಿಯ ರಚನೆಗಳಿದ್ದು, ಅದರ ಅಳತೆ, ಗಾತ್ರ, ತೂಕದ ಜೊತೆ ಅದರ ಗುರುತು ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ರಚನೆಯ ಮಹಿಮೆ, ರಚನೆಯ ಜೊತೆ ಅದರ ಅವಧಿ, ಇವುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕತೆ, ಉಪಯೋಗಿತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ರಚನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ವಿರಚನೆ ಮತ್ತು ಪುನಃ ರಚನೆಯಾಗುವ ಮಾತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಧರಣಿ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ರಚನೆ, ಇದರ ನಿರಂತರತೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ, ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ, ವಿಕಾಸವನ್ನು ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡುವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿವೆ. ಧರಣಿ ತನ್ನ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಅವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಪದ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ, ಶೂನ್ಯಾಕರ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿವೆ. ಈ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ರಚನೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ವೈಭವ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿದ್ದರೆ, ಆವಾಗ ಈ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ. ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳ ಸಹಿತ ಈ ಧರಣಿಯ ಮಹಿಮೆ ಮತ್ತು ಹಿರಿಮೆ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಾನವನು ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾನವ ಇದ್ದ ನಂತರವೇ, ಭ್ರಮೆವಶ ಧರಣಿ-ವಿರೋಧಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಜಾಗೃತಿ ಪಡೆದು ಈ ಧರಣಿಯ ಅನುಕೂಲ ಅರ್ಥಾತ್ ವಿಕಾಸ ಮಾತು ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ತನ್ನನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಕಾರ್ಯ ಮಾತು ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಆವಶ್ಯಕ ಹಾಗೂ ಸಮಯೋಚಿತ.

ದಿಕ್ಕು ಮತ್ತು ದೃಷ್ಟಿ

ದಿಕ್ಕಿನ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸೂರ್ಯನ ಸಮ್ಮುಖ ನಿಂತು ಮುಂದೆ, ಹಿಂದೆ, ಎಡಗಡೆ, ಬಲಗಡೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದೆ. ಇವುಗಳಿಗೆ ಹೆಸರು ನೀಡಲಾಗಿದೆ, ಪೂರ್ವ, ಪಶ್ಚಿಮ, ಉತ್ತರ,ದಕ್ಷಿಣ, ಇವುಗಳು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ಅನಂತರ ದಿಕ್ಕಿನ ಮೂಲ ಉದ್ಗಮ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಯೋಜನೆಯ ಬಗೆ

ಯೋಚಿಸುವುದು ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರತೆಯ್ಕ ಬಿಂದು ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ, ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವದಿಂದ, ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವಗಾಗಿಯೇ ನಿರ್ಧಾರಿತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕು ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ನಿರ್ಧಾರಿತವಾಗುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಸಹ-ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಪೂರಕತೆ ಉಪಯೋಗಿತೆ ವಿಧಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವುದಾದರು ಒಂದನ್ನು ದೃವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಾನವನನ್ನು, ನಾವು ಧರಣಿಯ ಜೊತೆ ದೃವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಒಂದು ಬಿಂದು ಅನೇಕ ಅಂಶಗಳ ಕೇಂದ್ರವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸರಳ ರೇಖೆಯಿಂದ ಜೋಡಿಸುವುದರಿಂದ ಕೋನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಏಕ ಅನಂತ ಕೋನದಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂಶಗಳ ಸಂಯೋಜನೆ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಕೋನ ಆಗುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತು ಒಂದು ಕೇಂದ್ರ ಬಿಂದು, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕೇಂದ್ರ ಬಿಂದುವಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಅಂಶ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮೊದಲು 45 ಅಂಶಗಳನ್ನು ಜೊತೆಗೆ ಸೇರಿ ದೂರ ದೂರ ತನಕ ಹರಡುವುದರಿಂದ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ 8 ದಿಶೆಗಳು ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ 90 ಅಂಶಗಳ ವಿಭಾಜನ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಾಲ್ಕು ದಿಶೆ ಆಗುತ್ತದೆ, 180 ವಿಭಾಜನ ಮಾಡುವುದರಿಂದ 2 ದಿಶೆ ಆಗುತ್ತಿತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದಿಶೆ ನಿರ್ಧಾರಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ವಸ್ತು ಅನೇಕ ಅಂಶಗಳ ಕೇಂದ್ರ ಆಗಿರುವುದರ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಧಿ ಏನೆಂದರೆ, ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಎದುರು ಇನ್ನೊಂದು ವಸ್ತು, ಧರಣಿಯ ಮುಂದೆ ಸೂರ್ಯದ ಬಗೆ ನಾವು ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಎರಡೂ ವಿಧಿಗಳಿಂದ ಕೋನ (ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕೇಂದ್ರದ) ಅಂಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಸೂರ್ಯ ಹಾಗೂ ಚಂದ್ರಮ ಕೂಡ ಅನಂತ ಅಂಶಗಳ ಕೇಂದ್ರವಾಗಿವೆ. ಯಾವಾಗ ಸೂರ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ದಿಶೆ ನಿರ್ಧಾರಿತವಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಸೂರ್ಯದ 90 ಅಂಶ ಅಥವ 180 ಅಂಶದ ಮೇಲೆಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. 90 ಅಂಶ ಗುರುತಿಸುವವರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ, 180 ಅಂಶ ನೋಡುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ.

ನೋಡುವ ಘಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವನನ್ನು ನಾವು ಗುರುತಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಮಾನವ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತಾನೋ, ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ 90 ಅಂಶವೇ ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಇದರ ಹೆಸರೇ ದೃಷ್ಟಿ ಪಾತ. 90 ಅಂಶದ ಶುರುವಿನ ಬಿಂದು ನಮ್ಮ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳ ಹಿಂದೆ, ಎರಡು ಚಕ್ಷುಗಳ ಸ್ನಾಯು ಸೇರುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ, ಇದು ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಭೌತಿಕ ರಾಸಾಯನಿಕ ತಂತ್ರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಚಕ್ಷು ತಂತ್ರ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ರಾಸಾಯನಿಕ ರಚನೆ ತಂತ್ರ ಮತ್ತು ಜೀವಂತತೆ ಸಹಿತ ಮಾನಸಿಕತೆ ಜೊತೆಗೆ ಕ್ರಿಯೆಶೀಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ, ಮಾನವನ (ಜೀವನದ) ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ, ದಿಶೆ, ಕಾಲ, ಇತ್ಯಾದಿಯ ಬೋಧವಾಗುವುದರ ಬಗೆ ಮಾತನಾಡ ಬಹುದು. ಯಾಂತ್ರಿಕ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಾವು ದಿಶೆ ಕಾಲ ಸಂಬಂಧಿ ಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮುಂಚೆ ಹೇಳಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಮಾನವನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿತವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಯಂತ್ರ ಪ್ರಮಾಣದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಮಾನವನೇ ಪ್ರಮಾಣ. ಸ್ವಯಂ ಪ್ರಮಾಣದ ಮೂಲದಲ್ಲಿಯೂ ಮನವನೇ ಇರುವುದು, ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವನೇ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಘಟಕ. ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಮಾಣದ ಮೂಲದಲ್ಲಿಯೂ ಮಾನವನೇ ಪ್ರಮಾಣ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಪರಮಾಣ ರೂಪವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಚಕ್ಷು ತಂತ್ರವನ್ನೂ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ದ್ರಿಷ್ಟಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನ ಚಕ್ಷು ತಂತ್ರದಲ್ಲಿ 90 ಅಂಶದ ವಿಸ್ತಾರ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದ್ರಿಷ್ಟಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳು ನಿಶ್ಚಿತ ದೂರದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಅದರ ವಿಸ್ತಾರ ಬೋಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಬೋಧವಾಗುವ ಕ್ರಿಯೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಚಕ್ಷು ತಂತ್ರದಿಂದ ಮಾನವ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ರೂಪವಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ವಭವ ಸಂಪನ್ನತ ಒಂದು ಆವಶ್ಯಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಶೋಧ ಪೂರ್ವಕ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ನಮ್ಮಲಿಯೂ, ಅನ್ಯರಲ್ಲಿಯೂ.

ದಿಶೆ, ದೇಶ, ಇವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದ್ರಿಷ್ಟಿ ಸಂಪನ್ನತೆ ಇರುವುದು ಒಂದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಸ್ಥಿತಿ. ಇದಿಲ್ಲದೇ ದಿಶೆ ನಿಶ್ಚಯನ, ಗುರುತು ಸಂಭವ ಇಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದ್ರಿಷ್ಟಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಹೀಗೆ ಗುರುತಿಸುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಉಪಯೋಗಿತೆ, ಪೂರಕತೆ, ಪ್ರಾಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಮಾನವ ಒಬ್ಬನೇ ಸಮರ್ಥ ಘಟಕ. ದಿಶೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧಾರಿತ ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಇದೆ. ಧರಣಿಯ ಹೊರಗೆ ಇರುವ ಗ್ರಹ ಗೋಲಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂದಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಗತಿತವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ದಿಶೆ ನಿರ್ಧಾರಣೆ ಒಂದು ಆವಶ್ಯಕ ಸ್ಥಿತಿ. ಜಲ ಯಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಆವಶ್ಯಕ. ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಗ್ರಾಮದಿಂದ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದಿಶೆ ನಿರ್ಧಾರಣೆ ಅತಿಆವಶ್ಯಕ. ಜಾಗೃತಿ ಕ್ರಮ, ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ನಿಶ್ಚಿತ ದಿಶೆ ಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಬಹು ಆಯಾಮಿಯಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ದಿಶೆ ನಿರ್ಧಾರಣೆ ಆಗುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ಧಾರಣೆ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಭೂಚರ, ಜಲಚರ, ನಭಚರ ವಿಧಿಯಿಂದ ನಮಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಗತಿತವಾಗಬೇಕೋ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಗಮ್ಯ ಸ್ಥಳಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧಾರಿತ ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ನಿರ್ಧಾರಣೆಯ ನಂತರವೇ ನಿಶ್ಚಿತ ಲಕ್ಷ್ಯ, ಗಮ್ಯ ಸ್ಥಳಿಗಾಗಿ ನಿಶ್ಚಿತ ದಿಶೆ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಸೇರಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಎಷ್ಟೇ ಚಿಕ್ಕದಾಗಲಿ, ಎಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡದಾಗಲಿ, ಈ ಬಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆ ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಮುಂದೆ, ಈ ಮಾತು ಕೂಡ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ದೃಷ್ಟಿ ಇಲ್ಲದೆ ದಿಶೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ನಿರ್ಧಾರಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದ್ರಿಷ್ಟಿಯ ಜೊತೆಗೆ ದಿಶೆಯ ನಿರ್ಧಾರಣೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ದೃಷ್ಟಿಯ ಕೇಂದ್ರ ಮಾನವನೇ. ಮಾನವನಲ್ಲಿಯೇ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ದ್ರಿಷ್ಟಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಚಕ್ಷು ತಂತ್ರದ ಜೊತೆ ಜ್ಞಾನ ತಂತ್ರ, ಯೋಚನೆ, ವಿಚಾರ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ, ಚಿತ್ರಣ ಸಹಿತ ಬೋಧ ಅನುಭವ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಈ ಮುನ್ನ ಸ್ಪಷ್ಟತೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ದ್ರಿಷ್ಟಿ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಆಯಾಮ, ಕೋನ, ಪರಿಪೇಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ ವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದ್ರಿಷ್ಟಿ ಪೂರ್ವಕವೇ ಲಕ್ಷ್ಯ ದಿಶೆ ನಿರ್ಧಾರಣವಾಗುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೋನ

ಕೋನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಘಟಕವನ್ನು ಒಂದು ಕೇಂದ್ರ ಬಿಂದುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಗುರುತಿಸಿದ ನಂತರ ಬಿಂದುವಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಅನೇಕ ಅಂಶ ಸೇರಿರುವುದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಎಷ್ಟೇ ಅಂಶಗಳ ಪರಿಕಲ್ಪನ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಅಂಶ ಒಂದು ಬಿಂದುವಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಸೇರಿರುವ ನಿಶ್ಚಿತ ಬಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಮಾನಾಂತರ ಗೆರೆಯನ್ನು (ಆಧಾರ ಗೆರೆ) ಸೇರಿಸುವ ಲಕ್ಷ್ಯ ಗೆರೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿತ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಕೋನ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಎರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತ ಅಂಶಗಳ ಕೋನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕದಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಕೋನ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ನೆರವಾದ, ಸಮ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಗೆರೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಅಂಶಗಳ ಗುರುತಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಗೆರೆಯ ಅರ್ಥ ಒಂದು ಬಿಂದುಗೆ ಸೇರಿರುವ, ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲೂ ಹರಡಿರುವ ಗೆರೆಗಳು, ಇವುಗಳನ್ನು ಅಂಶ ವಿಭಾಜನೆ ಗೆರೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದೇ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಮ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಗೆರೆ, ಒಂದು ಬಿಂದುವಿನಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಸೇರಿರುವ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನಾವು ಬರೆಯಬಹುದು. ಪರಸ್ಪರ ಗೆರೆಗಳು ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ದೂರ ಹೋದಾಗ, ಗೆರೆಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ದೂರವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಸ್ಪಷ್ಟವೂ ಆಗುತ್ತದೆ, ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅಂಶ, ಕೋನ, ವಿಸ್ತಾರ, ದೂರ, ಇವೆಲ್ಲಾ ಮಾನವ ದೃಷ್ಟಿಯ ಗಮ್ಯ ತಥ್ಯಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಾ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ತಥ್ಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ

ವಿಧಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೆ ಕ್ರೀರಮವಾಗಿ, ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಸಮತಲ ರಚನೆಯ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಧೃವಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ ನಂತರ, ಇದೆ ಅರಿವಿನ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮೂರು ಧ್ರುವಗಳನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಿದ ನಂತರ, ಧೃವಗಳನ್ನು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸೇರಿಸುವುದರಿಂದ ಕೋನಗಳ ಗುರುತು ಆಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕೋನ ಯಾವುದಾದರು ನಿಶ್ಚಿತ ಸಂಖ್ಯಾತ್ಮಲ ಅಂಶಗಳ ಚಿತ್ರ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ದೂರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆಯಾಮ

ನಾವು ಆಯಾಮ ಸಂಬಂಧಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬುರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಯಾವುದೇ ವಸ್ತು ೬ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಸೀಮಿತವಾಗಿದ್ದು, ಮೂರು ಆಯಾಮದ ಬಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಮಾನವನ ದ್ರಿಷ್ಟಿಯೇ ಪ್ರಧಾನ ಆಧಾರ. ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವಿನ ೬ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಕಣ್ಣುಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕನಿಷ್ಠ ಮೂರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ (ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ) ನೋಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನೇ ನಾವು ಮೂರು ಆಯಾಮ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಇಕಾಯಿ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪವಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ನೆನೆದು, ಮುಳುಗಿದ್ದು, ಆವರಿಸಿದೆ. ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತು ಪಾರದರ್ಶಿಯಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಮಾನವನ ದೃಷ್ಟಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವಸ್ತುವಿನ ಅವಸ್ಥಿತಿ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳ ಪ್ರತಿಬಿಮ್ಬನ ಚಕ್ಷುವಿನ ಮೇಲೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ದೃಗ್ ಬಿಂದುಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೋಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ದೃಗ್ ಬಿಂದುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುವ ವಸ್ತುಗಳು ತಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣ ಆಕಾರ ಆಯತದ 180 ಅಂಶ ತನಕ ಮಾನವನ ಚಕ್ಷುವಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಬಹುದು. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಚಕ್ಷುವಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳ ಆಂಶಿಕವಾಗಿಯೇ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗುವುದು ಪರೀಕ್ಷಣೆ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಪೂರ್ವಕ ನೋಡಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಬಹುದು. ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ವಿವಿಧ ವಸ್ತುಗಳು ಮಾನವನ ಸಮ್ಮುಖ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಒಬ್ಬ ಮಾನವ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮಾನವನ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ನೋಡಿದರೆ ಉದ್ದ, ಅಗಲ, ಎತ್ತರ, ಆಕೃತಿ ಸಂಬಂಧಿತ, ನಿಶ್ಚಿತ ಒಳ್ಳೆ ದೂರದಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, 180 ಅಂಶ, ಅಂದರೆ ಮಾನವ ರೂಪ ವಸ್ತುವಿನ ಅರ್ಧ ಭಾಗವೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮಿಕ್ಕಿದ ಅರ್ಧ ಭಾಗ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ, ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುವ ದೃಶ್ಯ ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡಿ, ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವ ನಿರ್ಣಯಗಳು ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಮಾನವ ತನ್ನ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ಣವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಗಣಿತ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಮತ್ತು ಅರಿವುಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಮೊದಲೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಗಣಿತ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಬೋಧವಾಗುವುದು ಕಣ್ಣುಗಳಿಗಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಕಣ್ಣುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೂ ಬೋಧವಾಗುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ, ಅಥವಾ ಚಿತ್ರಿತವಾಗುವ ಮಾತು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಚಿತ್ರ, ಕಣ್ಣುಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಯೋಚನೆ,ವಿಚಾರಗಳು ಇರುತ್ತವೆ, ಇವುಗಳು ಅಪೂರ್ಣವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಕಾರ ಆಯಾತದ 180 ಅಂಶ ಮಾತ್ರ ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣುಗಳ ನೋಟದಲ್ಲಿಯೂ 180 ಅಂಶ ಮಾತ್ರ ಒಳಗೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಗಣಿತೀಯ ಭಾಷೆ ಆಕಾರ,ಆಯಾತದ ಪೂರ್ಣ ಬೋಧ ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣುಗಳ ಮೇಲೆ ಘನದ ಯಾವುದೇ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೂ, ಗಣಿತೀಯ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಗುಣಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಕಾರಣಾತ್ಮಕ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತುವಿನ ಸಂಪೂರ್ಣತೆ ರೂಪ, ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ, ಧರ್ಮದ ಸಮುಚ್ಚಯ. ರೂಪ, ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ, ಧರ್ಮ ಸಂಬಂಧಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮೊದಲೇ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಮಾನವನಲ್ಲಿ, ಮಾನವನಿಂದ, ಮಾನವನಿಗಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಸ್ತುವಿನ ಬೋಧ ರೂಪ, ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ, ಧರ್ಮದ ಜೊತೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬೋಧ ಮತ್ತು ತೃಪ್ತಿಯ ಕಾರಣ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಭಾಗ ಅದೃಶ್ಯವಾಗುವುದರಿಂದ ಮಾನವನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವುದು ಸಂಭವ ಇಲ್ಲ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಅರಿವಿನ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವ ನಿರ್ಣಯ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ ಸಮಾಧಾನ ಕಾರಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾತು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮಾನವ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ

ದಿಶೆ, ಆಯಾಮ, ಕೋನದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾಡಲಾಗುವ ನಿರ್ಣಯಗಳ ಜೊತೆ ಸಮಾಧಾನ ಹರಿಯುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಹಲವಾರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಪ್ರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದು.

ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿ ಮಾನವ ಮಾಡಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಯೋಗ ನಿರ್ಣಯ, ಪರಿಣಾಮತಃ ಎಣಿಸಲಾಗದ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಆಗಿದೆ. ಯಂತ್ರ ಪ್ರಮಾಣ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಆಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದೆ ಎಲ್ಲಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣ. ವಿಜ್ಞಾನದ ಚೇಷ್ಟೆಗಳು ಕಣ್ಣುಗಳ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುವುದು, ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸೂಕ್ಷ್ಮತಮ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದು ಕರ್ಮಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಅಂದರೆ, ಪವರ್ಫುಲ್ ಲೆನ್ಸ್ , ಲಕ್ಷ, ಕೋಟಿ ಗುಣ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ತೋರಿಸುವುದು, ಶತಕೋಟಿ ಗುಣ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ ಲೆನ್ಸ್ ಕೂಡ ಪ್ರಯೋಗದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹತ್ತುಕೋಟಿ ಗುಣ ಹೆಚ್ಚು ನೋಡುವಂತೆ ಕಾರಿಗಾರ ಮಾಡಿದರೂ, ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಆಗುವುದು, ಸಿಗುವ ಅರ್ಥ ಅಷ್ಟೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ಸಂಯುಕ್ತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಕಾರಣ ಗುಣ ಗಣಿತಾತ್ಮಕವಿಧಿಯಿಂದ ಸಂಪ್ರೇಷಿತವಾಗುವುದು, ಬೋಧವಾಗುವುದು, ಫಲವಾಗಿ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷ, ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದೊಂದೆ ಆವಶ್ಯಕತೆ. ಇದರ ಮೇಲೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದಿಶೆ ಮತ್ತು ದೃಷ್ಟಿ ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕೀಯ ಕ್ರಿಯೆಗಳು. ದಿಶೆಯನ್ನು ನಾವು ಇದುವರೆಗೂ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ - ಭೌಗೋಲಿಕ ವಿಧಿಗಳಿಂದ ನಾವು ದಿಶೆಯನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದೇವೆ, ಖಗೋಲೀಯ ವಿಧಿಗಳಿಂದಲೂ ದಿಶೆಯನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದೇವೆ. ಇವಾಗ ಇದರ ಜೊತೆ ಇದುವರೆಗೆ ಕಾಣದೆ ಇರುವ ಇನ್ನೆರಡು ಭಾಗ - ವಿಕಾಸಕ್ಕಾಗಿ ದಿಶೆ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಗಾಗಿ ದಿಶೆಯ ಗುರುತಾಗುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ವಿಕಾಸಕ್ಕಾಗಿ ದಿಶೆ ರಾಸಾಯನಿಕ, ಭೌತಿಕ ಮತ್ತು ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಜೊತೆ ಪೂರಕತೆ, ಉಪಯೋಗಿತೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ ಅಂದರೆ ಮಾನವ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತರುವುದು, ಫಲ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದೇ ವಿಕಾಸದ ದಿಶೆಯ ಅರ್ಥ. ಜಾಗೃತಿ ದಿಶೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯವೂ ಇದೇ, ಅರಿವು, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ಜವಾಬ್ದಾರಿ, ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆಯಿಂದ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಸಾಮರಸ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದು, ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದು. ಈ ಎರಡು ಬಿಂದುಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾನವನು ಸಫಲವಾಗುವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ದ್ರಿಷ್ಟಿಯೇ ನಿತ್ಯ ಸಮಾಧಾನ.

ಮಾನವ ಸಂತುಷ್ಟಿಯ ದ್ರಿಷ್ಟಿಯಿಂದ ರೂಪ, ಗುಣ, ಸ್ವಭಾವ ಮತ್ತು ಧರ್ಮ ರೂಪಿ ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯಿಂದ ತಿಳಿದು, ಒಳ್ಳಂಲಗೊಂಡು, ನಂತರವೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನಾತ್ಮಕ ನಿರ್ಣಯ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು, ಫಲವಾಗಿ ಜಾಗೃತಿ ಮತ್ತು ವಿಕಾಸದ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಸಾರಾಂಶ.

೧೫. ಕಾಲ

ಕಾಲ, ಇದರ ಪರಿಭಾಷೆ ಕ್ರಿಯೆಯ ಅವಧಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಕ್ರಿಯೆ ತನ್ನಲಿಯೇ ನಿರಂತರ ಸಂಪನ್ನವಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಆವರ್ತವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಆವರ್ತನೆಯ ನಿರಂತರತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಎಂದಿಗೂ ಸ್ಥಗಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ನಿರಂತರ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವ ಕ್ರಿಯೆಯ ಒಂದು ಆವರ್ತನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕಾಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಆಧಾರ ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಧರಣಿಯ ಒಂದು ಆವರ್ತ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಧರಣಿಯಲ್ಲಿ ದಿನ ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಿನದ ಸಂಜ್ಞೆ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಹೇಗೆ ದಿನ ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿಯ ಕ್ರಿಯೆ ಸದಾ ಸದಾ ಆಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದೆ, ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಅವಧಿಯನ್ನು 24 ಭಾಗ, 60 ಭಾಗದಿಂದ ವಿಭಾಜಿತ ಮಾಡಿ ಗಂಟೆ, ನಿಮಿಷ, ಕ್ಷಣ ಇತ್ಯಾದಿ ನಾಮಗಳಿಂದ ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಮಯದ ವಿಭಾಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟೋಟಿದ್ದೇವೆ. ಸಮಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೌಲ್ಯೀಕರಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಯ್ಯಾರಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಸಮಯ ಪ್ರಮುಖವಾಗಿ ವಸ್ತುವನ್ನು ಮರೆತುಹೊಗಿದ್ದೇವೆ. ಈ ತಪ್ಪಿನ ಆಧಾರದ

ಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ನಿರ್ಣಯಗಳಿಂದ ಸಮಸ್ಯೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿವೆ. ಕ್ರಿಯೆ ಮತ್ತು ಫಲದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಮೌಲೀಕರಣೆ ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇಂದಿಗೂ ಇದೆ.

ಕ್ರಿಯೆಯ ಅವಧಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಗಣನೆಆಗುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಕ್ರಿಯೆ ತನ್ನ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ನಿರಂತರ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿದೆ. ಇರುವುದು, ಪುನರಾವರ್ತಿಸುವುದರಿಂದ ಕಾಲದ ಗಣನೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ನಿತ್ಯ ನಿರಂತರವಾಗಿರುವುದರ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿದೆ. ನಿತ್ಯ ನಿರಂತರವಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೆ ನಿರಂತರತ ಕಾಲ ಸಂಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಶಾಶ್ವೀಯತೆಯೂ ಕಾಲ ಸಂಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಕೃತಿ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಅವಿನಾಶಿಯಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಶಾಶ್ವೀಯತೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಧರ್ಮದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿದೆ, ಇದೇ ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆ ವಿಕಸಿತವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವೈಭವಿತವಾಗುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಹಿತ ಪುಷ್ಟಿ ಧಾರ್ಮಿಯಾಗಿರುವುದು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸಂಪೂರ್ಣ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಜೀವಾವಸ್ಥೆ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಪುಷ್ಟಿ ಸಾಹಿತ ಆಸೆ ಧಾರ್ಮಿಯಾಗಿರುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಪುಷ್ಟಿ, ಆಸೆ ಸಹಿತ ಸುಖ ಧಾರ್ಮಿಯಾಗಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅನುಭವ = ಸಮಾಧಾನ = ಸುಖ ಅನುಭವದಿಂದಲೇ ಸುಖವಾಗಿರುವ ಮಾತು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಅವಿನಾಶಿಯಾಗಿರುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾಲ ನಿತ್ಯ ವರ್ತಮಾನವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ವರ್ತಮಾನ ವಸ್ತುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ. ವರ್ತಮಾನ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ನಾವು ಕಾಲ ಎಂದು ಹೆಸರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಕಾಲ ಶಬ್ದದಲ್ಲಿರುವ ಅರ್ಥ ವರ್ತಮಾನವೇ. ವರ್ತಮಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಇರುವುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲ ನಿತ್ಯ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿರುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಭೂತ ಹಾಗೂ ಭವಿಷ್ಯದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಕಾಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಕ್ರಿಯೆಯ ಅವಧಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಆವರ್ತನಶೀಲತೆ ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿತ್ತು, ಇವಾಗಲೂ ಕಡಿಮೆ ಆಗುತ್ತಿದೆ ಹಾಗೂ ಕಡಿಮೆ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಘಟನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಭೂತ, ಭವಿಷ್ಯ ಹಾಗೂ ವರ್ತಮಾನವನ್ನು ನಿಗದಿಪಡಿಸಲು ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಮಾನವ ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಹಜ ಕ್ರಿಯೆಯ ಅವಧಿಯನ್ನು ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಾಜಿತ ಮಾಡುತ್ತಾ, ನಾವು ಕಾಲ ಶೂನ್ಯ ಎಂಬುವ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತೇವೆ. ಈ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಘಟನೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಸುಲಭ; ಒಂದು ಘಂಟೆಯನ್ನು 60ನಿಂದ ವಿಭಾಜಿತ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ, ಅದರಿಂದ 1 ರನ್ನು ಪುನಃ ವಿಭಾಜಿತ ಮಾಡಿದರೆ, ಇದನ್ನು ಹಲವಾರು ಸಲ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಎಷ್ಟು ಉಳಿದಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತೇವೆ. ಇದೆ ಮಾನವ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಹೋಗುವ ಆಧಾರವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಜ್ಞಾನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಕಾಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಸರ್ವಾಧಿಕ ಜಟಿಲವಾಗಿದೆ. ಸಂಭವನೀಯತೆಯಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ವರ್ತಮಾನ ಶೂನ್ಯ ಆದರೆ ಮಾನವನ ನಡತೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದು, ಮಾನವನ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದು, ಮಾನವ ಜ್ಞಾನ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿವೇಕವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಜಾಗ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ ಸಮಸ್ಯೆ ಗ್ರಸ್ತನಾಗಿ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಘಟಿತ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಬ ಮಾಡಿದ. ಇದನ್ನು ತನ್ನ ಧೀರತನ ಎಂದು ನಂಬಿ, ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಮುಂದೆ ಪಾರುಮಾಡುವ ರಸ್ತೆ - ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ನಿತ್ಯ ವರ್ತಮಾನ, ವಿಕಾಸ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯ ನಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾಶನೆ, ವಿಕಾಸ ಮಾತು ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಒಂದೇ ಇಕಾಯಿ ಮಾನವ ಎಂದು ಗುರುತಿಸುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ.

೧೬. ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ, ಮಾನವ ಶರೀರ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವ

ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಯೌಗಿಕ ವಿಧಿ, ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅನುಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದರೆ ಕೇವಲ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಕಿರಣ ಮತ್ತು ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಪ್ರಜಾತೀಯ ಪರಮಾಣುಗಳಿಂದ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿರುವುದು ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಯೌಗಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಬಗೆ ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಯಾವುದೇ ಕಾರಣ ಇಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಕಿರಣ ಮತ್ತು ವಿಕಿರಣ ಮಾತ್ರ ಮೂಲ. ಇವತ್ತಿಗೂ ಇದು ಈ ಧರಣಿಯ ವಾತಾವರಣ ತನಕ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. ಕಿರಣಗಳು ಎಷ್ಟು ಸೇರಬಹುದು ಅವು ಧರಣಿಯ ಪ್ರಕಾಶದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಅಧಿಕ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಉಷ್ಣದ ಸಂಬಂಧ ಧರಣಿಯ ಜೊತೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಧರಣಿ ಮತ್ತು ಧರಣಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಪರಮಾಣುಗಳು ಪ್ರಭಾವಿತವಾಗಿವೆ, ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಮೊಲಗಳು, ವಿಕಿರಣೀಯ ಮೂಲಗಳು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೀಯ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪದ ಪ್ರಭಾವ ಸ್ವರೂಪ ಅನೇಕ ಧರಣಿಗಳಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನ ಅಥವಾ ಪ್ರಸಾರಿತ ವಿಕಿರಣೀಯತೆಯ ಪ್ರಸಾರಣೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದು ಇಂದಿಗೂ ಹೀಗೆ ಇದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಈ ಧರಣಿ ಅನೇಕ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಪರಮಾಣುಗಳಿಂದ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆಯೂ ಹಲವಾರು ವಿಕಿರಣೀಯ ದ್ರವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಿರಣ, ವಿಕಿರಣ, ಉಷ್ಣದ ಸಂಯೋಗದಿಂದಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ಯೌಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ಇರುವ ಹಿನ್ನಲೆ ಇದೆ. ಯೌಗಿಕ ಘಟನೆಗಳು, ನೀರಿನ ಘಟನೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅಮಲ ಮತ್ತು ಕ್ಷಾರ, ನೀರಿನ ಸಂಯೋಗದಿಂದ, ವಿಭಿನ್ನ ಅನುಪಾತ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ, ವಿಭಿನ್ನ ಪ್ರಕಾರದ ರಾಸಾಯನ ದ್ರವ ತಯ್ಯಾರಾಗಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಸಮ್ಮುಖ ಇದೆ. ಇವುಗಳ ಅನುಪಾತದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವುದೇ ಪರಿವರ್ತನೆಗಾಗಿ ಸಹಾಯಕವಾಗಬೇಕೋ, ಅದು ಕಾರ್ಬನಿಕ್ ಮತ್ತು ಅನ್ಯ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಅಣು ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಹಾಯ ಸದಾ ಸದಾ ಇತ್ತು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಅಮಲ, ಕ್ಷರ ಮತ್ತು ನೀರಿನ ಜೊತೆ ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ಅಣು ಪರಮಾಣು ರಾಸಾಯನಿಕ ವಸ್ತುಗಳ ಪ್ರಜಾತಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ರಾಸಾಯನ ದ್ರವ ಸಮೃದ್ಧವಾಗುವ ಕ್ರಿಯೆ ಘಟಿತವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ರಸಾಯನ ದ್ರವಗಳ ಯೋಗ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಪುಷ್ಟಿ ತತ್ವಗಳು ರಚನೆ ತತ್ವಗಳ ನಿರ್ಮಾಣ ಈ ಘಟನೆಗಾಗಿ ವಿಕಿರನೀಯ ಕಿರಣ ಮತ್ತು ಉಷ್ಣ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಇರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಸವಿಸುವುದು, ಇಂದಿಗೂ ವೈಭವಿತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪುಷ್ಟಿ ತತ್ವ ಮತ್ತು ರಚನೆ ತತ್ವದ ಯೋಗಫಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಸೂತ್ರಗಳ ರಚನೆ, ಪ್ರಸ್ತುತಿ, ಕಾರ್ಯ ಶೀಲತೆ ಆಗುವುದು ನೋಡಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪುಷ್ಟಿ ತತ್ವ ರಚನೆ ತತ್ವ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ವೈಭವಿತವಾಗುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣ ಸೂತ್ರದ ರಚನೆ ಇದೇ ಉಷ್ಣದ ಸಂಯೋಗ, ವಿಕಿರಣೀಯ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಕಂಪನವಶ ಪ್ರಾಣ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ರಚನೆ ವಿಧಿ ಸಹಿತ ಶವಾಸನ ಕ್ರಿಯೆಯ ಪ್ರಕಾಶನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದಾದ ತಕ್ಷಣ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಕೋಶಗಳಿಂದ ರಚಿತ ರಚನೆ, ಇಂತಹ ರಚನೆಗಳು ವಿವಿಧವಾಗಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ರಚನೆ ವಿಧಿಯ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ರೀತಿಯ ರಚನೆ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ನಂತರ, ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ರಚನೆಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕೃತಿ, ಫಲವಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಕಾರದ ರಚನೆಗಳು ಇದೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯ ರಚನೆಗಳು ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಬೀಜ ವೃಕ್ಷ ವಿಧಿ ಸಹಿತ ಇವೆ. ಇದೆ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವನಸ್ಪತಿಗಳ ವೈಭವ ಕ್ರಮ, ವನಸ್ಪತಿಗಳ ರಚನೆ, ವಿರಚನೆಯಾಗುವ ಕ್ರಮ ಮತ್ತು ನಿರಂತರತೆ ಯಥಾ ಸ್ಥಿತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ.

ವಿರಚಿತ ವನಸ್ಪತಿಗಳ ಅವಶೇಷವೇ ಸ್ವೇದಜ ಪ್ರಪಂಚದ ಆಧಾರ ಆಯಿತು. ಇಂದಿಗೂ ಈ ಮಾತಿನ ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಬಹುದು. ವರ್ಷ ಋತುವಿನ ಮುನ್ನ ಎಲೆಗಳನ್ನು ಶೇಖರಿಸಿ ಇತ್ತು, ಈ ಎಲೆಗಳು ಕೊಳೆತುಹೋಗುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಹುಳ ಕೀಟಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಈ ಹುಳ ಕೀಟಗಳು ಅಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ತಯ್ಯಾರಿಸುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಅಂಡಜ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆವಿಧಿ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿತ್ತು ಹಾಗೂ ಇನೂ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ, ಮತ್ತಷ್ಟು ಪ್ರಜಾತಿಗಳು ಆಗುತ್ತಾ ಬಂದೆವು. ಅಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚ ಪುಷ್ಟವಾಗುತ್ತಾ, ಜಲಚರ, ಭೂಚರ, ನಭಚರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿತು. ಅಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚದ

ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳಿಂದ ಪಿಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚ ವಿಕಸಿತವಾಯಿತು. ಈ ಪಿಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಭೂಜರಗಳಾದವು, ಆದರೆ ಅಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಜಲಚರ, ಭೂಚರ, ಖೇಚರ ಮೂರೂ ಇದ್ದವು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ, ಅಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ನಭಚರ ಅಧಿಕವಾದವು, ಪಿಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚ ಪ್ರಾರಂಭ ಆದಾ ತಕ್ಷಣ ಭೂಚರ ಅಧಿಕವಾದವು. ನಭಚರ ಮತ್ತು ಜಲಚರದಲ್ಲಿ ಪಿಂಡಜ ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಇದಾದನಂತರ ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪಿಂಡಜ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಪ್ರಜಾತಿಗಳು ವಿಕಸಿತವಾಗುತ್ತಾ ಅಂತಿಮ ಪ್ರಜಾತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಶರೀರದ ರಚನೆಯ ಪರಂಪರೆ ವಿಕಸಿತ ವಾಯಿತು.

ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ, ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರತೆ ವಶ ಜೀವಿಗಳಿಂದ ಬಿನ್ನ ಕಾರ್ಯ ಗತಿವಿಧಿಗಳು ಮಾನವನಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮರಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವುದು, ಕಲ್ಲನ್ನು ಒಡೆಯುವುದು, ಮಣ್ಣನ್ನು ಅಗೆಯುವುದು, ಇಲ್ಲಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟುವುದು, ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಯುವುದು, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪೋಷಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ರೀತಿ ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದು, ಇದು ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತವಿಧಿಯಿಂದ ಬರುತ್ತಿದೆ.

ಅದರಿಂದ ಚಿನ್ಹಿತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟುವುದು, ಬಟ್ಟೆ ಹೊಲಿಯುವುದು, ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುವುದು, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬಂದಾಯಿತು. ಈ ಮೂರೂ ಪ್ರಕಾರದ ಕೃತ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಂತ ಸರ್ವಥಾ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ.

ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶರೀರ ರಚನೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಪ್ರಮಾಣವೂ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಪ್ರಾಣ ಸೂತ್ರ ಪ್ರಾಣಕೋಶ, ಪ್ರಾಣ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ರಚನೆ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಆದಿ ಮಾನವನಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ತನಕ ಮುಖ್ಯ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾತಿ ಯಥಾವತವಾಗಿ ಇರುತ್ತಾ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಎಷ್ಟೇ ಇದ್ದರು, ಅದು ಆಗುತ್ತಾ ಬಂತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಯೋಗದಾನ ಸೇರಿರುವುದು ಸಂಭವನೀಯವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸರಣಿ ಆಗಿದೆ. ಇಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಶರೀರ ರಚನೆ ಜ್ಞಾನ, ಅದರ ಮೂಲಭೂತ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ, ಅದರ ಅಳತೆ, ರೋಗಗಳ ಪರೀಕ್ಷಣೆ ವಿಧಿ, ಔಷಧಿಗಳ ಸಂಯೋಜನೆ, ಇವೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ಅನುಬಂಧಿಸಿದೆ, ಅಥವಾ ವ್ಯಾಪಾರದ ಹಿಡಿತದದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಭಾಗ ಕೆಲವೇ ಜನಗಳ ಬಿಗಿಹಿಡಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದರಿಂದಲೂ ಸರ್ವಾಧಿಕ ಮಾನವರಿಗೆ ಅಸುವಿಧೆಗಳು ಆಗಿವೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗುವ ಯೋಚನೆ ವಿಚಾರ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ.

ಮುಖ್ಯವಾದ ಬಿಂದು, ಶರೀರ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಕೋಶಗಳ ಪ್ರವೃತ್ತಿ, ಶರೀರ ರಚನೆಯ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪ್ರಜಾತೀಯ ಪ್ರಾಣ ಕೋಶಗಳ ಉತ್ಸವ. ಫಲವಾಗಿ ಭ್ರೂಣಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಶರೀರ ರಚನೆ, ಅಂಗ, ಅವಯವ ಇತ್ಯಾದಿ ಕೈಗಳು, ಕಾಲಗಳು ಇವುಗಳ ರಚನೆ, ಐದು ಮಾಸ ಪೂರ್ಣವಾಗುವ ತನಕ ಗರ್ಭಾಶಯದಲ್ಲಿ ಶಿಶುವಿನ ರಚನೆ ಪೂರ್ಣವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮೃದ್ಧ ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ತಂತ್ರದ ರಚನೆ, ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಸಮೃದ್ಧ ಪೂರ್ಣ ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ತಂತ್ರ ತಯ್ಯಾರ ಆಗುವುದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಶರೀರವನ್ನು ಚಲಿಸಲು ಉತ್ಸುಕವಾಗುವುದು, ಇದರ ಸಂಕೇತ ತಾಯಿಗುವ ಮಹಿಳೆಗೆ ಅರಿವಾಗುವುದು, ಶಿಶು ಜನನದ ನಂತರ ಅದರ ಸಂವರ್ಧನೆಗಾಗಿ 100 ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆ ಗಮನ ನೀಡಿದಂತೆ, 50 ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆ ಗಮನ ನೀಡಿದಂತೆ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನಿಖರವಾದ ಗಮನ ನೀಡಬಹುದು, ಇಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇವೆಲ್ಲಾ ಮಾನವನ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ.

ಇದರಲ್ಲಿ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧತೆಗಾಗಿ, ಪ್ರಾಣ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಬಗೆ ಜಿಜ್ಞಾಸ ಆಗುತ್ತದೆ, ಏಕೆ ಆಗುತ್ತದೆ?, ಹೇಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ? ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಯೋಚಿಸುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಬಂದೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಮುಖ್ಯ ಬಿಂದು ಬಣ್ಣ ಮತ್ತು ರೂಪ, ಇದರಲ್ಲೇ ವಿವಿಧತೆ ಸಾಧ್ಯ. ಅಂಗ ಅವಯವಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚೇನೂ ವಿವಿಧತೆ ಆಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ತಥ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಣೆ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಪೂರ್ವಕ ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಹಲವಾರು ಪ್ರಕಾರದ ರಸ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಇಂದಿನ ಮಾನವ ನಿಖರವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇದರ ಅನುಪಾತದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಪ್ರಯುಕ್ತದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಶರೀರದ ಬಣ್ಣ ಇರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟು, ಬಣ್ಣ ಶರೀರದ ಮೇಲಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ

ಅರ್ಥ ಒಣಗಿರುವ, ಒಣಗಿರುವ ಪ್ರಾಣಕೋಶದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಚರ್ಮದ ಒಳಗಿರುವ ರಕ್ತ ಎಲ್ಲರ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮೇಲಿನ ಭಾಗದಿಂದ ಬಣ್ಣ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಣ ಕೋಶಗಳು ಶುಷ್ಕವಾದ ನಂತರ ಮಾಡುವ ಪ್ರದರ್ಶನೆಯನ್ನು ನಾವು ಬಣ್ಣದ ರೂಪದಲಿ ತಿಳಿಯುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಣ್ಣದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು, ಮಾನವನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವು ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಿಖರವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪರಪರ ಮಾನವನನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರಯಾಸ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಬಹುದು, ಬಹಳ ಮುಂಚಿಂದಲೂ ಪರಸ್ಪರ ಗುರುತಿಸಲು ಬಣ್ಣ ಮುಖ್ಯ ಬಿಂದುವಾಗಿತ್ತು, ಬೇರೆ ಆಧಾರಗಳನ್ನೂ ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಬಣ್ಣದ ಜೊತೆ ಜನಾಂಗವೂ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಬಿಂದುವಿನ ಹಾಗೆ ಸೇರಿತು. ಬಹಳಷ್ಟು ಸಮಯದ ತನಕ ಮಾನವ ಬಣ್ಣ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಗುರುತನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಇಂದಿಗೂ ಇದರ ಸಾಕ್ಷಿ ಕೆಲವು ಸ್ಥಾನ ಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಮಾನಸಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಈ ಜಾಗದಿಂದ ಅಂದರೆ ವಂಶಾನುಷಂಗಿ ಗುರುತಿನ ವಿಧಿಯಿಂದ ಬಣ್ಣ, ಜನಾಂಗ ವಿಚಾರದಿಂದ ವಿಚಲಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರತೆಯನ್ನು ಜ್ಞಾನ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಅವಾಗ ಪ್ರಪಂಚದ ವಿವಿಧತೆಯ ಅಧ್ಯಯನ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವ ಅಶಕ್ತತೆಯ ಕಾರಣ ಜ್ಞಾನ ಮೀಮಾಂಸ ಬಯಸುತ್ತಾ, ಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿರಲು ಬಯಸುತ್ತಾ, ಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿರಲು ಪ್ರಸ್ತಾವಿತ ಎಲ್ಲಾ ತಪ, ಸಾಧನೆ, ಯೋಗ, ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದರೆ ಆದರೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿರುವ ಸ್ಥಳಿಯಲ್ಲಿ ರಿಕ್ತವಾಗಿದ್ದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಾಂತ್ವನ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಾಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ನಂಬಿದರು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥ ಪುಸ್ತಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇಡಲಾಯಿತು. ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ಪಡೆಸುವವನು ಮಾನವನ, ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಗಮನ ನೀಡುವ ಮಾತು ಏನೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ ಸಂಬಂಧವಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ಯಾರಾದರು ಪ್ರಸ್ತುತ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಮಾನವನೇ ಆಗುವುದು. ಈ ತಥ್ಯದಿಂದ ಜ್ಞಾನಾಭ್ಯಾಸಿ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಸಾರ್ಥಕ ಪ್ರಮಾಣ ನೀಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ದ್ರಿಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ ಸಂಚಾರ, ವಿವೇಕ ಸಂಚಾರವೇ ಮುಖ್ಯ ಬಿಂದುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಯಿತು. ಇದಿಲ್ಲದೇ ಭ್ರಮೆಯ ಹಿಡಿತದಿಂದ ತಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ಲೋಕವ್ಯಾಪೀಕರಣೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯೋಗದ ಪ್ರಾರಂಭ, ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಧ್ಯಯನ, ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡುವ ಸೂತ್ರ, ಸಂಭವನೀಯತೆಯ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಇವೆಲ್ಲಾ ವಿಕಲ್ಪಾತ್ಮಕ ಪ್ರಸ್ತಾಪದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖನೀಯ ಬಿಂದು ಏನೆಂದರೆ ಚಿರಕಾಲದಿಂದ ಮಾನವ ಶರೀರದ ಯಾತ್ರೆಯ ಮಾತು ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಜೀವನ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಚೈತನ್ಯ ಘಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಅಕ್ಷಯ ಶಕ್ತಿ, ಅಕ್ಷಯ ಬಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ವಿದ್ಯಮಾನ ವರ್ತಮಾನವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಈ ಅನುಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಕ್ರಮಿಕ ಸಂಯೋಗ ಆಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಸರ್ವ ಪ್ರಥಮ ಈಶ್ವರೀಯತೆ, ಈಶ್ವರನೇ ಕರ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗತ ಆಗುವ ಮಾತು ಯೋಚಿಸಲಾಯಿತು. ಇದರ ಅಂತಿಮ ದಾಡ ತಿರೋಭಾವವೆ ಕಲ್ಯಾಣಮಯ ಆಗುವ ಸ್ಥಿತಿ, ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಯಾಸಗಳು, ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಭರವಸೆ ಪಡೆಯದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಸುವಿಧೆಗಳು ಸಂಗ್ರಹದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೋದೆನು, ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗು ಲಭ್ಯವಾಗದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿ ಬಿಂದುವಿನ ಆಭಾವ ಪುನಃ ವಿಕಲ್ಪಾತ್ಮಕ ಸ್ವೀಕೃತಿಗಳು, ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಮಾನವ ಸಮ್ಮುಖ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಯಿತು.

ಇದರಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವ ಬಿಂದು, ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳು ಮಾನವ ಶರೀರವನ್ನು ರಚಿಸುವ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಧ್ಯಯನ ಆಗಿದೆ. ಇದನ್ನೂ ಮಾನವ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಯೋಗ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ ಆಶೆ, ವಿಚಾರ, ಇಚ್ಛೆಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ ಬಾಳಲೇ ಬೇಕು. ಇದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಇದೇ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಈ ಮಾತನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಮಾನವನ ಶರೀರ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಆಯಿತು ಅಥವ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಆಯಿತು ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ.

ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಆಧಾರ ಮಾನವನೇ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಬಾಳುತ್ತಿರುವ ಮಾನವನೇ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಮಾನವನ ಸತ್ತಿರುವ ಶರೀರದ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ, ಪರೀಕ್ಷಣೆಯಿಂದ ಈ ಮೂಳೆಗಳು, ನರಗಳು, ಸ್ನಾಯುಗಳ ಸಮತೋಲನ ಹೇಗೆ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ, ಕ್ಷೀಣವಾಗುವುದರಿಂದ ಏನೇನು ತೊಂದರೆಗಳು ಬರುತ್ತವೆ, ಇದರ ಅಧ್ಯಯನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಸಂಮತೋಲನದಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಶಾರೀರಿಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಸಾಮರಸ್ಯತೆ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜ್ಞಾನಿ, ವಿಜ್ಞಾನಿ, ವಿಶೇಷಜ್ಞ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾನವ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಾನಸಿಕತೆಯೇ ರೋಗ ಮತ್ತು ಕಷ್ಟವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತದೆ, ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಕಷ್ಟವಿದ್ದರು, ವ್ಯತಿರೇಖ ಇದ್ದರು, ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಮಾನಸಿಕತೆಯ ಪ್ರಯೋಗ ಅವಶ್ಯಕ. ಮಾನಸಿಕತೆಯೇ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಯಂತ್ರ ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುವ ವಾದ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಇದರಿಂದಲೇ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಸಂಬಂಧ ಪಟ್ಟ ವಿಚಾರ ಯಂತ್ರಾಧೀನವಾಯಿತು ಆದರೆ ಯಂತ್ರ ಒಬ್ಬ ಅಥವಾ ಒಬ್ಬನಿಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಮಾನವರಿಂದ ಯೋಜಿತ-ನಿಯೋಜಿತ, ಉತ್ಪಾದಿತ ವಸ್ತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಮಾನಸಿಕತೆ ನಿಯೋಜಿತವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟು ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ನಿಯೋಜಿತವಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಯಂತ್ರ ತಯ್ಯರಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಯಾವುದೇ ಯಂತ್ರದ ಪ್ರಾಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಾವು ಗಣಿತೀಯ ವಿಧಿಯಿಂದ 100 ತೀರ್ಮಾನಿಸುತ್ತೇವೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ 75 ಹಾಗೂ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡಬೇಕು, ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಈ ಭಾಗವನ್ನು ಯಂತ್ರದ ರಕ್ಷಣೆಯ ಭಾಗವೆಂದು ನಂಬಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯಂತ್ರದಿಂದ ಸಿಗುವ ಸಂಕೇತಗಳನ್ನು ಓದುವವನೂ ಮಾನವನೇ. ಓದುವವರು, ತಮ್ಮ ಮಾನಸಿಕತೆ ಸಹಿತ ಓದುತ್ತಾರೆ. ದ್ರೋಹ ಇಲ್ಲದೆ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಆದಿಕಾಲದಿಂದಲೇ ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಇದೆ ಸೂತ್ರವಾಗಿದ್ದರೆ ಉಪಕ್ರಮಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುವುದು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ವಿಷಯ.

ಆಯುರ್ವೇದ ಹಾಗೂ ಯುನಾನಿ ವಿಧಿಗಳ ಆಧಾರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹತ್ತತ್ತಿರ ಒಂದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ, ನಾಡಿ ಹಾಗೂ ದೋಷದ ಮೇಲೆ ಮಿಡಿತ, ಮತ್ತು ನಾಡಿಮಿಡಿತದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಶರೀರದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳುವ ಪ್ರಯಾಸ, ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಶಾರೀರಿಕ ಕಷ್ಟಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯತಿರೇಖಗಳ ಅನುಮಾನ, ಸ್ವೀಕೃತಿ, ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಔಷಧಿಗಳ ಯೋಜನೆ, ಪ್ರಯೋಗ, ಸಫಲತೆಯ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಇಡುವುದಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ವಂಚಿತ ಪರಿಣಾಮ ಅಂದರೆ ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ರೋಗ ಸ್ವರೂಪದ ನಿರ್ಧಾರಣೆ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು, ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಔಷಧಿಗಳ ನಿಯೋಜನೆ ಮಾಡಲಾಗಿತ್ತು, ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸದ ಉಪಾರ್ಜನೆ, ಈ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಕರ್ಮಭ್ಯಾಸ ಎಂದು ಹೆಸರು ನೀಡಲಾಯಿತು.

ಅಯುವೇದದ ವಿಧಿಯಿಂದ, ಅದರ ಹಲವಾರು ವಿಧಗಳಿಂದ ರೋಗದ ಬಲಾಬಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು, ಅದರ ಅನುಸಾರ ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು, ವನ ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು, ಖನಿಜಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಜೀವಿಗಳಿಂದ ಉಪಲಬ್ಧ ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು. ಇವುಗಳ ಯೋಗ ಸಂಯೋಗ ಪರಿಪಾಕ ವಿಧಿಗಳಿಂದ ಔಷಧಿಗಳ ಬಲಾಬಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು, ರೋಗಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಬಲಶಾಲಿ ಔಷಧಿಗಳ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುವುದು, ಇದೇ ಕರ್ಮಭ್ಯಾಸ ರೋಗವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದರಿಂದ ರೋಗ ಚಿಕಿತ್ಸಾ ತನಕ ಅನುಶಾಸಿತವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಬಿಂದು ಏನೆಂದರೆ, ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಆಯುರ್ವೇದಜ್ಞನಿಗೆ ಪರಿಶ್ರಮ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಫಲವಾಗಿ -

ರೋಗಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು	ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು
ರೋಗಗಳ ಬಲಾಬಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು	ಔಷಧಿಗಳ ಬಲಾಬಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು
ಪಥ್ಯ ಆಹಾರ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು	ಅನುಪಾನವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು

ಇದರ ಸಮ್ಮಿಲಿತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗುವ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನೇ ಕರ್ಮಾಭ್ಯಾಸವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಜ್ಞಾನ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಧಿಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಪಥ್ಯ ಆಹಾರ ಕ್ರಮ ತನಕ ಸೇರಬಹುದು, ಇದರ ಫಲ ಪರಿಣಾಮದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪರಂಪರೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣದ ತನಕ ಸೇರಬಹುದು

ಇದರಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಬಿಂದು ಏನೆಂದರೆ, ಅರಿವುಳ್ಳ ಮಾನವರ ಪರಂಪರೆಯ ನಂತರ, ಜ್ಞಾನ ವಿವೇಕ ವಿಜಾನ ಸಹಿತ ಮಾಡಲಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಕರ್ಮಾಭ್ಯಾಸ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯ ಸಂಯಮ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಲೋಕವ್ಯಾಪೀಕರಣ ಮಾಡುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಹಾಗೂ ಪರಿವರ್ತಿತ ಆಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅರಿವುಳ್ಳುವ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಮಾನವೀಯತೆ ವಿಧಿಗಳಿಂದ ಬಾಳುವ ಉಪಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಿಷ್ಠೆಯ ವೈಭವವನ್ನು ಲೋಕವ್ಯಾಪೀಕರಣ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸುತ್ತದೆ. ಅರಿವು ಉಳ್ಳುವ ಮಾನವ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಜ್ಞಾನ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿವೇಕದಿಂದ ಸಂಪನ್ನ ಮಾನವ ವ್ಯಕ್ತಿವಾದಿ ಆಗದೆ ಪರಿವಾರದಿಂದ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಕಾರ್ಯ-ವ್ಯವಹಾರ-ವಿನ್ಯಾಸ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಇಂತಹ ಅರಿವುಳ್ಳ ಮಾನವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆಗುವುದು, ಸರ್ವ ಶುಭವನ್ನು ಬಯಸುವುದು, ಸರ್ವ ಶುಭಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಕನಾಗಿರುವುದು, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾದುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖ ಮಾಡುವ ಬಿಂದು ಏನೆಂದರೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದದ ದ್ರಿಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅರಿವುಳ್ಳುವ ಮಾನವನ ಬಹುಮುಖದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಬಯಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂತಹ ವೈಭವ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅರಿವು ಜೊತೆ ಸ್ವಾಸ್ಥ ಸಂಯಮ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದು ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಕಾರ ನ್ಯಾಯ ರಕ್ಷಣೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಕಾರ್ಯ ವಿನಿಮಯ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದು ಎಲ್ಲಾ ಅರಿವುಳ್ಳ ಮಾನವರ ಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ದಾಯಿತ್ವ ಆಗಬಹುದು. ಅರಿವಿನ ಜೊತೆ ಕರ್ತವ್ಯ ಮತ್ತು ದಾಯಿತ್ವ ಸ್ವೀಕೃತಿ ಸಹಜ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅರಿವಿನ ನಂತರ ಅಂದರೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಜ್ಞಾನ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿವೇಕ ಸಂಪನ್ನತೆಯ ನಂತರ ದಾಯಿತ್ವ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತಡವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಇದು ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ, ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಹಲವಾರು ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಪರೀಕ್ಷಣೆ, ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿ ನಿಶ್ಚಿತ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನರ ಮತ್ತು ನಾರಿ ಇದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಣೆ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿ ಸತ್ಯಾಪಿತ ಮಾಡಬಹುದು, ಇದು ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಗಾಗಿ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗಿದೆ.

ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಮಾನ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಮಾನ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ತನ್ನ ಸ್ವೀಕಾರ ಅನುಸಾರ ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಾಳುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ವಿಚಾರದಿಂದ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡುವ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿವೇಕದ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು, ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರವೃತ್ತ ಆಗುವುದು, ಪ್ರಮಾಣಿತ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಸಮಗ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರಮಾಣದ ಪರಂಪರೆ ಪೀಳಿಗೆ ಇಂದ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಆಶ್ವಸ್ತ ವಿಶ್ವಸ್ತ ಆಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರೆರಕರಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಆವಷ್ಯಕತೆ ಸದಾ ಸದಾ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ.

ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪರೀಕ್ಷಣೆ, ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಜೀವನದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಶರೀರದ ಸಂಚಾಲನೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಜೀವನದ ಸಂಚಾರ ಶರೀರದ ಅನುಸಾರ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಬಹುದು, ಅರಿವುಳ್ಳ ಮಾನವ ತನ್ನ ಅರಿವಿನ ಅನುಸಾರ ಶರೀರವನ್ನು ಸಂಚಾಲಿತ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು, ಅರಿವು ಮಾನವನ ವರ, ಅಧಿಕಾರ, ವರ್ಚಸ್ಸು, ಆದ್ದರಿಂದ ಅರಿವು ಸರ್ವ ವಂಚಿತ ಲಕ್ಷ್ಯ. ಅರಿವುಳ್ಳ ಮಾನವ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇದರ ಫಳ ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಜೀವನಾಪೆಕ್ಷೆ, ಮಾನವಾಪೇಕ್ಷೆ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆಪೇಕ್ಷೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದ ನಂತರ ಅದರ ಸಾರ್ಥಕತೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಕಾರ್ಯ ವಿನ್ಯಾಸ ಆಗುತ್ತವೆಯೋ, ಕೃತ, ಕಾರಿತ, ಅನುಮೋದಿತ ಭೇದಗಳಿಂದ, ಕಾರ್ಯಗಳ ಫಲ ಪರಿಣಾಮ, ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಳುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅರಿವುಳ್ಳ ಮಾನವನ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಅರಿವುಳ್ಳ ಮಾನವ ಜೀವನದ ಅನುಸಾರ ಶರೀರವನ್ನು ಚಾಲಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ ಅರಿವಿನ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ

ಶರೀರದ ಸಂಚಾಲನ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಇದರ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸ ಮಾಡಬಹುದು, ಶೋಧ ಮಾಡಬಹುದು, ಜಾಗೃತಿಯ ಉಪರಾಂತ ಜೀವನದ ವೈಭವ ಶರೀರ ಮೂಲಕ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದು ಪರಂಪರೆಗೆ ಸಮಾಧಾನದ ಪ್ರವಾಹ, ಸಮಾಧಾನದ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯ ವೈಭವ ಮೌಲಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅರಿವುಳ್ಳ ಮಾನವ ಭಾಗವಹಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಅರಿವುಳ್ಳವವನು ಆಗಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಅರಿವುಳ್ಳವವನಾಗುವ ಲೋಕವ್ಯಾಪೀಕರಣೆಯ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಸಮಯೋಚಿತವಾಗಿದೆ.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ, ಪದಾರ್ಥಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಣಾವಸ್ಥೆ, ಪ್ರಾನಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಜೀವಾವಸ್ಥೆ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ನಂತರವೇ ಮಾನವನ ಅವತರಣ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಆಯಿತು. ಅವತರಣದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ರಚನೆ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪರಿವರ್ತನೆ ಆಗುವುದು, ಈ ಪರಿವರ್ತನೆ ಉತ್ಸವ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವುದು ಫಲಸ್ವರೂಪ ಮಾನವನ ಅವತರಣ ವಿಭಿನ್ನ ದೇಶ ಕಾಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅನುಸಾರ ಜೀವಿಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನ ಸಮೃದ್ಧ ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ಸಂಪನ್ನ ಜೀವಿ ಶರೀರಗಳಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗುವ ಮಾತು ಸ್ಪಷ್ಟಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ನಿಷ್ಪನ್ನವಾದನಂತರ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಮೌಲಿಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ, ಜೀವಿಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನ ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರತೆ ಇತ್ತು. ಇದು ಆದಿ ಮಾನವರಲ್ಲಿಯೂ ಇತ್ತು, ಇಂದಿಗೂ ಇದೆ. ಇದರ ಪ್ರಯೋಗ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಿದ ಜ್ಞಾನ, ಉಪಲಬ್ಧಿಗಳು, ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ರೂಪದಿಂದ ಪರಂಪರೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ. ಈ ನಡುವೆ ಉಪಯೋಗಿತೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನಿರರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊಗಾಯಿತು. ಇದೇ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮಾನವನ ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರತೆಯ ಶೋಧವಾಯಿತು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶರೀರ ರಚನೆ ಯಥಾವತವಾಗಿದ್ದು, ಅಂದರೆ ಹಲವಾರು ಸಲ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಆಗುತ್ತಾ, ಅಂದರೆ ಪೀಳಿಗೆ ಇಂದ ಪೀಳಿಗೆ ಆಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದೆ, ಶರೀರ ರಚನೆ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತ ಧಾತು, ಇವುಗಳ ಸಮರಸ ಯಥಾವತವಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಕ್ಷಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳು, ಲಕ್ಷ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ದ್ರವ, ಗುಣ, ರಚನೆ ವಿಧಿ, ಅಂಗ, ಪ್ರತ್ಯಂಗ ಮತ್ತು ಅವಯವವೂ ಯಥಾವತವಾಗಿದೆ. ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ತಂತ್ರ ಸದಾ ಸದಾ ಕಪನೆಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರತೆಯನ್ನು ಐದು ಸಂವೇದನೆಗಳಿಂದ, ಐದು ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು ಆಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರತೆಯ ತೃಪ್ತಿ ಬಿಂದುವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು , ಪ್ರಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಬರಲಾಗಿದೆ. ಇಂಡಿಗೋ ಅದು ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸ್ಥಿತಿಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಮಾನವ ತನ್ನ ಪರಿಭಾಷೆಯ ಅನುಸಾರ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕ ಸಫಲನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಪಕ್ಷ ಯಥಾವತ ರಿಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಇವತ್ತಿನ ಶೋಧ ಕಾರ್ಯದ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣ ಬಿಂದು. ಸರ್ವ ಶುಭ ಕಲ್ಪನೆಯ ಆಧಾರವೂ ಇಷ್ಟೇ.

ಈ 21 ಇಸವಿಯ ಪ್ರಥಮ ದಶಕದ ತನಕ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುವ ವಿಧಾನ ಸರ್ವಾಧಿಕ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಿದೆ, ಇದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಸಹಜ ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರತೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾರ್ಜನೆಯಾಗಬೇಕು, ಶರೀರದಲ್ಲೀ ಅಲ್ಲ. ಭೌತಿಕವಾದದ ಅನುಸಾರ, ಶರೀರದ ರಚನೆಯ ಅನುಸಾರ ಚೇತನ ನಿಷ್ಪತ್ತಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಆಗಿಲ್ಲ. ಇದೇ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಉಪಾಯಗಳಿಂದ ಶರೀರ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಬಗೆ ರಚನೆ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಬಗೆ ಶೋಧ ಮಾಡುತ್ತಾ ಶರೀರ ರಚನೆ ವಿಶೇಷತೆ ಕ್ಷತಿ ಆಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಂದ ಅಡಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ಮೇಲೆ ನೊಬೆಲ್ ಪುರಸ್ಕಾರ ನಿಗದಿಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಬಿಂದುವಿನ ಸತರ್ಕತೆ, ಪ್ರಮಾಣ, ಉಜ್ಜ್ವಲ ಭವಿಷ್ಯದ ಸಂಭವನೀಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಿಸಲು ಸರ್ವಥ ಅಸಫಲರಾಗಿದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಮೊದಲೇ ಶರೀರ ರಚನೆ ವಿಜ್ಞಾನದ ಅನುಸಾರ, ರಕ್ತದ ಪ್ರಜಾತಿಯ ಸಂಖ್ಯೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾಯಿತು, ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಾ ಮುಂಚಿಂದಲೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಾ ಮಾನವರಲ್ಲಿಯೂ ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ರಚನೆ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ ಎಂಬುವುದು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಜಾತಿ, ಮತ, ಸಂಪ್ರದಾಯ ಮತ್ತು ರಂಗ, ವರ್ಗ, ಭಾಷೆ, ದೇಶ, ಕಾಲದ ಯಾವುದೇ ಅಡ್ಡಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ನಿಷ್ಕರ್ಷ ಶರೀರ ರಚನೆಯ ಅನುಸಾರ ಚೇತನ ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತದೆ, ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವವರೆಲ್ಲಾ ತಪ್ಪು ಎಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದೆ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕ್ಲೋನಿಂಗ್ ತಂತ್ರದ ಮೂಲ

ನಂಬಿಕೆ ಏನೆಂದರೆ ಒಬ್ಬ ಮೇಧಾವಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾರನ್ನು ನಾವು ಮೇಧಾವಿ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆಯೋ, ಅವರ ಪ್ರಾಣಸೂತ್ರವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಸಿ ಅವರ ಸಮಾನ ಶರೀರವನ್ನು ತಯ್ಯಾರಿಸ ಬಹುದು, ಹಾಗೆಯೇ ಚೇತನ ಕೂಡ ತಯ್ಯಾರಿಸ ಬಹುದು. ಇದೂ ಭ್ರಮೆ ಎಂದು ಸಿದ್ಧ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆ ವ್ಯಾಪಾರ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಕ್ಲೋನಿಂಗ್ ತಂತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ವಿಶೇಷಜ್ಞರ ಘೋಷಣೆ 'ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತಿರೂಪವನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ' ಎಂಬುವುದು ಅರ್ಥಹೀನವಾಗಿದೆ. ಮೊದಲು ಈ ನಂಬಿಕೆ ಇತ್ತು, ಒಬ್ಬ ಒಳ್ಳೆ ಬುದ್ಧಿಮಾನ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಒಂದು ಇಂಚು ಚರ್ಮದಿಂದ ಸಾವಿರ, ಲಕ್ಷ್ಯ, ಕೋಟಿ ಒಳ್ಳೆ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ತಯ್ಯರಿಸಬಹುದು, ಹೀಗೆ ತಯ್ಯಾರಾದ ನಂತರ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ನಮ್ಮ ಸಂತಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಬಹುದು, ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲರು ಬಯಸುವುದು ಇದೆ, ನಮ್ಮ ಸಂತಾನ ಬುದ್ಧಿಮಾನನಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಯತ್ನ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ನೋಡಲಾಯಿತು. ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಮಾಡಿರುವ ಪ್ರಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ, ಮೇಕೆ, ಕುರಿ, ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಜೊತೆ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಲಾಯಿತು, ಮಾನವನ ಜೊತೆ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಲಾಯಿತೋ ಆಶಿಸಿದಂತೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆಂಶಿಕ ವ್ಯತಿರೆಖ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು.

ಇದು ಬಹಳ ಮಹತ್ವಪೂರ್ಣ ಮಾತೇನಲ್ಲ, ಪ್ರಕೃತಿ ಶರೀರ ರಚನೆಯನ್ನು ಪುನಾವರ್ತಿಸುವಂತೆ, ನಾವು ಅದನ್ನು ಪುನರಾವರ್ತಿಸುವುದು. ಇಷ್ಟೇ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಮಾತು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಪಂಡಿತರ ಸಂತಾನ ಮೂರ್ಖ, ಹಾಗೂ ಮೂರ್ಖರ ಸಂತಾನ ಪಂಡಿತ ಆಗುವುದು ನೋಡಲಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತಿ ಆವಶ್ಯಕ.

ಜೀವನ ಜ್ಞಾನ ಆಗದೆ ಇರುವ ತನಕ ವಂಶದ ಅನುಸಾರ ರೂಪ, ಗುಣ, ಸಂಸ್ಕಾರ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವು ಇದನ್ನು ನಂಬಲು ತಯ್ಯಾರಗಿದ್ದೆವು, ಬಾಧ್ಯರಾಗಿದ್ದೆವು. ಈ ರೀತಿಯ ನಂಬಿಕೆಗಳ ಜೊತೆ ಜಾತಿವಾದಿ, ವಂಶವಾದಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ವಾದ ವಿವಾದ, ವಕಾಲತ್ತು ಮಾಡಲು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದರ ಮೇಲೆ ಭರವಸೆ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮವಾದ, ಆತ್ಮವಾದ, ಜಾತಿವಾದ, ವರ್ಗವಾದ, ಇವೆಲ್ಲಾ ವಿವಾದಗ್ರಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಫಲವಾಗಿ, ಸಂಶಯಗಳ ಬೇಲಿ ಪ್ರಬಲವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಶರೀರ ರಚನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಚೇತನ ನಿಷ್ಪತ್ತಿ ಯಾಗುವ, ಪ್ರವಾಹಿಸುವ ಆಶ್ವಾಸನೆಯೂ ವಾದಗ್ರಸ್ತ ಆಯಿತು. ಇವಾಗ ಮಾನವ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುವುದು ಮುಖ್ಯ ಮಾತು. ಇದೇ 21 ಶತಾಬ್ದಿಯ ಮೊದಲನೇಯ ದಶಕ ತನಕ 20 ಶತಾಬ್ದಿಯ ಕೊನೆಯ ದಶಕದ ತನಕ ಶುರು ಆಯಿತು, ಒಂದು ವಿಕಲ್ಪಾತ್ಮಕ ಪ್ರಸ್ತಾಪ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಶ್ವ ದೃಷ್ಟಿ ಕೋನ ಮಾನವನನ್ನು ಒಂದು ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ ಅರಿವು ಅಂದರೆ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನ, ಮತ್ತು ಜೀವನ ಅಂದರೆ ಚೈತನ್ಯ ಘಟಕದಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆ, ಅಕ್ಷಯ ಶಕ್ತಿ, ಅಕ್ಷಯ ಬಲದ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಿಯ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಬೋಧ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ವಿಧಿ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ.

ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ತೃಪ್ತಿ ಮತ್ತು ಮಾನವ ತೃಪ್ತಿಯ ಏಕರೂಪತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ, ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡುವ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಅಂದರೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾನವ ಶರೀರ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿದೆ, ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿದೆ. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವಿಕಾಸ ಆಗಲು ಬಾಕಿ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಯಾವುದೇ ವಿಕಾಸ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಿ ಮಾನವನಿಂದ ಅತ್ಯಾಧುನಿಕ ಮಾನವ ತನಕ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗಿರುವ ಮಹಿಮೆ, ಸರ್ವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಕರ್ಮ ಸ್ವತಂತ್ರತೆ, ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ, ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದರ ತೃಪ್ತಿ ಬಿಂದುವನ್ನು ಶೋಧ ಅನುಸಂಧಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅಂದರೆ ಕರ್ಮ ಸ್ವತಂತ್ರತೆಯ ಶೋಧ ಅನುಸಂಧಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಸುಖಿ ಆಗುವ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಇದೆ, ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತು. ಇದು ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರತೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಜೀವನದ ಮಹಿಮೆ, ಶರೀರದಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಶರೀರ ಪ್ರಾನಾವಸ್ಥೆಯ ದ್ರುವ ವಸ್ತು, ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದಲೇ ಸಂಪಾದಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ರಚನೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಕೋಶ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಾಣಕೋಶಗಳು ತಮ್ಮ ಕ್ಷಿಂಷಮತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವುದು ಸಂಭವವಲ್ಲ. ಮಾನವ ಶರೀರ ರಚನೆಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಪದೇ ಪದೇ ಪುನರಾವರ್ತಿಸುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ. ಈ ಮಾನಸಿಕತೆ ಮೂಲ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಜಾಗೃತಿಯ ಒಂದು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರ ಸಂಪನ್ನ ಕ್ರಿಯೆ ಕಲಾಪಗಳಲ್ಲಿ ಮನ ಒಂದು ಕ್ರಿಯೆ, ಎರಡನೆಯ ಕ್ರಿಯೆ ವೃತ್ತಿ (ವಿಚಾರ), ಮೂರನೆಯ ಕ್ರಿಯೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ (ಚಿತ್ತ) ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಅರ್ಥವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಅರ್ಥದಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನ ಕಾರಿ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನೀರು ಒಂದು ಶಬ್ದ, ಅದರ ಜೊತೆ ನೀರು ಎನ್ನುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ, ಇದು ಚಿತ್ತದ ಕ್ರಿಯೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯಲಿ ಬೋಧ ಕ್ರಿಯೆ, ಬೋಧ ಕ್ರಿಯೆ ನಿಶ್ಚಯತೆ ಮತ್ತು ಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಅರ್ಹತೆ ಇರುವ ಕ್ರಿಯೆ, ಇದನ್ನೇ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ಧರ್ಮ, ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಧೃಡತೆಯಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ. ಐದನೇ ಕ್ರಿಯೆ ಅನುಭವ ಕ್ರಿಯೆ. ಅನುಭವ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮಹಿಮೆ ನಿತ್ಯ ಸಮಾಧಾನ, ನಿತ್ಯ ಸುಖ ಶಾಂತಿ ಸಂತೋಷ ಆನಂದದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು, ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಆನಂದ ರೂಪಿ ಆಶ್ವಾಸನೆಯಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗುವ ಕ್ರಿಯೆ. ಈ ಐದು ಕ್ರಿಯೆ ಗಳು ಜೀವನದ ಬಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅನುಭವವೇ ಪ್ರಮಾಣ. ಇದರ ಫಲ, ಆನಂದ. ಜೀವನವೇ ಸ್ವತ್ವ, ಇದನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಂಕಲ್ಪ, ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಪರಾವರ್ತಿತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿತ್ರಣ, ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಕ್ರಿಯಾನ್ವಯನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಚಯನದಿಂದ (ರೀತಿ,ಪದ್ಧತಿಯ ಚಯನದಿಂದ) ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಐದು ಪರಾವರ್ತಿತವಾಗುವ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಶಕ್ತಿ ಎಂದು ನಾಮ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಬಲಕ್ಕೆ ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಪರಾವರ್ತಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೆ ಗತಿ ನಾಮ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತ ಮಾನವನ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿ ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಕಲಾಪದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅಂದರೆ ಜೀವನದ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪರಸ್ಪರ ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಶರೀರದ ರಚನೆಯ ಅನುಸಾರ ಮಾನವನ ಗುರುತು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದಿಗೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆಯ ಮೇಲೆ ಗಮನ ನೀಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಪರಿವರ್ತನೆ ಇಂದಿನವರೆಗು ಆಗಿರುವ ಶೋಧ, ಅನುಸಂಧಾನದಿಂದ ಸಾಕಾರ ಆಗುವ ಗತಿವಿಧಿಗಳು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿವೆ. ಉಳಿದ ಭಾಗ ಮನಸ್ವಸ್ಥತೆ, ಇದನ್ನು ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿ ಕೋನದಿಂದ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವ ಜ್ಞಾನ ವಿವೇಕ ವಿಜ್ಞಾನ ಸಂಪನ್ನತೆಯಿಂದ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆಯಿಂದ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನಾರ ನಾರಿ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ಪಡಿಸಬಹುದು.

೧೭. ಜ್ಞಾನ ಜ್ಞಾತ ಜ್ಞೇಯ

ದರ್ಶನ (ನ್ಯಾಯ, ಧರ್ಮ, ಸತ್ಯ), ದೃಷ್ಟ (ಮಾನವ ಜೀವನ), ದೃಶ್ಯ (ಸಹ - ಅಸ್ತಿತ್ವ),

ಧ್ಯಾನ (ಜಾಗೃತಿ), ಧ್ಯಾತ (ಮಾನವ), ಧ್ಯೇಯ (ಭ್ರಮೆ ಮುಕ್ತಿ, ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯ, ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಪ್ರಮಾಣ),

ಕಾರಣ (ಜ್ಞಾನಾವಸ್ಥೆ), ಕರ್ತಾ (ಮಾನವ), ಕಾರ್ಯ (ಅಖಂಡತೆ, ಸಾರ್ವಭೌಮತೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆ),

ಸಾಧ್ಯ (ದೃಷ್ಟ ಪದ, ಜಾಗೃತಿ), ಸಾಧಕ (ಮಾನವ), ಸಾಧನ (ಶರೀರ ಮತ್ತು ಜೀವನ)

ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಞಾತ, ಜ್ಞೇಯದ ಬಿಂದುವಿನ ಮೇಲೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮವಾದಿ, ಅದಿದೈವಿವಾದಿ, ಅದಿಭೌತಿಕವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಗತ ಕಾಲದಿಂದಲೆ ಆಲೋಚಿಸುವುದು ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾಗಿದೆ. ಈ ಮೂರೂ ವಿಧಾನಗಳ ಒಟ್ಟು ನಾಮಕರಣ ಆದರ್ಶವಾದ ಎಂದಿತ್ತು. ಈ ಮೂರರಲ್ಲಿಯು ಸಮಾನತೆಯ ಬಿಂದು ರಹಸ್ಯ. ಭೌತಿಕತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವುದು ಒಂದು ರಹಸ್ಯ. ದೇವತೆಗಳ ಬಗೆ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ, ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ. ಆದರ್ಶವಾದದ ಮೂಲ ಆಧಾರ ಸ್ಥಾನ, ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನ ಇದೂ ರಹಸ್ಯ. ರಹಸ್ಯದ ಆಧಾರ ಮತ್ತು ಗಮ್ಯಸ್ಥಳದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಮತ ಭೇದಗಳು ಇರುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಇದರ ಜೊತೆ ಹಲವಾರು ವಿಧಗಳ ಪ್ರಯೋಗ, ಅಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಯಾಸಗಳು ಆದವು. ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಕಾರದ ಈ ಮೂರೂ ವಿಧಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಸ ಆದೆವೋ, ಅಭ್ಯಾಸ, ಸಾಧನೆ, ಯೋಗ, ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಪೂಜೆ, ಪಠನ, ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ತನಕ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕೃತ್ಯಗಳ ಫಲವಾಗಿ ಪಡೆದ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಮೋಕ್ಷ ಮತ್ತು ಸ್ವರ್ಗ; ಮೋಕ್ಷವೂ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ ಆಗಿತ್ತು, ಸ್ವರ್ಗವೂ ಒಂದು ರಹಸ್ಯವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಇದೆ ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿತ್ತು.

ಆಧಾರವೂ ರಹಸ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ರಹಸ್ಯದಿಂದಲೇ, ರಹಸ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಶೂನ್ಯ, ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ಥಿತಿ, ಲಯ ಆಗಿರುವುದು, ಅಥವಾ ಭೌತಿಕ ಕ್ರಿಯೇಕಲಾಪಗಿಂತ ಅತೀತ ಯಾವುದೋ ವಸ್ತುವಿನಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ಥಿತಿ, ಲಯ ಆಯಿತು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶುರು ರಹಸ್ಯದಿಂದ, ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಾಯ ರಹಸ್ಯದಿಂದ ಆಯಿತು. ಮುಕ್ತಾಯ, ಶುಭವಾದ ರಹಸ್ಯ, ಸ್ವರ್ಗ, ಮೋಕ್ಷದಿಂದ. ಶುಭವಾದದು, ಏಕೆಂದರೆ ಸ್ವರ್ಗ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಆನಂದ, ರಹಸ್ಯ ಏಕೆಂದರೆ, ರಹಸ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇದಾರೆ ಮುಕ್ತಾಯ ಇರುವುದರಿಂದ. ಈ ಮೂರು ಪ್ರಕಾರದ ಸಂಯುಕ್ತ ಆಶಯ ರೂಪವಾದ ಆದರ್ಶವಾದದ ಅನುಸಾರ ದೃಷ, ದೃಷ್ಟ, ದರ್ಶನದ ಬಗೆ ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿಗಳ ಅನುಸಾರ ಬ್ರಹ್ಮವೇ ದೃಷ್ಟ, ಬ್ರಹ್ಮವೇ ತನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪದ ಅನುಸಾರ ದೃಶ್ಯ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮವೇ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವ ದೃಷ್ಟಿ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಧಿದೈವಿವಾದಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ದಾಖಲೆಗಳ ಅನುಸಾರ ಓದಲು ಸಿಗುತ್ತದೆ, ಇದರ ಅನುಸಾರ, ಶಕ್ತಿ ವಿದ್ಯೆ, ಶಿವ ವಿದ್ಯೆ, ವಿಷ್ಣು ವಿದ್ಯೆ, ಈ ಮೂರು ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಿದೆ. ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ದೃಶ್ಯ, ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ಥಿತಿ, ಲಯ ಇದೆ. ಇವು, ಮೂರಲ್ಲಿಯೂ ದೇವಾಧೀನ ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ದೃಶ್ಯ ಇರುವುದು ದೃಶ್ಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೇವರ ಸಂಕಲ್ಪ ಇರುತ್ತದೆ, ದೇವರೇ ದೃಷ್ಟ, ದರ್ಶನ ಮಾಡುವವರೂ ದೇವರೇ. ಇದೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಭೌತಿಕವಾದದ ಅನುಸಾರವೂ ಭೌತಿಕತೆಗಿಂತ ಅಧಿಕ ಬಲಶಾಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ರಹಸ್ಯಮಯೀ ದೃಷ್ಟ, ದೃಶ್ಯ, ದರ್ಶನ ಆಗುವ ಮಾತು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಞಾತ, ಜ್ಞೇಯದ ಬಗೆ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಅಥವಾ ದೇವರು, ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿಯೇ ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಞಾತ, ಜ್ಞೇಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಧ್ಯಾನ, ಧ್ಯಾತ, ಧ್ಯೇಯ ಇವುಗಳಿವೆ. ಕಾರ್ಯ, ಕಾರಣ, ಕರ್ತಾವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ, ಈಶ್ವರ ಅಥವಾ ದೇವರನ್ನು ನಂಬುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಯ್ಯಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪೂರ್ವಾಭಾವಿ ಧ್ವನಿಗಳು ಹೇಗೆ ಇದ್ದವು.

ಭೌತಿಕವಾದ ವಿಚಾರದ ಅನುಸಾರ ರಚನೆ ಭೇದದಿಂದ ಚೇತನದಲ್ಲಿ ಭೇದ ನೆರವೇರುತ್ತದೆ, ಇದರ ಪ್ರಮಾಣ ನೋಡಲು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭೌತಿಕವಸ್ತುವೇ ಚೇತನದ ಸ್ರೋತ ಎಂದು ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು, ಮಣ್ಣಿನ ಪರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಏನು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾನವ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಪನ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಜೀವನ ಚೈತನ್ಯ ಪದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಥಿತಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಚೈತನ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಜೀವನ ಜಾಗೃತಿಕ್ರಮದಿಂದ ಜಾಗೃತ ಆಗುವುದರಿಂದ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಶರೀರ ಮತ್ತು ಜೀವನದ ಸಾನಿಧ್ಯ ಆವಶ್ಯಕ ಅಥವಾ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಆವಶ್ಯಕ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಅನುಭವ, ಪ್ರಮಾಣ, ಅನುಭವದ ಬೋಧ ಮತ್ತು ಸಂಕಲ್ಪ, ಸಂಕಲ್ಪದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರಣ, ಚಿತ್ರಣದ ತುಲನ ಮತ್ತು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯ ಆಸ್ವಾದನ ಮತ್ತು ಚಯನ, ಈ ಹತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿತ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಜೀವನದ ಜಾಗೃತಿಯ ಅನಂತರ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಆಗುತ್ತವೆ. ಶರೀರವನ್ನು

ಜೀವನ ಎಂದು ನಂಬುವ ತನಕ, ಜೀವನ ಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕುವರೆ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಸಮಪನ್ನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಶೇಷ ಐದುವರೆ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದೆ ಸಂಕಟದಿಂದ ಮಾನವ ಕಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ಅಂತರವಿರೋಧ ವಶ, ಜೀವನ ಶಕ್ತಿಗಳು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗದೇ ಇರುವ ಸಂಕಟದಿಂದ ಕಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶರೀರವನ್ನು ಜೀವನ ಎಂದು ನಂಬಿರುವ ಭ್ರಮೆ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ಹೊರಗಿನ ತೊಂದರೆಗಳಿಂದ ಮಾನವ ವ್ಯಾಕುಲ ಹಾಗೂ ಸಂಕಟ ಗ್ರಸ್ತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಇದರ ಪ್ರಭಾವ ದ್ರೋಹ, ಶೋಷಣೆ, ಯುದ್ಧ ಸದಾ-ಸದಾ ಮಾನವ ಕುಲದ ತಲೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ನೃತ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅಥವಾ ಮಾನವ ಇದನ್ನು ಅಪರಿಹಾರ್ಯ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದಾನೆ. ಮಾನವ ಕುಲದ ಇದಕ್ಕಿಂತ ನೀಚ ಸನ್ನಿವೇಶ ಏನಾಗಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸುವ ಬಿಂದು ಇದು. ಆದರೆ ಮಾನವ ಇದನ್ನೇ ಮಹಿಮೆ ಎಂದು ನಂಬುತಿದ್ದಾನೆ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಅಧ್ಯಯನ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಅವಿಭಾಜ್ಯವಾಗಿರುವ ಅಧ್ಯಯನ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಭೌತಿಕ, ರಾಸಾಯನಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಸಂಪನ್ನವಾಗುವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಧ್ಯಯನ ಕೈವಶಕ್ಕೆಬಂದಿತು. ರಾಸಾಯನಿಕ ಭೌತಿಕ ವಸ್ತುಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರಕಾರದ ವನಸ್ಪತಿ ಪ್ರಪಂಚ, ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಶರೀರ ರಚನೆಗಳು ಸಂಪನ್ನವಾಗುವ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪದ ಅಧ್ಯಯನ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಮಸ್ತಿಷ್ಕ ತಂತ್ರ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಸಮೃದ್ಧ ರಚನೆಯಾಗಿರುವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಜೀವನದ ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರತೆ ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗುತ್ತಾ, ಯೋಚನೆ, ವಿಚಾರ, ಕಾರ್ಯಕಲಾಪ, ಫಲ ಪರಿಣಾಮದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಯೋಚನೆ ವಿಚಾರ ಇರುವುದರ ಜೊತೆ ಇವಾಗ ಕಲ್ಪನೆಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮ ಸ್ವತಂತ್ರತೆಯ ತೃಪ್ತಿ ಬಿಂದುವಿನ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ, ಶೋಧ ಅನುಸಂಧಾನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತುತರಾದರು. ಏಕೆಂದರೆ ದ್ರೋಹ-ವಿದ್ರೋಹ, ಶೋಷಣೆ ಯುದ್ಧದಿಂದ ನಾವು ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯಲು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಸಂಭವತಃ ಸರ್ವಾಧಿಕ ಒಳ್ಳೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಯೋಚನೆಯ ಅನುಸಾರ ಜ್ಞಾನ, ಜ್ಞಾತ, ಜ್ಞೆಯದ ಸರಿಯಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬಹುದು. ಜ್ಞಾತದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜೀವನವನ್ನು, ಜ್ಞಾನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ; ಜೀವನ ಜ್ಞಾನ, ಮಾನವೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ನಡತೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷ, ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷವನ್ನು ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡುವುದು ಜ್ಞೆಯದ ತಾತ್ಪರ್ಯ, ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಮಾನವ ಲಕ್ಷ್ಯ, ಜೀವನ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡಬೇಕು, ಇದೆ ಜ್ಞೆಯ ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡುವ ಪ್ರಮಾಣ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟ ದೃಶ್ಯ ದರ್ಶನದ ಸಾರ್ಥಕ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ದೃಷ್ಟ ಪದದಲ್ಲಿ ಜೀವನ, ದೃಶ್ಯ ಪದದಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ದರ್ಶನದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವ ದರ್ಶನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕ ವ್ಯಾಖ್ಯೆ ಆಗುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ.

ಧ್ಯಾನ, ಧ್ಯಾತ, ಧ್ಯೇಯ ಕೂಡ ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಧ್ಯೇಯ ಜಾಗೃತಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಧ್ಯಾನ ಅರಿವಿನಿಂದ ಸಂಪನ್ನವಾಗುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಅರಿವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಕ್ರಮದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಧ್ಯಾತ ಜೀವನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ.

ಕರ್ತಾ, ಕಾರಣ, ಕಾರ್ಯವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಕರ್ತಾ ಪದದಲ್ಲಿ ಜೀವನ, ಕಾರ್ಯ ಪದದಲ್ಲಿ ಮಾನವ, ದೇವ ಮಾನವ ದಿವ್ಯ ಮಾನವ ಪದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ಕಾರಣದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ರೂಪದ ಅಸ್ತಿತ್ವ ನಿತ್ಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಆಗಿದೆ.

ಸಾಧ್ಯ, ಸಾಧನೆ, ಸಾಧಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಲಾಗುವುದು, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಾಧಕನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ವಿಧಾನ ಬಹಳ ಸುಲಭ, ಪ್ರಾಯೋಜನೆಯ ಜೊತೆ ಸೇರಿರುವಂತೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಾಧಕ ಮಾನವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಲು ಕಂಡುಬರುತ್ತಾನೆ. ಸಾಧ್ಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಜಾಗೃತಿ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಸ್ವತ್ವ, ಸ್ವತಂತ್ರತ, ಅಧಿಕಾರ, ಅರಿವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿ ಗುರುತಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸ್ವತ್ವ, ಸ್ವತಂತ್ರತೆ, ಅಧಿಕಾರ ವೈಭವಿತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಜಾಗೃತಿಯ

ಪ್ರಮಾಣ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ ಎಷ್ಟು ಸಾರ್ಥಕ, ಅಂದರೆ ಜಾಗೃತಿ ರೂಪದ ಸಾಧ್ಯ ಎಷ್ಟು ಸಾರ್ಥಕವೆಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯೋಚಿಸಬಹುದು. ಸಾಧನದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಶೋಧ, ಅನುಸಂಧಾನಕ್ಕಾಗಿ, ಕಲ್ಪನೆ ಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮ ಸ್ವತಂತ್ರತೆ ಪರಂಪರೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣ, ಇದೇ ಸಾಧನ. ಪ್ರಮಾಣ ಸಂಪನ್ನ ಪರಂಪರೆ ಅಂದರೆ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಣೆಯ ಧಾರಕ ವಾಹಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಪ್ರಮಾನೀಕರಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಅದೇ ಅರಿವಿನಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ, ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದ ಪ್ರಮಾಣ ಸೇರಿರುತ್ತದೆ. ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಆಗುವುದರಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವುದೇ ಪ್ರಮಾಣ ಸರ್ವ ಸುಲಭವಾಗಿರುತ್ತದೆ . ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಅಂಗಭೂತ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಮಾನವೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಕಾರ ವೈಭವಿತವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಭೌಮತೆಯ ವೈಭವ ಜ್ಞಾನ, ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದಲೇ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪ್ರಮಾಣ ಪರಂಪರೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಸರ್ವೇಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ಅಂದರೆ ಸರ್ವಮಾನವರಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕೃತಿ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ವಿಧಿಯಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ವಿಧಗಳಲ್ಲಿ, ಅಭ್ಯಾಸ, ಅಧ್ಯಯನ, ಕಾರ್ಯ, ವ್ಯವಹಾರ, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣದ ಸಾಲು ಇದೆ, ಇದನ್ನು ಅಂತರೀಕಗೊಳಿಸುವುದು, ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದು, ಸಾರ್ಥಕತೆ ಅಥವಾ ನಿರರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸುವುದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ನರ ನಾರಿಯರಿಗೆ ಅತಿ ಸುಗಮವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಮಾನವನ ಸಾಧ್ಯ ವಸ್ತು ಜಾಗೃತಿ. ಯಾರ ಸ್ವತವ ಸ್ವತಂತ್ರತ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರದ ಸ್ವರೂಪ ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕದ ಪ್ರಮಾಣ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರದಿಂದ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜ, ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸ್ವರೂಪ, ಇದು ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದರ ಜೊತೆ ಮುಂದಿನ ಕ್ರಮದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ವಿಭಾಜನ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಂಪರೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಧ್ಯ ವಸ್ತು, ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ, ಅದನ್ನು ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಜ್ಞಾನ, ವಿವೇಕ, ವಿಜ್ಞಾನ ಇಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದು ಸಂಭಾವ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದ ವಿಧಿಯಿಂದಲೇ ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ. ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಯಾವುದೇ ಸಂಘರ್ಷ ಅಥವಾ ರಹಸ್ಯ ಅಲ್ಲ. ಸಹಜವಾಗಿ, ಎಲ್ಲಾ ಮಾನವರಿಗೂ ಅರಿವಾಗ ತಕ್ಕದು ಹಾಗೂ ಸರ್ವಮಾನವರಿಗೆ ಆಶಿಸುವ ವಸ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಪರಸ್ಪರತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಾಳಲು ಹಾಗೂ ಸುಖವನ್ನು ಪ್ರಾಪ್ತಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಮಹಿಮೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜೊತೆಗೆ ಬಾಳುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ, ಸರ್ವ ಪ್ರಥಮ ಮಾನವನೇ ನಮ್ಮ ಸಮ್ಮುಖ ಕಂಡುಬರುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹ ಮಾನವ ಯಾವುದಾದರು ಒಂದು ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುತ್ತೇವೆ. ಸರ್ವಪ್ರಥಮ ಮಾನವ ತಾಯಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇದಾದಕೂಡಲೆ ತಂದೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಇದರ ನಂತರ ಅಣ್ಣ-ತಂಗಿ, ಸ್ನೇಹಿತ, ಗುರು, ಆಚಾರ್ಯ, ಹಿರಿಯರು, ಇವೆಲ್ಲರ ಸದೃಶ್ಯ ಮತ್ತು ಅಕ್ಕ-ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಮಾನ ಸಂಬಂಧಗಳು ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇ ಇವೆ. ಬಾಳುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಬಂಧಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಪರಸ್ಪರತೆ, ಪ್ರಯೋಜನೆಗಳ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಗುರುತು, ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದಿಲ್ಲದೆ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು, ನಿರ್ವಹಿಸುವುದೇ ಗುರುತಿಸುವುದು ಸಂಭಾವ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಇದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ,ಗುರುತಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ವಂಚಿತ ಲಭ್ಯತೆ. ಪ್ರಾಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಹಾಗೂ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಒಂದು ಅವಶ್ಯಕ ಸ್ಥಿತಿ, ಇದಕ್ಕೇ ನಾನು ದಾಯಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಹೆಸರು ನೀಡಿದ್ದೇನೆ. ಸಂಬಂಧಗಳ ಜೊತೆ ದಾಯಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಕರ್ತವ್ಯ ತಾನಾಗಿ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತವಾಗುವುದು ಸಹಜ. ಕರ್ತವ್ಯದ ತಾತ್ಪರ್ಯ, ಏನು, ಹೇಗೆ ಮಾಡುವುದು, ಇದರ ನಿಶ್ಚಯವಾಗುದೇ ಕರ್ತವ್ಯ. ಏನನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು, ಹೇಗೆ ಪಡೆಯುವುದು, ಇದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡುವುದು ಮತ್ತು ಇದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತನಾಗುವುದೇ ದಾಯಿತ್ವ. ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಪಡೆಯಬೇಕಾದ ತಥ್ಯ ಸುನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವುದು ಮತ್ತು ಪದ್ಯುವುದಕ್ಕೆ ಏನು, ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುವುದನ್ನು ಸುನಿಶ್ಚಿತ ಮಾಡುವುದು, ಇವೆರಡು ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವ ಹಂತ. ಇದು ಸ್ವಯಂಸ್ಫೂರ್ತವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ. ಜಾಗೃತಿಯ ನಂತರವೇ ಹೀಗೆ ಚರಿತಾರ್ಥವಾಗುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಭ್ರಮಿತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಗಳ ಪ್ರಾಯೋಜನೆ, ಲಕ್ಷ್ಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭ್ರಮಿತ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಂವೇದನೆಶೀಲ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸೌಕರ್ಯ ಸಂಗ್ರಹದ

ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಸಂಗರ್ಷದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನೂ ಗುರುತಿಸುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ. ಬಹುದೂರ ಕಳೆದ ಕಾಲದಿಂದಲೇ ಈ ದೃಷ್ಟಿಗಳನ್ನೇ ಸಹಿಸಿರುವ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಂಜರದಂತೆ ಆಗಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದದ ವಿಧಿಯಿಂದ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯ ಸಂಭವನೀಯತೆ ಸರ್ವ ಮಾನವನಿಗೆ ಸಮಯೋಚಿತ ಹಾಗೂ ಸುಲಭವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಇದೇ ತಾರತಮ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಎಲ್ಲಾ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಸಾರ್ಥಕತೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ, ಪ್ರಾಯೋಜನೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಂಜ್ಞಾನೀಯತೆ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಯೋಜನೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಇದರ ಸ್ಪಷ್ಟ ರೂಪ ಸಾರ್ವಭೌಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಖಂಡ ಸಮಾಜದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಇದರ ಸ್ಪಷ್ಟ ರೂಪ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ; ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಪ್ರಮಾಣಗಳ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕಾರ ಸಹಿತ ಮತ್ತು ಮೌಲೀಕರಣ ಸಹಿತ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಹಾರ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹಾಗೂ ನಡತೆಗಳನ್ನು ಪರಿವರ್ತನೆ ಮಾಡುವುದೇ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದ ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವಿವೇಕದ ಫಲವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆ = ಸಮಾಧಾನ,ಸಮೃದ್ಧಿ, ಅಭಯ, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಸಹಜ ಪ್ರಮಾಣ.

ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ = ಸುಖ, ಸಂತೋಷ, ಶಾಂತಿ ಹಾಗೂ ಆನಂದದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಣ್ಯವಾಗಿದೆ.

೧೮. ದೃಷ್ಟ ಕರ್ತಾ ಭೋಕ್ತ

ಜಾಗೃತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಮೌಲಿಕ ಅಧಿಕಾರ ಸಂಪನ್ನ ದೃಷ್ಟ ಕರ್ತಾ ಭೋಕ್ತನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಸರ್ವಾಧಿಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರ, ಬ್ರಹ್ಮ, ದೇವಿ, ದೇವತೆಯಾರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಮಾನಸಿಕತೆಯನ್ನು ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಾದದವರು ತಯ್ಯರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸದ್ಗ್ರಂಥಗಳು ತಯ್ಯಾರಾದವು ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಂಥಗಳ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ದೇವ ವಾಣಿ, ಈಶ್ವರ ವಾಣಿ, ಅಥವಾ ಆಕಾಶವಾಣಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸದ್ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವ ಸದ್ವಾಖ್ಯಗಳನ್ನು ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನೇ ಸದ್ಗ್ರಂಥ ಎಂದು ನಂಬಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ನಂಬಿಕೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಗ್ರಂಥ, ಗ್ರಂಥಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಉಪದೇಶ ವಿಧಿ ಪ್ರಚಲಿತ ಆಯಿತು. ಒಂದು ದೇಶದ ಮಾನವ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳ ಮಾನವರ ಜೊತೆ ಸಂಬಂಧ ನಡೆಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇರಲಿಲ್ಲವೋ, ಆವಾಗ ಇಂತಹ ಸದ್ಗ್ರಂಥಗಳು ತಯ್ಯರಾದೆವು. ಮಾನವರು, ಈ ರೀತಿಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಸಂಪನ್ನವಾದ ನಂತರ ಇತರ ಸಮುದಾಯಗಳ, ಇತರ ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥಗಳ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ತಯ್ಯಾರು ಆದರು. ಇದರಿಂದ ಒಂದು ಮಾತು ತಿಳಿಯಿತು, ಯಾವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥಗಳ ಅನುಸಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೆವೆಯೋ ಅದನ್ನು ಇತರ ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥಗಳು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೂ ಇದನ್ನು ಈಶ್ವರವಾಣಿ ಎಂದು ಕೂಡ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮತ ಭೇದ ಗೊಂದಲ ಆಗುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥ ಇರಬೇಕು, ಜೊತೆಗೆ ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವಿವಾದ ಇರಬಾರದು ಎಂಬುವುದು ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ, ವಿವಾದ ವಿದ್ದರೆ ಅದು ಧರ್ಮ ಹೇಗೆ!, ಇದು ಎಲ್ಲರಿದು ಸಹಜವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯ ತರ್ಕ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಯೋಚಿಸುವ ಮಾನವರೂ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿದ್ದ ನಂತರವೂ ನಿರ್ವಿವಾದ ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುವುದು ಆದರ್ಶವಾದದಿಂದ ನಮಗೆ ಉಪಲಬ್ಧ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಭೌತಿಕವಾದಿಗಳಿಗೆ ಧರ್ಮ ಗ್ರಂಥದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಾದಾರಣ ಮಾನವರು ಕಷ್ಟ ಪಡುತ್ತಲೇ ಬಂದೆವು, ಅಂತರವಿರೋಧಗಳಿಂದ, ಹೊರಗಿನ ಪ್ರಪಂಚದ ವಿರೋಧಗಳ ದ್ರೋಹ-ವಿದ್ರೋಹಗಳಿಂದ, ಶೋಷಣೆ, ಯುಧದ ಭಯದಿಂದ ಪೀಡಿತವಾಗಿ ಬಂದೆವು. ಇವೆಲ್ಲದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರ ಕೃಪೆ, ದೇವ ಕೃಪೆಯನ್ನೇ ನಂಬುತ್ತಾ ಬಂದೆವು, ಯಾವುದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಬಿಂದು, ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಪಡೆದು, ಪ್ರಸನ್ನತೆ ಪಡೆಯುತ್ತೆವೆಯೋ, ಅದನ್ನು ಈಶ್ವರ, ದೇವತೆ ಅಥವಾ ಗುರು ಕೃಪೆ ಎಂದು ನಂಬಿದೆವು. ಈ ರೀತಿ ನಾವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಾನವರು ಹರ್ಷ-ವಿಷಾದವನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತಾ ಬಂದೆವು. ಸ್ವಯಂನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಸಾಮಾನ್ಯ ಎಂದು ಅನಿಸುಕೊಳ್ಳುವವರ ಹತ್ತಿರ ಇರಲಿಲ್ಲ, ವಿಶೇಷ ಎಂದು ಅನಿಸಿಕೊಲ್ಲುವವರ ಹತ್ತಿರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಮಾತು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇವಾಗಲು ಹೀಗೆ ಇದೆ. ಯಾವ ಪರಸ್ಪರತೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿಶ್ವಾಸ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ಪರಿಹಾರ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇದು

ಒಂದು ಕ್ಷಣ, ದಿನ, ವರ್ಷವೂ ಆಗಿರಬಹುದು. ಇದನ್ನೇ ನಾವು ಈಶ್ವರ, ದೇವತೆ,ಗುರು ಕೃಪೆ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದು ಸ್ವಯಂನನ್ನು ಮರಳು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ಮಾನವ ತನ್ನ ಕಲ್ಪನಶೀಲತೆ, ಕರ್ಮಸ್ವತಂತ್ರತೆ ವಶವೇ ಈ ಧರಣಿಯ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಫಲನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ಸ್ವಯಮ ಮಾನವನ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಯಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿ? ನಾವು ಬೇಕಾದರೆ ಇದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳದೇ ಇರಬಹುದು, ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲುಬಹುದು, ಯೋಚಿಸುವುದು ಒಂದು ಅವಶ್ಯಕ ಬಿಂದು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಮನಃ ಸ್ವಸ್ಥತೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವುದೇ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನ.

ಗಮನ ನೀಡುವ ಬಿಂದು ಏನೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿತವಾಗಿರುವುದೆಲ್ಲಾ, ಅದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರು ಕರ್ತಾ ಪದ ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಮಾಡುವವರು ಯಾರಾದರು ಇದ್ದಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ. ಇದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕರ್ತಾ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ವಿಶ್ವ ಕರ್ತಾ ಪದದ ಆರೋಪ ತಪ್ಪಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಕರ್ತಾ ಇಲ್ಲದ್ದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಭೋಕತಾ ಪದ ಹೇಗೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯ. ಹೇಗೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ದೃಷ್ಟ ಪದಕ್ಕೆ ಏನಾಯಿತು. ಇವೆಲ್ಲಾ ಒಂದಾದಮೇಲೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಉದಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಉತ್ತರ ಆದರ್ಶವಾದ ವಿಧಿಯಿಂದ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದ ವಿಧಿಯಿಂದ ಯೋಚಿಸಿ-ವಿಚಾರಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗ, ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ತಿಳಿಯಿತು ಏನೆ ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಅವಸ್ಥೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾದುತ್ತಿದೆಯೋ, ಅವೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ ಕರ್ತಾ ಪದದಲ್ಲಿಯೇ ಇವೆ. ಈ ಕಾರಣ ಕ್ರಿಯೆ ಸ್ವಯಂ ಶ್ರಮ ಗತಿ ಪರಿಣಾಮದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮದ ಅಮರತ್ವ, ಶ್ರಮದ ವಿಶ್ರಾಮ, ಗತಿಯ ಗಂತವ್ಯದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಪರಿಣಾಮದ ಅಮರತ್ವ ಪದ ವಿಕಾಸದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ, ಶ್ರಮದ ವಿಶ್ರಾಮ, ಗತಿಯ ಗಂತವ್ಯ, ಜಾಗೃತಿ ಹಾಗೂ ಜಾಗೃತಿಪೂರ್ಣತೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವುದು ಸಂಭಾವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಸ್ವಯಂ ಜಾಗೃತಿ ಪದದ ಜ್ಞಾತ ಉದ್ಗಾರಮಾಡುವವನು ಅಥವಾ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸುವ ಯೋಗ್ಯ ಇಕಾಯಿ ಎಂದು ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ಎಲ್ಲಾ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು, ಸಹ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ವ್ಯಾಪಕ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಂದೊಂದು ವಸ್ತು ಸಂಪೃಕ್ತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಉರ್ಜೆ ಸಂಪನ್ನತೆ, ಬಲ ಸಂಪನ್ನತೆ ವಶ ಸ್ವಯಂ ಸ್ಫೂರ್ತ ವಿಧಿಯಿಂದ ಕ್ರಿಯೆಶೀಲವಾಗಿರುವುದು, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾರು ಇದನ್ನು ಮಾಡಿಸುವವರ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಪುಟ್ಟಗಿಂತ ಪುಟ್ಟ, ದೊಡ್ಡಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ರಚನೆಗಳು ತಮ್ಮಲಿಯೇ ಕ್ರಿಯೆಶೀಲವಾಗಿರುವುದು ನೋಡಲು ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಇಂತಹ ಕ್ರಿಯೆಶೀಲತೆಯೇ ಶ್ರಮ ಗತಿ ಪರಿಣಾಮದ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಇದೇ ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮದ ಅಮರತ್ವ ವಿಕಾಸ ಪದದಿಂದ ಖ್ಯಾತವಾಗಿರುವುದು ಅರಿವಾಯಿತು. ಇದರ ಸಾಕ್ಷಿ ಸಂಘಟನೆಪೂರ್ಣ ಪರಮಾಣುವೇ, ಚೈತನ್ಯ ಪದವೇ. ವಿಕಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕರ್ತಾ ಪದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಚೈತನ್ಯ ಪದದಲ್ಲಿ, ಜಾಗೃತಿ ಪದದಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಶರೀರದ ಸಂಯುಕ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚ ಮತ್ತು ಭ್ರಮಿತ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಳುವ ಆಸೆ, ವಿಚಾರ, ಇಚ್ಛೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಬಾಳುವ ಆಸೆ ಸ್ಪಷ್ಟಮಾಡುತ್ತಾ ಬಯಸುವುದು, ಬಯಸದಇರುವುದು ಪ್ರಮಾಣಿತವಾಯಿತು. ಇದರ ಜೊತೆ ಬಯಕೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಬಾಳುವ ಬಯಕೆಯ ಜೊತೆ ಸುಖವಾಗಿರುವ ಬಯಕೆ ಮಾನವನಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮನಾಕಾರವನ್ನು ಸಾಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಸಂಭವವಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಇದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು, ಸುಖಿಯಾಗಿರುವ ಮಾನಸಿಕತೆ, ಸ್ವಯಂನ ಇಚ್ಛೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮೊದಲಿಂದಲೇ ಕರ್ತಾ ಪದ ಇತ್ತು, ಭೋಕ್ತ ಪದದ ಆವಶ್ಯಕತೆ ಆಯಿತು, ಸುಖ ಭೋಗಿಸುವ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಆಯಿತು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ದೃಷ್ಟ ಪದದ ಉದಯವಾಗುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಯಿತು. ಇಂತಹ ದೃಷ್ಟಪದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಅರಿವು. ಅರಿವೇ ಜ್ಞಾನ ತತ್ವದ ಜೊತೆ ಜ್ಞಾತದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಸಂಪನ್ನವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ದೃಷ್ಟ ಜ್ಞಾತವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕರ್ತಾಪದದ ಉಪಯೋಗ, ಸದುಪಯೋಗ ಪ್ರಾಯೋಜನಶೀಲತೆ ವಿಧಿಯಿಂದ ಜೀವನಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಮಾನವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಿತ ಮಾಡುವ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಉದಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ವಿಪರೀತ ಭ್ರಮಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದ ಕ್ಲೇಷಿತವಾಗಿರುವುದು ಆಗುತ್ತದೆ. ರಾಸಾಯನಿಕ

ಭೌತಿಕ ಪ್ರಪಂಚದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿಕಾಸಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಶೀಲತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ತಾ ಪದದ ಜೊತೆ ಭೋಕ್ತ ಪದ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಪರಿಣಾಮದ ಸ್ವರೂಪ ಅನೇಕ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು. ನೋಡುವ ಅರ್ಥವೇ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು. ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಪೂರ್ಣವೈಭವ, ಮಹಿಮೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಚೈತನ್ಯ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಪದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಸೇರಿದೆ. ಇದು ಜಾಗೃತಿಯ ಫಲವಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದೆ ಮುಖ್ಯ ಬಿಂದು. ಇಂತಹ ಸಂಪೂರ್ಣ ರಾಸಾಯನಿಕ, ಭೌತಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ, ಜೀವಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ, ಭ್ರಮಿತ ಮಾನವರಲ್ಲಿ, ಕರ್ತಾ, ಭೋಕ್ತ ಇರುವ ಸಾಕ್ಷಿ ಸದಾ ಸದ್ದಾ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ ಕರ್ತಾ ದೃಷ್ಟ ಪದದಿಂದಲೇ ಸಾರ್ಥಕ ಸುಫಲವಾಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಭ್ರಮಿತ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇದು ಇಲ್ಲ. ಅಸ್ತು, ದೃಷ್ಟ ಪದ ಜಾಗೃತ ಪರಂಪರೆಯ ಮಹಿಮೆ ಆಗಿರುವುದೇ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಮಾನವರಿಗಾಗಿ ಸರ್ವ ಶುಭಕರ ಸೂತ್ರ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ.

ನಿತ್ಯಂ ಯಾತು ಶುಭೋದಯಂ.